

*Mladen Kecman
Stanko Bogdan
Milan Krunic*

Rvački klub „Radnički“
MONOGRAFIJA
90 godina kluba

Beograd, 2013.

*Mladen Kecman
Stanko Bogdan
Milan Krunic*

Rvački klub „Radnički“

MONOGRAFIJA

90 godina kluba

Mladen Kecman, Stanko Bogdan, Milan Krunic

Rvački klub „Radnički“

MONOGRAFIJA

90 godina kluba

Izdavač

RK Radnički, Beograd

Recenzent

Momir Kecman

Lektor

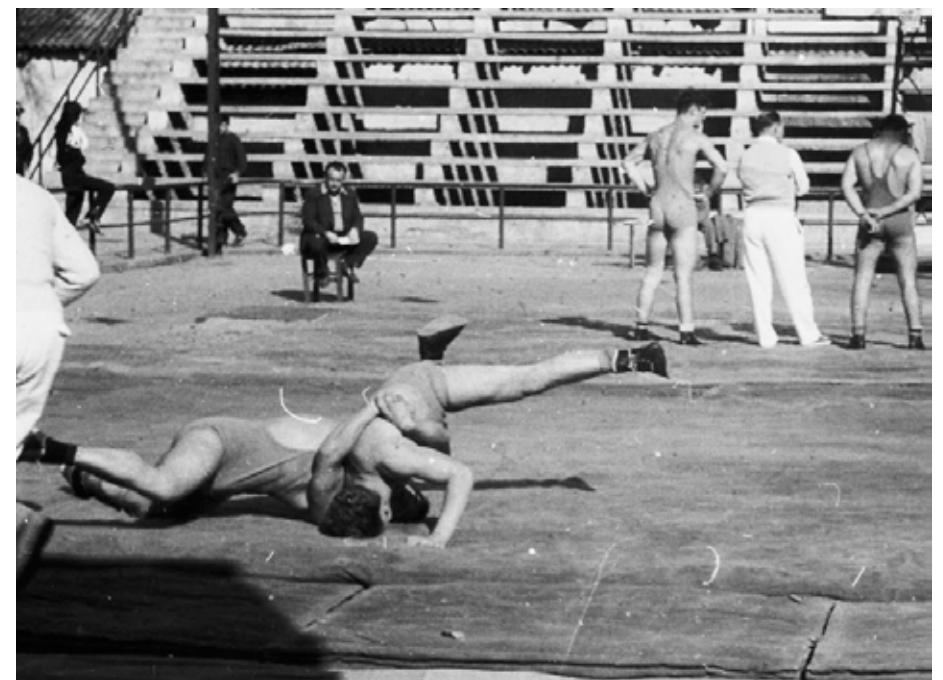
Vesna Piperski - Cucić

Štampa

Grafolik, Beograd

Tiraž

500

Ovom prilikom bismo želeli da se zahvalimo svima koji su omogućili pisanje ove knjige, bivšim članovima RK „Radnički“ i njihovim potomcima, kao i ljudima koji su svojim prisustvom obogatili istoriju ovog sporta i upotpunili ovu monografiju.

Izvinjavamo se za sve eventualne i nenamerne propuste koje ćemo, nadamo se, ispraviti u sledećem izdanju.

Autori

PREDGOVOR

Hiljadu puta sam čuo kako To treba uraditi... Kako je sada poslednja generacija od koje se nešto može saznati... Kako treba napisati barem uvod u To... Makar izdati brošuru, pa je kasnije doraditi... Pisati do zadnjeg dana, pa tek onda videti... Kako je malo vremena... Kako je to težak i obiman posao... E pa ne može, mora se uraditi i ima vremena...!!!

Nije to bauk... Samo treba početi, zvati, juriti, tražiti i prikupiti iz svih onih fascikli u kojima se godinama skupljalo. Kako reče moj legendarni profesor: "Stavljam svaki dan po jedan listić u fasciklu i za dvadeset godina, eto ti knjiga koja puno vredi". Tako i bi... Samo ne dvadeset, već devedeset... Devedeset dugih, uspešnih, lepih i manje lepih godina, prekrivenih vedrim nebom, suzama, trnjem, ponekad krvlju, radošću, osmesima i mnogim drugim pomešanim osećanjima i dogadjajima koji su krasili moj Radnički sve ovo vreme, punih devedeset godina.

Radnički je više od prijatelja, više od porodice, to je nešto što objedinjuje porodicu i prijatelje... Nešto što je posebno u mom srcu... Kako moja mama, a i supruga često umiju da kažu, ti i tata jedino volite Radnički... Pa možda su i u pravu, ali i nisu... tu je Beba, a i Ivona...

Vremenom pišući ovu knjigu, moju prvu publikaciju, potpuno je promenjen smer... Sama se oblikovala i ugradivila deo po deo. Sasvim instiktivno i spontano u ovu ideju i najteži deo rada uključili su se Stanko i Krunić, a povremeno i Momir, bez čije pomoći bi glasovi sa početka strane sigurno bili opravdani.

Veština je i imati dobre i kvalitetne saradnike, jer mislim da je taj deo organizacije veoma važan i kao pouku ga prenosim mlađim sportistima.

Sagledavajući i oblikujući prošlost u ovoj Monografiji, želeli smo da stvaramo u budućnost Rvačkog kluba i mislim da smo na samo korak do ostvarenja tog dugo sanjanog sna. Uključivanjem u rad i upravljačku strukturu kluba, dobili smo mnoge kvalitetne ljude, od Dragana Šebulova, Nebojše Vujovića, Milovana Lakušića, Nenada Vukovića, Igora Milanovića,

Milana Jovanovića i jos mnogo drugih, koji su prvenstveno iskreni prijatelji i koji su zaljubljenici u sport na različite načine, ali sa istim ciljem, a to je da naši naslednici ponovo postanu heroji Olimpijskih igara i da se duh Crvenog krsta još dugo prenosi beogradskim, srpskim, pa i svetskim ulicama.

autor, Mladen Kecman prof.

RVAČKI KLUB “RADNIČKI” U OČIMA MOMIRA KECMANA

(OD FEBRUARA 1961.
DO FEBRUARA 2013. GODINE)

Poznato je da se najveći deo fizičkih, kao i intelektualnih sposobnosti, stiče u ranoj mladosti. Te sam veći deo detinjstva proveo trčeći po kamenjaru, šumi, livadama i kojekunde. Kada sam se preselio u grad koristio sam svoju okolinu za vežbanje i igranje. Najčešće su to bili parkovi u okolini doma učenika gde sam prebivao. Bio sam nestašno dete ali veoma solidan učenik. Dobar deo školovanja završio sam sa sveskom u zadnjem džepu i maksimalnom koncentracijom za vreme časa. Preostalo vreme provodio sam igrajući fudbal, rukomet, košarku, malo dizao tegove, a malo igrao šah. Naročito sam voleo gimnastiku u dvorani i uvek bio među najboljima.

Dolaskom u Beograd, decembra 1960.-te želeo sam da se bavim sportom i da postignem vrhunske rezultate. Došao sam do zaključka da ne želim da se bavim boksom zbog grubosti, a za fudbal su mi rekli da sam preveliki individualac i da ne mogu uspešno da saradujem u kolektivnim sportovima (pridavali su mi razne epitete: nervčika, prepotentnog, samouverenog...). Za košarku sam nizak, a za gimnastiku suviše nezgrapan zbog nesrazmerno jakih nogu. Šah sam otpisao jer se mnogo puši i suviše je sedenja, dok je dizanje tegova ekstremno monotono. Stoga sam odlučio da idem u borilačke sportove. Tako sam decembar 1960. i januar 1961. godine proveo u skoli džudoa, zajedno sa Vukom Rašovićem, u gimnaziji „Moša Pijade“. Nakon dvomesečnog kursa imali smo takmičenje na kome sam pobedio u četiri borbe i ušao u finale sa izvesnim Cvejićem. Izgubio sam meč posle većeg broja pokušaja. Dok sam sedeо razočaran, a drugari pokušavali da me razvesele, doznao sam da je Cvejić godinu dana ranije bio medaljista na evropskom prvenstvu.

Kada sam malo razmislio, zaključio sam da džudo nije sport za mene. Smatralo sam da postignuti rezultat nije proporcionalan kvalitetu takmičara. Zaključio sam da je neozbiljno da bilo ko posle svega dva meseca treniranja

može da izade na meč sa evropskim šampionom. Stoga sam već u februaru 1961. godine otišao u „Radnički“ da treniram rvanje.

Prva četiri treninga su brojala svega dva ili tri takmičara i nije se vežbalo već su se prepričavale raznorazne dogodovštine. No, jedne večeri bilo nas je taman četvoro, približne težine. Zamolio sam da treniramo, a meni je zapao Ljubojević, koji je bio za kategoriju teži od mene. Tog prvog pravog treninga, letoe sam više od 30 puta preko sale. Ljubojević je na meni koristio zahvat/kombinaciju šlajder-pojas (bacanje unazad preko sebe sa obuhvatom ruku oko pojasa). To je radio tako olako, kao da sam od slame. Tako sam naučio svoju lekciju.

Sledećeg treninga, kad sam se pojavio, Ljubojević mi se osmehnuo i pitao me da sparingujemo. Uzvratio sam osmehom i presukao se. Kada je pokušao da me baci pojas-šlajder zahvatom, bio sam brži te sam ja „odneo“ njega. I tako nekoliko puta za redom. Kasnije u svlačionici, Ljubojević se čudio, nije mi verovao da nikada pre nisam trenirao rvanje.

Ubrzo se među takmičarima pročulo da je u klub došao neki čudan lik. Student, lepo građen i mršav, tako da možeš na njemu učiti anatomiju: snažan, eksplozivan, stamen, hrabar, dobro kapira rvanje, vrlo je uporan i agresivan i da Ljubojevića baca pojas i šlajder, što je „specijalka“ dotičnog.

Odjednom su treninzi postali redovniji i masovniji. Neke dve do tri nedelje docnije kasnio sam jer sam čekao na večeru u menzi. Po ulasku u salu „Radničkog“ čujem žamor: „To je on!“ i „To je onaj što smo ti pričali!“. U suprotnom uglu sale, na pozornici, стојi omalen čovek od nekih šezdesetak godina, u gunju, sa povezom preko levog oka. Krenu meni u susret, studirajući me pogledom. Na pola puta zakorači u prazno i pade sabine koja je bila izdignuta oko 80cm. Nastade tajac i svi se zamrzoše u mestu. Starac đipi na noge, otrese radničke pantalone rukama i prozbori: „Šta ste zinuli, nije mi ništa!“. Došao je do mene i pružio mi ruku: „Matić, Milivoje, ali me ovde svi zovu čika Macan“. Čuveni trener „Radničkog“, medaljista sa prvenstava države pre drugog velikog rata.

Ubrzo su rekreativni treninzi poprimili „pravu“ formu, a ne samo rekreativna forma. Pojavili su se ne samo stariji, aktivni takmičari već i mnoga nova lica, mahom moje kolege sa fakulteta. U naredne četiri godine „Radnički“ je veoma brzo napredovao. Usled masovnosti stvoreno je dosta klupskih rvača poput: Trifunca, braće Žitić, Ljubojevića, Belog, Vesovića, Stankovića, Krsmanovića... Predsednik kluba u to vreme bio je Popović Milivoje, penzioner invalid koji je živeo preko puta „Radničkog“, a bavio se pčelarstvom.

No, te 1961. godine otišli smo na prvenstvo Srbije u Banatu. Dvojica trenera su se kladili u pečeno jagnje, da će nedavni juniorski prvak države „obrisati strunjaču“ mnome. Iako sam u očima mnogih još uvek bio „zelen“ i sa svega nekoliko meseci treninga uspeo sam da savladam sve protivnike i postao sam prvak Srbije. Samim tim sam stekao pravo na Izazivački šampionat države. Pečeno jagnje video nisam, ali su predsednik Popović i trener čika Macan kupili 50 čevapa za nas petnaestoricu. Pošto sam postao šampion, bio sam privilegovan, dobio sam četiri čevapa.

Početkom 1962. godine, predsednik kluba Popović, dovodi za trenera Mihaila Lečića, oficira JNA koji znatno podiže kvalitet treninga i takmičara. Isti ovaj čovek će kroz dve godine postati predsednik kluba, a trener postaje Ivan Vanja Čupić koji je, iako uspešniji kao bokser no rvač, odličan organizator i odan prijatelj.

Tokom 1964. godine, Lečić se povlači sa mesta predsednika kluba „Radnički“ usled sudijskog angažmana i obaveza u Rvačkom savezu Jugoslavije. Na njegovu poziciju dolazi džudista i rvač Radoš Jovanović, po profesiji – penzionisani policajac. Usled masovnosti i tadašnjeg ekipnog sistema takmičenja, kao i pobedama nad „Partizanom“ i „Železničarom“, „Radnički“ je uspeo da se kvalifikuje u prve četiri ekupe države na takmičenju održanom u Zrenjaninu. Krajem 60.-tih pobedom u kvalifikacijama nad „Spartakom“ iz Kočana, „Radnički“ ulazi u Prvu saveznu ligu.

Iz materijalnih razloga, klub je pokazivao više interesovanja za pojedinačne no grupne rezultate što je omogućilo „Radničkom“ da se svrsta u elitu rvačkih klubova, ponajviše zahvaljujući meni (od 1962. povremeni član reprezentacije Beograda i države kako na domaćim tako i na međunarodnim turnirima), Miroljubu Stankoviću i Predragu Jankoviću.

Vrhunac uspeha kluba predstavljaju moja učešća na prvenstvima Evrope od 1969. do 1973. (gde su osvojena jedno četvrti i dva druga mesta), prvenstvima sveta od 1969. do 1973. (dva četvrti i jedno drugo mesto) i Olimpijskim igrama 1972. godine u Minhenu (osvojeno peto mesto). Tokom 1973. godine „Radnički“ je bio pobednik lige, i zauzeo je četvrti mesto na ekipnom Kupu evropskih šampiona.

Posle učešća na Prvenstvu sveta u Teheranu, gde sam bio četvrti, 1973. godine, napustio sam reprezentativno takmičenje, ali sam još uvek bio na raspolaganju reprezentaciji Srbije u ekipnim duelima po potrebi. Iste godine preuzeo sam kompletну brigu oko rvačkog kluba.

Narednih 20 godina vodio sam „Radnički“ zajedno za ljudima koje sam mogao da animiram za predsednike kluba i članove Upravnog odbora – predsedništva. Kao pomoćni trener i glavni saradnik sve to vreme bio mi je Miroslav Čitaković – Ćita.

Tokom godina bilo je dosta lutanja po pitanju uprave kluba. Promenilo se oko desetak predsednika, među kojima su bili: Paraušić Dragan, Dabanović Rajko, Mataja Željko, Crevar Dušan, Laković Miša, Pantić Živorad, Mileusnić „Česmen“, Marković Lazar, Jovanović Slobodan... I dalje se poklanjalo više pažnje pojedinačnim rezultatima i pojedincima koji bi mogli postići značajne/vrhunske rezultate na državnom i/ili međunarodnom nivou. Potencijalno su to bili: Kecman Momir, Čitaković Miroslav, Đorđević Slobodan, Antanasijević Bojan, Ilić Prvoslav, Borojević Stevan, Janković Predrag, Kasum Goran, Redžović Safet, Kecman Boško, Popović Slobodan, Kecman Mladen, Zdravkovski Blage, Radakov Jovan, Lakić Slobodan, Perčić Daniel, Milošević Tomislav-Džimi, Mitrović Živorad, Trifunović Miloš-Tripke, Zarić Milan i mnogi drugi. Bilo je tu još mnogo talenata i perspektivnih takmičara koji nisu imali mogućnosti, iz raznih razloga, da se posvete rvanju u meri koja bi omogućavala vrhunski rezultat.

Na državnim prvenstvima imali smo uvek po nekoliko medalja (Ćitaković, Ilić, Kecman Momir, Kecman Boško, Popović, Đorđević, Antanasijević, Kasum, Borojević, Perčić, Lakić, Janković, Radakov, Zdravkovski...). Na međunarodnom planu imali su manjeg uspeha Đorđević Slobodan i Antanasijević Bojan koji su učestvovali na Prvenstvu Evrope u Madridu. Takođe, značajan rezultat napravio je Ilić, u kategoriji do 120 kg, osvajanjem drugog i trećeg mesta na Prvenstvu Evrope i uspešnim nastupom na Olimpijskim igrama u Moskvi, 1980. godine. Još veći rezultat napravio je prof. dr Kasum Goran osvajanjem dve bronce na prvenstvima sveta i jednu na Prvenstvu Evrope, kao i učešćem na tri Olimpijade (Seul 1998., Barselona 1992. i SAD 1996.) gde je zauzeo jedno peto i jedno šesto mesto.

U periodu od 1966. do 1996. godine Rvački klub „Radnički“ ima u kontinuitetu vrhunske svetske rezultate i to (1966-1973. Kecman Momir, 1978-1983. Ilić Prvoslav, 1987-1996. Kasum Goran) sa preko 30 osvojenih medalja na najvećim međunarodnim turnirima, kao i po četiri medalje na evropskim i svetskim takmičenjima i četiri plasmana među prvih šest na Olimpijskim igrama.

Devedesetih godina u klubu je treniralo oko desetak starijih, koji su uglavnom bili nosioci medalja na prvenstvima države, i četrdesetak mlađih

takmičara. Iz ove grupe se izdvojilo dvadesetak obećavajućih sportista, nosioca medalja na juniorskim ili kadetskim prvenstvima države. Tada smo prognozirali vrlo uspešnu budućnost našeg kluba. Očekivali smo da će najpre Redžović Safet, a posle i Kecman Mladen, kao i još nekolicina mlađih takmičara, nastaviti sa osvajanjem medalja na evropskim, svetskim i olimpijskim takmičenjima. Međutim, sve naše planove pokvario je građanski rat u našoj tadašnjoj državi.

1991. godine ostavio sam dobro organizovan klub sa dosta perspektivnih takmičara, sa trenerom Miroslavom Čitakovićem i njegovim pomoćnikom Popović Slobodanom, sa upravom sastavljenom od takmičara (Delić Jefta, Ilić Prvoslav, Jerković Mirko, Popović Slobodan, Zarić Milan i dr.), ojačanom nekolicinom ranijih članova uprave i otišao da obavljam funkciju predsednika Rvačkog saveza Jugoslavije.

Materijalno sam obezbedio klub za naredne dve-tri godine (na računu je bilo oko 100.000 USD u dinarskoj protivvrednosti). Međutim u narednih nekoliko godina došlo je do sunovrata kluba, te je jedan deo (tačnije dvanaestorica) prešao u „Partizan“ i povukao se iz rvanja, neki od njih su se vratili u matične klubove, a dobar deo je jednostavno prestao da trenira. Na žiro-računu kluba nije ostalo ni prebijene pare, a Čitakovića je preuzeo sportsko društvo.

Krajem 1994. godine vratio sam se u „Radnički“, gde nisam zatekao ni jednog jedinog takmičara. Rešio sam da krenem iz početka sa nekom novom generacijom mlađih rvača. Po povratku Kecman Mladena iz Bugarske, gde je završio školovanje, počeli smo prikupljati nove klince. Došlo je nekoliko mlađih rvača, mahom izbeglica iz Hrvatske sa trenerom Delićem iz Siska. Za kratko vreme uspeli smo da stvorimo nekoliko mlađih takmičara, poput Stanka Bogdana koji je učestvovao na Juniorskom prvenstvu Evrope 1995. i 1996. godine. Mladen Kecman je učestvovao na Juniorskom prvenstvu Evrope i Univerzijadi u Japanu. Sve troškove priprema i puta sam lično finansirao. Na moju žalost, ova generacija je završila bez vrhunskih rezultata.

Brigu o klubu 2002. godine preuzima Kecman Mladen u funkciji predsednika, sportskog direktora i predsednika stručnog štaba. Na mesto trenera dolazi Stanko Bogdan. Radnički počinje ponovo da okuplja decu što je nakon četiri do pet godina rada iznedrilo trojicu povremenih reprezentativaca: Devčić Marka, Dešić Dragana i Dukić Dragutina; kao i desetak osrednjih klupskih takmičara. Međutim usled nedostatka podrške

Saveza kao i katastrofnog materijalnog stanja kluba, takmičarima nikada nije pružena mogućnost borbe za svetske rezultate.

Trenutno postoji teoretsko rešenje da se klub, za par godina, vine u sam vrh srpskog rvanja, a za tri do pet godina i u sam svetski vrh, ponavljam, teoretski. Međutim, nisam siguran da je to izvodljivo u praksi. Nerazumevanje kao i nedovoljno zalaganje ne mogu doneti značajne, a samim tim ni vrhunske, sportske rezultate.

Ukoliko se odnosi poprave i uspostavi saradnja sa RS Srbije, mislim da imamo šansu preko Dešića, u kategoriji od 60 kg, kome treba obezbediti učešće na zajedničkim pripremama reprezentacije i odlazak na veći broj međunarodnih turnira. Takođe, šansu ima i Efendiev koji je stekao pravo da se takmiči za Srbiju u slobodnom stilu.

Rvački klub „Radnički“, vremenom je stekao veliki broj prijatelja. Ne samo zbog postignutih rezultata već i zbog ljudi koji su ga činili ili ga okruživali tokom svih ovih godina. I danas, kad susretnim nekoga iz rvačkog sporta, posebno iz bivših republika, pitaju me za sudbinu ljudi mog, našeg i vašeg kluba. Od nastanka pa do danas, kroz svoju bogatu istoriju, Rvački klub „Radnički“ je bio interesantan, veseo, zdrav i kvalitetan kolektiv sa mnogo obrazovanih i dobrih ljudi od kojih je svako ostavio svoj beleg kako na strunjači, tako i oko nje.

U Beogradu, 25. II 2013. godine

Kecman Momir

ISTORIJA RVANJA

Rani počeci

Još od kada se prvi put pokrenuo točak istorije, čovek je shvatio da od njegove fizičke spremnosti zavisi ne samo količina ulova i puko preživljavanje već i ishod neretko nasilnih susreta sa drugim oblicima života na tadašnjoj zemlji. Vremenom i sticajem bizarnih okolnosti praistorijski čovek je razvio niz pokreta: stavove, hvatove, blokade, udarce i bacanja.

Ovaj niz i splet pokreta predstavlja jedno od najvećih otkrića ljudskoguma i jedan od najbitnijih doprinosa sopstvenom intelektualnom napredovanju. U to vreme, kada je čovek svakoga dana vodio borbu za puko preživljavanje, rvanje je korišćeno u lovnu, u napadu i odbrani, u određivanju starešinstva i vođstva tadašnjim zajednicama i uvek je predstavljalo sastavni deo kulturnog i religijskog života jedinke i društva u celini.

U antropološkim istraživanjima je poznato da plemenske zajednice neretko funkcionišu po zakonu jačeg. To jest, dokle god bi Starešina izlazio na međan mladoj jedinki i pobedivao je, bio bi voda. U slučaju gubitka nadmetanja bio bi pogubljen. Ove pojedinačne borbe su igrale veoma važnu ulogu u formiranju i nastanku čoveka, u njegovom opstanku i njegovom daljem razvoju.

Životinjski instinkt je definisao kako preživljavanje tako i način borbe. Posmatrajući životinje u svojoj okolini čovek je kopirao njihove pokrete i nastojao da ih prilagodi svojim potrebama i mogućnostima u borbi za opstanak. Drevne azijske civilizacije su poznate po tome što su inkorporirale pokrete pojedinih vrsta u svoje borilačke veštine. Na primeru kung-fua to su: leopard, zmaj, ždral i zmija. Dok su u Huia, drevnu veštinu kineskog rvanja inkorporirani: ovan, tigar i medved.

Legende nam govore o mitskim junacima koji bi pokazivali svoju snagu i nadmoć time što bi se rvali sa životinjama. Herkul, Tezej, Samson i Tor su samo neki od ovih mnogobrojnih heroja čiji su podvizi opevani u delima poput „Ep o Gilgamešu“, gde se hrabri ratnik porvao sa mitskim bićem Enkiduom ili pak drugi najduži ep na svetu „Mahabharata“ koji, između

ostalog, opeva i borbu dvojice vrhunskih ratnika – Bima i Džarasandra. Svakako vredan pomena je i Jakob koji se rva sa Bogom lično.

Tokom vremena instinct za borbom je postepeno prerastao u potrebu za organizovanim takmičenjima koja su podrazumevala organizovane treninge, kao i određena pravila sa ciljem zaštite života i zdravlja takmičara – rvača. Uspostavljanjem pravila takmičenja, rvanje postaje – sport. Bilo je potrebno da prode još neko vreme pre no što su se testovi snage i nadmetanja za viši društveni rang pretvorila u dogadjaj za uživanje, razonodu i slavu pobednika.

Prve tragove rvanja srećemo kod starih civilizacija na području Mesopotamije, prostoru između Dalekog istoka i Sredozemnog mora i ovu vrstu nadmetanja i borbe je odlikovala primitivnost primenjivanih pokreta koji su u svakodnevnom nagonu za opstanak služili kao sredstvo odbrane i napada.

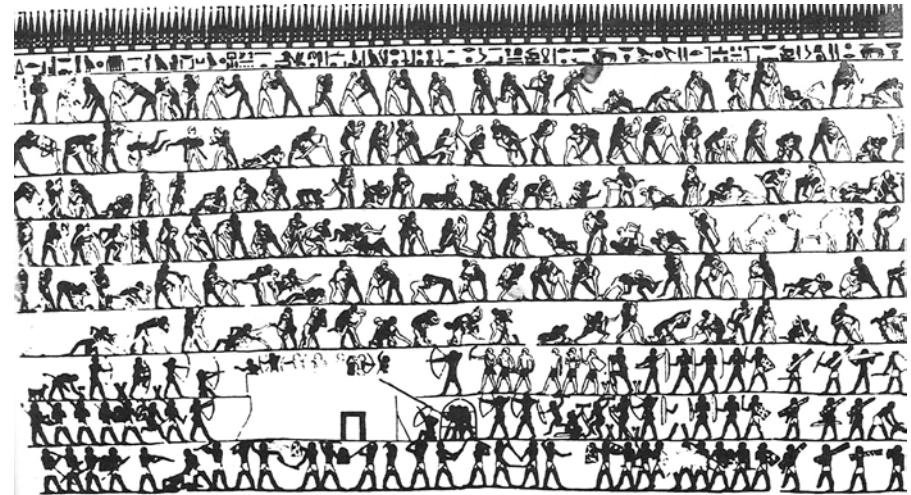
Sumeri, narod koji je naseljavao područje Mesopotamije oko 5000 godina pre nove ere, je imao vrlo visoko razvijenu kulturu još od četvrtog milenijuma p.n.e. a jedan od sastavnih delova kulture je bilo i rvanje. Drevni Egipćani su takođe shvatali važnost sportskih takmičenja na polju snage i volje učesnika, pogotovo rvanja.

Ova dva naroda transformišu rvanje iz primarno ratne veštine u sport i po prvi put u istoriji postoje pisani dokazi o sportskim udruženjima i organizovanim takmičenjima širom zemlje.

Egipat

Egipat je nastao oko 3200 godina pre naše ere, ujedinjenjem nekoliko plemenskih teritorija koje je okupio prvi faraon-ratnik-poglavar, čovek bez imena sa amblemom škorpije na štitu – Kralj Škorpion; iako se za početak Egipatskog Carstva uzima 3100. godina a prvi faraon ujedinjenog carstva je bio Narmer, poznatiji kao Menes.

Na ovo malo plodne teritorije oko reke Nil, usred peščanog mora, pronađeni su prvi podaci i tragovi o rvanju, u vidu zapisa na zidovima palata i hramova na kojima su drevni Egipćani beležili svoju istoriju. Ovi arheološki nalazi, koji prikazuju šest mladića kako se rvu, datirani su oko 2470. godine pre nove ere i nalaze se u grobnici egipatskog vezira Ptahotepa. Sam vezir je inače poznat kao i tvorac „Ptahotepovih uputstava” pisanog dokumenta koji propisuje kako mladi Egipćani treba da se ponašaju. Dakle, drevni Bonton.

Prikaz rvanja u grobnici Baktija III u Sahari

Rvanje u antičkoj Grčkoj

Kada se govori o karakteru, formi i istoriji fizičkog vaspitanja ne postoji zemlja koja je više doprinela sportu od antičke Grčke. Postoje dva centra koja su se najviše bavila unapređivanjem fizičke aktivnosti i sporta kod mlađih, a to su Atina i Sparta. Određene osobine starih Grka, poput snage, spretnosti, izdržljivosti i hrabrosti, izdvajale su ih iz reda običnih vojnika i pomagale da očuvaju autoritet i vlast nad narodom. Posebno je interesantno što se ove fizičke osobine ne ispoljavaju samo u bitkama već i na mnogobrojnim sportskim takmičenjima.

Po legendi, Grci su otkriće rvanja pripisivali bogovima ili mitološkim licima: Apolonu, Hermesu, Atini i čuvenom junaku Tezeju. Rvanje u staroj Grčkoj se prvi put zvanično pominje na spisku učesnika Osamnaestih olimpijskih igara – 708. godine p.n.e.

Pesme čuvenog spisatelja i notara istorije – Homera između ostalog opisuju i jedan period kada su igre bila zabava, deo posmrtnog kulta ili nadmetanje pri slučajnom susretu, da bi se prikazala snaga i umešnost. Tehnika rvanja i osnovna pravila borbe mogu se spoznati iz Homerovog opisa rvačke borbe u čast Patroklove smrti, između Ajanta i Odiseja („Ilijada“ Homer, 1977). Ovde Homer piše kako je rvanje „mučno“ i „teško“, ali se takođe iz

opisa vidi da je ono bilo veoma popularno i cenjeno u krugovima ratnika-aristokrata. Nagradu su dobijali i pobednik i pobedeni. Borba se odvijala na čistom, otvorenom prostoru, u krugu gledalaca. Sudija je bio organizator igara, ali su i gledaoci mogli da utiču na odluku svojim odobravanjem ili negodovanjem. Tehnika je obilovala snažnim, grubim hvatovima i veštim protiv-zahvatima. Neretko su korišćena i razne podlosti poput sapitanja nogom. Borci su se rvali nagi, osim „pregače“ koju su nosili oko bedara. Pobednikom se smatrao onaj koji suparnika tri puta obori na tle. Ukoliko oba borca istovremeno padnu, pokušaj se nije računao.

Sparta je, još od ranih dana, u svoj sistem surovog vojnog obrazovanja pored raznih vežbi poput trčanja, skakanja, bacanja i pesničenja, uvrstila i rvanje.

Borba Atlasa i Peleusa

Atina, kao daleko demokratičnija država od Sparte, daje svojim stanovnicima mnogo kompletnije vaspitanje. Po završenoj sedmoj godini života mali Atinjanini pohađaju tri vrste škole:

- Gramatičku – u kojoj se uče pismenosti;
- Muzičku – u kojoj se uče pevanju, sviranju i igri;
- Telesnu – u kojoj se fizički obrazuju. Rvanje je zauzimalo značajno

mesto u sistemu fizičkog vaspitanja kako Atinjana tako i ostalih Grka, a kao samostalna disciplina ili u sastavu pentatlona, bilo je zastupljeno na panatenejskim igrama kao i na svim igramama od značaja.

U doba procvata grčke kulture postojali su razni stilovi rvanja ali najčešće u tri „oblika“:

- Uspravno-stojeće rvanje „pale“ kao samostalna disciplina;
- Uspravno-stojeće rvanje u sastavu pentatlona;
- Rvanje na tlu-kulisis u sastavu pankracije.

Težinske kategorije nisu postojale a takmičari su se delili u dve grupe: dečake i odrasle. Žreb je odlučivao o redosledu nastupanja takmičara. Sudija pre borbe sastavlja listu parova po starosnim kategorijama. Takmičari su pre borbe mazali telo maslinovim uljem. Tako je bilo teže ne samo uspostaviti hvat već je ulje štitilo kožu od jakog sunca i davalо joj potrebnu elastičnost. Cilj borbe u uspravnom rvanju bio je direktno obaranje protivnika na tlo. Za konačnu pobedu bilo je potrebno tri puta direktno oboriti protivnika na tle.

GODINA	IGRE	POBEDNIK (BROJ POBEDA)
708	18	Euribat iz Sparte
624-608	39-43	Hiposten iz Sparte (5)
540-516	61-66	Milon iz Kroptona (6)
512	67	Timasitej iz Kroptona
508	68	Kalitel iz Sparte
496	71	Ekskainet iz Akrage
484	74	Telemah iz Farsale
468	76	Efarmost uz Opoje
456-452	81-82	Leontisk iz Mesene (2)
448	83	Himon iz Arga
444	84	Taurosten iz Egine
440-436	85-86	Teopomp II iz Heraje
356-344	106-109	Hairon iz Pelene (4)
332-328	112-113	Hilon iz Patra (2)
68-64	178-179	Straton iz Aleksandrije
52	182	Mario iz Aleksandrije
13	198	Aristej iz Majandrije
49-57	207-209	Tiberije iz Sirije (3)
229-233	252-253	Claudije iz Rufa (2)
369	287	Filumen iz Filadeje

Na Olimpijskim igrama 708. god. p.n.e. uvedeno je rvanje kao peta disciplina grčkog pentatlona. Posle završenih takmičenja u četiri discipline, (trčanje jednog stadiona, bacanje koplja, bacanje diska, skok u dalj), pobednik je najčešće odlučivan borbom u rvanju. Od 632. god. p.n.e. uvedene su na ovim Igrama i rvačke borbe dečaka.

Sparta

Svaki Spartanac je obavezan da od svoje 20-te do 60-te godine života proveđe u siskeniji (vrsta vojne strukture, pandan današnjoj kasarni). Nemilosrdna pravila ove ratničke kaste dolazila su do izražaja odmah po rođenju svakog Spartanca. Novorođeno dete majka je morala da doneše u kasarnu i da ga predala na „pregled“ starešinama. Ako ovi zaključe da je mališan preslab, kržljav ili da ima neku telesnu manu, milosti nije bilo: ostavljali su dete da umre na planini Tajget. Ko nije sposoban da bude vojnik ne treba da živi.

Spartanski rvači

Dečaci kojima je život bio pošteden, već od osme godine polazili su na neku vrstu predvojničke obuke gde su učili da čitaju, pišu, plešu, računaju, pevaju i sviraju. No najveći deo vremena odlazio je na gimnastiku, boks, rvanje, borbu oružjem, i raznorazne vrste kondicionih vežbi. Sportska takmičenja za žene, ne samo što su bila uobičajena stvar, nego su se devojke često takmičile sa mladićima, a ponekad i pobedivale u trčanju, skokovima, pa čak i u rvanju. Pre venčanja bio je običaj da nevesta pozove mladoženju na meč. Time se potvrđivala ravnopravnost polova, a ujedno je rvanje imalo zadatak da im budi čula i bilo je kao neka vrsta uvoda u prvu bračnu noć.

Rim

Drugi narod koji je izvršio popriličan uticaj na kulturu čovečanstva i sporta su svakako Rimljani koji su „objedinili“ atinsku i spartansku životnu školu. Rvanje je imalo vrlo značajno mesto u samoj pripremi rimske vojske i gladijatora, a na osnovu pobeđe u rvanju, birani su imperatori i vojskovode.

Svaki Rimljani postaje sa osamnaest godina vojni obveznik, i služi do 45. godine, ako je sposoban i ako nema dovoljan broj ratova. Flavije Vegecije je u IV veku posle Hrista izdao knjigu, pod naslovom „Epitomarei militaris“ o životu rimskog vojnika. Rvanje i šakanje Rimljani su primili od Grka, koji su bili učitelji i treneri rimskim patricijima.

Legenda kazuje da je Romul, osnivač grada Rima, u čast boga rata Marsa uveo igre zvane *ekvicio* koje su se odvijale na Marsovom polju a čiji je sastavni deo bilo rvanje. Igre su tokom vremena postale toliko popularne da su vladari podizali posebne strukture za njihovo održavanje. Rvanje se pokazalo kao toliko popularna disciplina da su mu Rimljani podigli muzej u glavnom gradu imperije.

Deca rvači

U Rimskom carstvu rvanje se negovalo prema starogrčkim, etruskim, latinskim, sabinjanskim, tračanskim, ilirskim i gotskim tradicijama. Razne igre su organizovane za plemiće, slobodne seljake i građane. Skoro svaki rimski grad je imao svoje rvačko udruženje, amfiteatar i takmičenja.

395. godine imperator Teodosijus I je podelio državu na Istočno i Zapadno rimske carstvo. Uveo je nove zakone, religiozno krštenje, zajedničku armiju i ukinuo je Olimpijske igre. Ali ovo je stvorilo široke mogućnosti za narodno rvanje. Zvaničan oblik takmičenja podelio se u više pravaca, smanjio se broj posetilaca, dok su se olimpijski rvači vratili narodnom rvanju održavanom na nekim skrivenim mestima.

Zemlje Dalekog istoka i Amerike

Na Dalekom istoku sportski dogadjaji nisu bili samo deo vojne obuke, već i deo filozofije i religije. Pisani izvori kazuju kako je rvanje poslužilo kao osnova na kojoj se razvijala veština ratovanja, a oružje nije ništa drugo do produžetak ruke. Razvoj raznih oblika individualnog boreња tesno je povezan sa duboko ukorenjenom tradicijom i vojnim aspektom ali i sa religioznim i filozofskim idejama.

Rvanje je u Japanu poznato još od davnijeh dana. Najpoznatiji i najstariji način rvanja je sumo koji još i danas privlači hiljade ljubitelja toga sporta u Japanu.

Kineski imperator Tzin-Ši-Huangio bio je poznati rvač i naredio je da se sva sporna pitanja mogu rešiti samo rvačkim borbama. U Kini rvanje se razvilo u više pravaca i varijacija: čai-čao, īaoli, gu-ti, hiang-nu (sličan sumu), u-šu, itd.

Sumo rvanje

O razvijenosti i značaju rvanja u Indiji moguće je pročitati u čuvenim indijskim epovima „Rigveda”, „Ramajana” i „Purana”.

Severnoamerički indijanci, ali i Maje, Irokezi, Tolteci, Dakote i Inke imali su razvijeno rvanje. Posle pronađaska Amerike, indijanska kultura je uništena, a osvajači su doneli svoje rvačke stilove. No i danas su se u nekim delovima sveta zadržali oblici narodnog rvanja i drevnih običaja.

Srednji i Novi vek

Hrišćanstvo zabranjuje i ukida sve oblike fizičke kulture nastale u Grčkoj i Rimu pod izgovorom paganstva. Propoveda preziranje svega zemaljskog, preporučuje asketski način života, baca anatemu na čovekovo telo, za koje kaže da navodi na zlo. Crkveno učenje toga doba ističe da je svako zadovoljavljivanje telesnih potreba greh, koji udaljava čoveka od duhovnog života, posle koga se nakon smrti pruža pravi i daleko lepši život na „drugom svetu”.

Rvanje „u koštač”

Rvanje u Evropi oživljava tek u feudalizmu i primenjuje se u obrazovanju plemića, pored mačevanja. Aristokratija je koristila rvanje u svom sistemu fizičkog odgoja mladih ritera u sedam viteških veština, a zbog svoje dostupnosti postaje veoma popularna aktivnost.

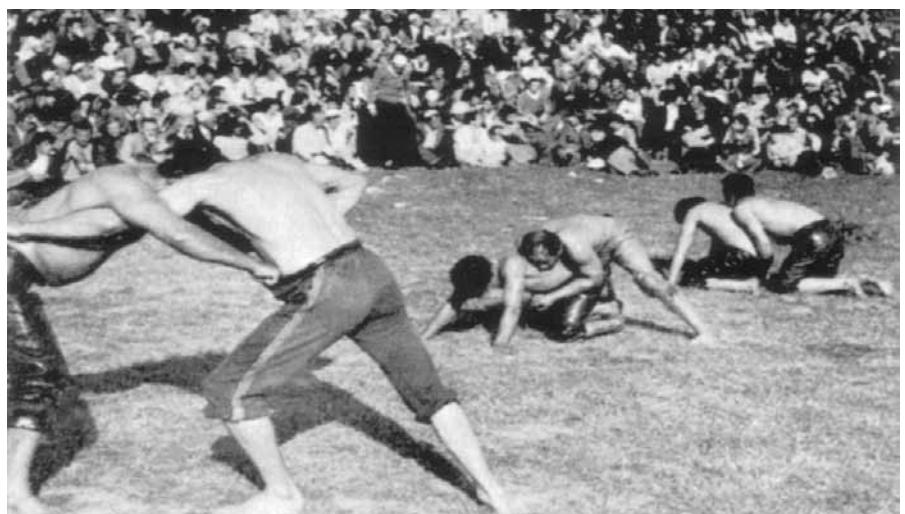
Narodno rvanje je svoj procvat doživelo između XI i XIX veka. Pojavile su se neke nove forme kao rezultat kombinacije različitih tradicija i običaja. Rvanje su negovali različiti socijalni slojevi. Upraznjavalili su ga seljaci, vojska, građani, kao i vladajuće klase i aristokratija. Većina narodnih oblika rvanja, koji su nastali i razvili se u ovom periodu, očuvala se i do današnjeg dana.

Počeci savremenog rvačkog sporta potiču iz 1880. godine, kada naglo počinje da se razvija profesionalno rvanje koje je zahtevalo specijalni režim, svakodnevne treninge i posebne uslove nedostupne rvačima narodnih oblika rvanja i amaterima.

Razvoj modernog rvanja

Prvi, zabeleženi, internacionalni rvački meč je održan 1841. godine u Kraljevskom pozorištu u Minhenu, u kojem su se susreli Bavarac Meisinger i Francuz Jean Dubois. U Parizu se 1848. godine pojavila prva sportska arena za održavanje mečeva profesionalnih rvača.

Na Prvim modernim Olimpijskim igrama u Atini 1896. godine, nastupali su i rvači u grčko-rimskom stilu, koje još nije bilo baš definisano do kraja. Nije bilo težinskih kategorija, a takmičilo se samo pet rvača.

Takmičenje u pelivanskom rvanju

Prvo svetsko prvenstvo organizovao je pariski „Journal des sports“, 1898. godine u Parizu uz učešće 30 rvača. Na samom kraju XIX veka u Beču je organizovano prvo Evropsko prvenstvo u grčko-rimskom stilu. Takmičenje je održano u jednoj kategoriji, bez obzira na težini.

Na inicijativu nemačkog atletskog saveza u Duisburgu je 1905. godine osnovana prva Međunarodna federacija za razvoj rvanja i dizanja tegova. Uvedene su težinske kategorije, što je izuzetno važno za dalji razvoj rvanja. Na Olimpijskim igrama u Sent Luisu 1904. godine, rvalo se samo slobodnim stilom u sedam težinskih kategorija, a već 1908. godine na Olimpijskim igrama u Londonu imamo četiri težinske kategorije u grčko-rimskom stilu i pet kategorija u slobodnom stilu. Organizacioni komitet Olimpijskih igara u Stokholmu 1912. godine dao je zadatak Rvačkom savezu Švedske da organizuje Kongres zemalja učesnica, sa svrhom da se razjasni sav materijal vezan za rvanje. Komitet je izradio osnovne stavove Međunarodnog saveza i pravila rvanja, a Kongres je zakazan za sledeću godinu. Mada je konstitutivna sednica održana već tada, 1912. u Stokholmu, formalno Prvi kongres održan je u Berlinu, od 5. do 9. juna 1913. godine, uz prisustvo delegata iz devet zemalja: Nemačka, Finska, Danska, Švedska, Rusija, Mađarska, Austrija, Češka i Velika Britanija. Međunarodni rvački savez tada postaje Međunarodni savez za tešku atletiku, koji, pored rvanja grčko rimskim stilom, vodi brigu o razvoju boksa, dizanja tegova, nadvlačenju konopa i bacanju kamena.

Za vreme Olimpijskih igra 1920. godine u Antwerpenu, Međunarodni olimpijski komitet preporučuje stvaranje zasebnih federacija za svaki sport, a na Kongresu MOK-a u Lozani, 1921. godine, nastaje Međunarodna amaterska rvačka federacija (International Amateur Wrestling Federation IAWF) koju čine nacionalni savezi 19 zemalja. IAWF vrši određene izmene u rvačkim pravilima i preuzima brigu o razvoju dva stila rvanja: grčko-rimskom i slobodnom.

Na Kongresu u Tokiju 1954. godine promenjen je naziv Federacije u današnji naziv: Međunarodna federacija rvača amatera (International Federation of Amateur Wrestling) ili FILA. 1994. godine Svetska rvačka federacija dobija i svoj današnji naziv International Federation of Associated Wrestling Styles.

Posle Drugog svetskog rata na čelu FILE je Viktor Smeds, a od Kongresa u Stokholmu, održanog 1952., tu dužnost je obavljao Rodžer Kulon. Nakon smrti Kulona, u Minhenu 1972. godine, na čelo Svetske rvačke organizacije dolazi naš čovek Milan Ercegan Bata, a 2002. godine, u znak priznanja

za ogroman doprinos razvoju rvačkog sporta u svetu, biva promovisan u doživotnog počasnog predsednika FILA. Tom prilikom, na kongresu 1992. godine održanom u Moskvi, za predsednika FILA izabran je Švajcarac Rafael Martineti. Pod sloganom „Dobrodošli u novi svet rvanja“ rvanje se intenzivno približava javnosti, a neki od najvažnijih postulata tog rada su:

- Pravljenje veb sajtova i i-meil adresa svih nacionalnih rvačkih saveza,
- Uvođenje ženskog rvanja u olimpijski program i značajne promene pravila za grčko-rimski i slobodni stil
- Potpisivanje ugovora sa TV stanicama radi emitovanja rvačkih takmičenja, kao i emitovanja najvažnijih takmičenja preko interneta
- Formiranje kontinentalnih trening centara

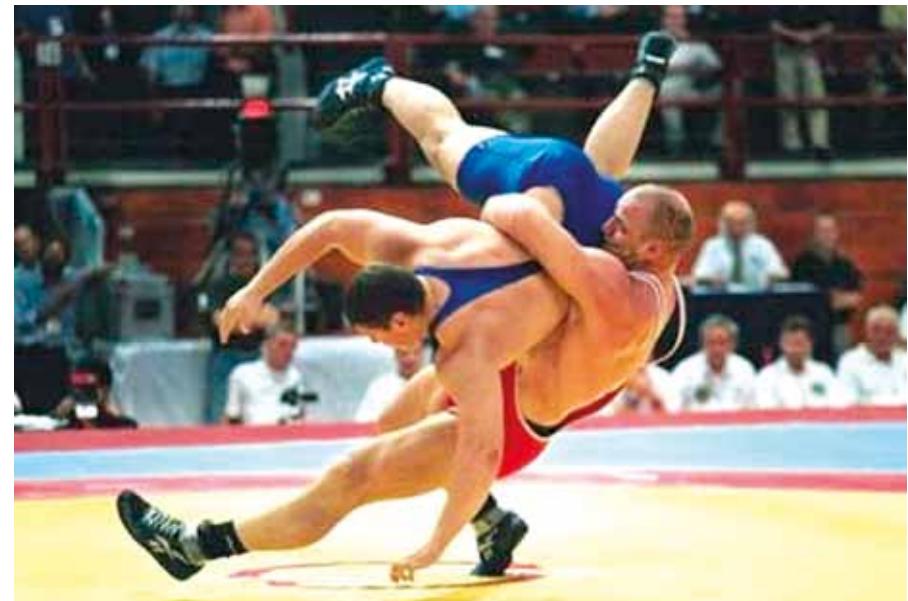
Nenad Lalović i Žak Rog, predsednik MOK

U ovom periodu rvanje u svetu je znatno izgubilo na atraktivnosti i interesantnosti, mahom usled donošenja loših pravila, koja su stimulisala odbranu (pasivnost) i dala ogroman uticaj sudijama na ishod borbe. Takođe je bila greška što se svako rvačko takmičenje za svaku kategoriju završavalo za jedan dan na svim takmičenjima. Rvanje nije više bilo atraktivno te se nije mogla sprovoditi reklama i nije se imalo vremena za pisanje o rvačima.

Pravila su dovele do toga da je sreća, a ne sam kvalitet takmičara, postala presudna za osvajanje drugog i trećeg mesta. To je razlog što je poslednjih nekoliko godina došlo na tapet ukidanje rvanja sa Olimpijskih igara. Ta kampanja je dovele do smene predsednika svetske rvačke Federacije (FILA) gospodina Rafaela Martinetija. Na sastanku biroa FILA, februara 2013. godine, za novog V.D. predsednika FILA izabran je Nenad Lalović.

Koliko je za sada poznato postoje samo dve osobe, sa ovog dela Balkana, koje su predsednici bilo koje svetske organizacije. To su: Vuk Jeremić – potomak naših poznatih diplomata familije Pozderac; i Nenad Lalović, sin dugogodišnjeg ambasadora Lalovića.

Bez obzira na izuzetno intenzivnu kampanju razvoja rvanja, u nekim delovima sveta vreme kao da je stalo, pa su neke prastare forme ovog sporta sačuvane do današnjih dana. Mnogi autori, opisujući današnje narodno rvanje, otkrivaju u njemu mnogo antičkih aspekata. Tako muškarci iz Bororo i Konela plemena u Istočnom Brazilu, pre ženidbe moraju da produ posebne testove uglavnom u rvanju i trčanju. Slične navike postoje i u Kamauras plemenu, pa mladići, pre nego što dobiju dozvolu za venčanje, moraju da se dokažu u rvačkoj borbi.

Trostruki olimpijski šampion Aleksandar Kareljin u akciji

Nastanak i razvoj rvanja u Srbiji

Burna zbivanja, koja su pratila bližu i dalju prošlost Srbije, ostavila su puno traga na običaje, navike i afinitete Srba, ali i ostalih naroda koji su živeli na prostorima Srbije. Kasni srednji vek za Srbe je karakterističan po otporu koji se u narodu sve više spontano organizuje za oslobođenje od ropstva. Srpski narod ima svoje oblike otpora zulumu i tiraniji. Taj, najpre prkosni i osvetnički, pojedinačni otpor naroda, polako prima razne forme organizovanog oružanog otpora. U mnogim našim krajevima organizovane su oružane družine i čete hajduka. Hajduci su u to doba izuzetno cenili veštinu rvanja. Svaki novi član koji je trebalo da bude primljen u hajdučku družinu, morao bi da pokaže da ume dobro da se služi sabljom, da ume da rukuje vatrenim oružjem i da je vešt kao rvač. Rvanje je u to vreme postalo omiljena disciplina koja se mladima spontano nametala kao vrlo moćna forma izražavanja snage i veštine, te su o blagdanima, crkvenim i verskim praznicima, svadbama i drugim narodnim veseljima organizovani prigodni rvački turniri na kojima su mladići pokazivali šta znaju i umeju boreći se narodnim formama rvačke veštine.

Rvanje može da se definiše kao takmičenje dvojice boraca u pokušaju da jedan drugog obori ili baci na tlo primenjujući pri tome najrazličitije tehnike po utvrđenim pravilima. Obično se započinje iz visokog stava, a osnovni zadatak je suparnika oboriti na plećke. Borbe se odigravaju na ravnoj travnatoj poljani. Najčešći oblici narodnog rvanja u Srbiji su:

- u koštac ili u kosti
- pelivansko
- u pojas ili u kaiš
- svebor
- u ruke
- razna nadvlačenja

1. Rvanje u koštac ili kosti je naziv za oblik rvanja koji je veoma popularan među seoskom omladinom i ima veliku tradiciju u narodu. Najviše se upražnjava kod čobana i seoske školske dece. Nema uzrasnih ni težinskih kategorija, a obično se rvu bosi i nagi do pojasa, dok donji deo predstavljaju svakodnevni delovi garderobe. Pobednik se smatra simbolom snage, veštine, okretnosti i muškosti. Kod rvanja u kosti ili koštac, rvači stoje okrenuti prsim jedan nasuprot drugome, a u nekim varijantama im iskoračena nogu može biti na povučenoj liniji ili na postavljenom tankom štapu. Obuhvataju

jedan drugoga, tako što jednom rukom idu preko ramena, a drugom ispod pazuha. Čim utvrde da imaju dobar, čvrst hvat, na znak sudije „sad“ ili „počni“ počinje borba koju karakteriše: pritiskanje, podizanje, nošenje, zamahivanje, preturanje i obaranje. Borba je završena kada je jedan borac oboren na leđa a drugi nad njime. Obaranje na tlo može biti u stranu nasatice ili natrag.

2. Rvanje u pojas započinje iz visokog stava, borci se hvataju za kaiš, pojasni deo pantalone ili za same pantalone u visini bokova. Ponekad druga ruka ne hvata pojas sve dok ne počne borba. Pobedom se smatra bacanje protivnika, a da se ostane na nogama, a nekad se pobedom smatra i kada protivnik dodirne zemlju rukom, kolenom, leđima ili grudima. Rvači se međusobno dodiruju bradom o rame i gledaju da se nogama što više udalje jedan od drugoga. Pre početka borbe protivnici pitaju jedan drugoga da li može, pa tek nakon odgovora „može“ počinje borba. Ovde su dozvoljene različite akcije: zaplitanje i podmetanje nogu, previjanje preko bedara, i različite druge varke.

3. Rvanje u ruke ili za mišice je tip rvanja koji se nešto redje sreće nego prethodna dva. Protivnici hvataju jedan drugoga za nadlaktice a u nastojanju da jedan drugoga sruše na zemlju koriste i saplitanje nogama. Borba je vrlo naporna i traje dosta duže nego kod prethodna dva oblika rvanja, te takmičari treba da su izdržljiva kova. Rvači su goli do pojasa, ali postoje varijante sa hvatom za rukave košulje ili za jelek.

4. Pelivanstvo je oblik rvanja karakterističan za Kosovo i Makedoniju, ali se često sreće i u Sandžaku. Pojava pelivanstva kod nas vezuje se za dolazak Turaka i predstavlja značajne običaje na našem tlu. Takmičari nastupaju goli do pojasa u posebnim kožnim čakširama zvanim kispet, i namazani uljem što jača i štiti kožu, a otežava hvatanje. Borbe se odvijaju na otvorenom travnatom terenu. Pelivani ulaze u borilište svaki sa svoga kraja i idu prema sredini. Tu se rukuju, naprave krug pljeskajući se po nogama, vrate se u sredinu hvatajući se za ramena kao da će početi sa rvanjem, opuštaju ruke i još jednom krenu unaokolo. Vrativši se u sredinu započinju borbu zauzevši prethodno visoki početni stav, savijeni u pojusu i spremni za napad. Kako je dozvoljen veliki broj hvatova i bacanja, pelivanstvo veoma liči na savremeno rvanje slobodnim stilom. Takmičenje je naporno i može da traje veoma dugo, ponekad i čitava dva dana.

5. Svebor je narodni oblik rvanja koji se razvija pod pokroviteljstvom Srpske pravoslavne crkve, a predstavlja mešavinu rvanja i drugih borilačkih

sportova i veština. Pravila nisu strogo definisana te u zavisnosti od afiniteta boraca, osim rvačkih bacanja mogu biti dozvoljeni udarci rukama ili nogama. Deo svebor nadmetanja predstavlja i vadenje Časnog krsta iz reke ili jezera na dan Bogojavljenja – 19. januara.

6. Nadvlačenja predstavljaju oblike narodnih borenja, koji po svojoj strukturi nisu rvanje u klasičnom smislu, ali poseduju naglašene elemente odmeravanja snage i veštine. Najpoznatiji oblici nadvlačenja su: *vučenje kuke, vučenje klička i obaranja ruke*.

Nastanak i razvoj sportskog rvanja u Srbiji

Počeci sportskog rvanja u Srbiji vezani su za sokolska društva. Prvi rvački klub formiran je u Somboru juna 1912. godine pod imenom „Radnički“. A zatim su stvoren klubovi u: Subotici, Zrenjaninu, Beogradu, Kikindi, Senti, Novom Sadu, Vršcu, Pančevu, Kanjiži, Valjevu, Šapcu, Mladenovcu i Obrenovcu. Sombor postaje rvački centar. Prvo rvačko takmičenje održano je 2. maja 1923. godine. Rvački savez Jugoslavije formiran je 1952. godine čiji je pravni naslednik današnji Rvački savez Srbije.

Prvi zvanični nastupi jugoslovenskih rvača na velikim takmičenjima bili su učešće Somboraca, Nikole Grbića i Ištvana Nađa, na Olimpijskim igrama 1924. godine u Parizu, te nastup Grbića i Hofman Fridješa iz Novog Sada na Evropskom prvenstvu u Budimpešti 1927. godine. Naši rvači su nastupili i na Olimpijskim igrama 1928. u Amsterdamu, pa 1936. u Berlinu, kao i na Evropskom prvenstvu 1931. u Pragu. Od 1932. godine počinju da se održavaju balkanski šampionati koji su održavani do 1966. godine.

Zlatno doba rvanja u Srbiji i tadašnjoj Jugoslaviji počinje zapravo u drugoj polovini XX veka. Prvu medalju za SFRJ, bronzanu, osvojio je Milorad Arsić na Svetskom prvenstvu u Karslueu 1955. godine, dok je zvanično poslednju medalju upisanu pod SFRJ, bronzanu, bukvalno dan pre zvaničnog proglašenja Savezne Republike Jugoslavije, osvojio Goran Kasum na Evropskom prvenstvu u Kopenhagenu, aprila 1992. godine. Za tih 50 godina rvači SFRJ su na prvenstvima sveta, Europe i Olimpijskim igrama osvojili ukupno 96 medalja. Bez obzira što na Olimpijskim igrama nije osvojena ni jedna medalja od Seula 1988. godine rvanje i dalje nosi epitet najtrofejnijeg olimpijskog sporta u Srbiji i bivšoj Jugoslaviji. Ukupno 63 rvača SFRJ, SRJ, SCG i Srbije učestvovalo je do sada na Olimpijskim igrama, a veliku većinu, osim 11 rvača u slobodnom stilu, činili su rvači iz Srbije.

	Olimpijske igre			Svetsko prvenstvo			Evropsko prvenstvo			Ukupno			
	I	II	III	I	II	III	I	II	III	I	II	III	
Arsić						1						1	
Čorak		1					1		1	1	1	1	
Čović				1								1	
Damjanović				1	2		1	1	1	2	3	1	
Frgić	1				1	2	1			1	1	2	
Fris						1				1		2	
Horvat	1			3	2					3	3		
Jovančević									1			1	
Kasap						3			1			4	
Kasum						2			1			3	
Kecman				1				2				3	
Koletić				1								1	
Lisjak	1									1			
Ilić								1	1		1	1	
Maksimović									2			2	
Marinko					1	1	2			1	2	1	
Martinović	1	1				1			1		1	3	
Memišević	1			1	2	1				1	3	1	
Nenadić		1		1	2	2	1			2	2	3	
Nišavić									1			1	
Petković M.	1				1	3				1	1	3	
Petković R.								1				1	
Rizvanović				1						1			
Sabo					1							1	
Simić	1	1			1					1	1	1	
Štefanek								1	2		1	2	
Tertei		1		1			1	1	1	1	2	2	
Trajković						1						1	
Vukov				1		1				1		1	
UKUPNO	3	5	4	7	15	19	7	10	15	17	30	38	85

Medalje na velikim takmičenjima SFRJ/SRJ/SCG/SRB u grčko-rimskom stilu

Popularnost rvanja i interesovanje za ovaj sport u Srbiji bili su na visokom nivou sve do raspada bivše Jugoslavije početkom devedesetih godina prošlog veka, kada je zabeležen određeni pad interesovanja za rvanje. Ali od početka 21. veka ovaj sport beleži konstantan napredak i razvoj

kvaliteta i popularnosti. Pored grčko-rimskog stila, koji je najdominantniji i najkvalitetniji, u Srbiji je veoma razvijen sambo, a od 2009. godine je pokrenut grepling i pankracion.

Rvanje za žene u Srbiji beleži sve značajniju popularnost i masovnost a upražnjava se od 2003. godine. Na prvenstvima Evrope već su osvojene dve bronzane medalje u konkurenciji kadeta kao i jedna u konkurenciji juniora. U skorije vreme veoma zapaženi rezultati ostvaruju se u greplingu. Na III svetskim rvačkim igrama 2008. godine, student FSFV u Beogradu, Aleksandar Milićević osvojio je srebrnu medalju, što je bila prva medalja u greplingu za Srbiju. Od tada do danas u neolimpijskim disciplinama osvojeno je 55 medalja, od kojih su svakako najznačajnije sedam zlatnih medalja:

- Budić Predrag (110 kg. grepling Gl) prvak Evrope 2010. i 2011;
- Ana Tuba (+70 kg. rvanje na pesku) prvak sveta 2010;
- Aleksandar Rajačić (80 kg. grepling Gl) prvak Evrope 2011;
- Bojan Veličković (90 kg. kombat grepling) prvak sveta 2011;
- Uroš Čulić (do 100 kg. grepling Gl) prvak Evrope i sveta 2012.

Takmičenje na otvorenom terenu SD „Radnički“ krajem 50-tih ili početkom 60-tih godina XX veka – iz arhive Nikole Žitića

Sportsko rvanje u Srbiji ima višedecenijsku tradiciju, a daleko najveći kvalitet i popularnost dostiglo je rvanje grčko-rimskim stilom sa preko 80 osvojenih medalja na Olimpijskim igrama i takmičenjima širom Evrope i sveta. Pored pomenutog stila, značajne međunarodne rezultate postizali su i sambisti Srbije, a u novije vreme grepleri i pankracionisti. Velika popularnost i kvalitet grčko-rimskog stila na određeni način je sputavala razvoj ostalih oblika sportskog rvanja, ali se u poslednje vreme čine značajni koraci za podizanje masovnosti i kvaliteta drugih oblika rvanja, a pre svih rvanja za žene, rvanja slobodnim stilom, greplinga i pankraciona.

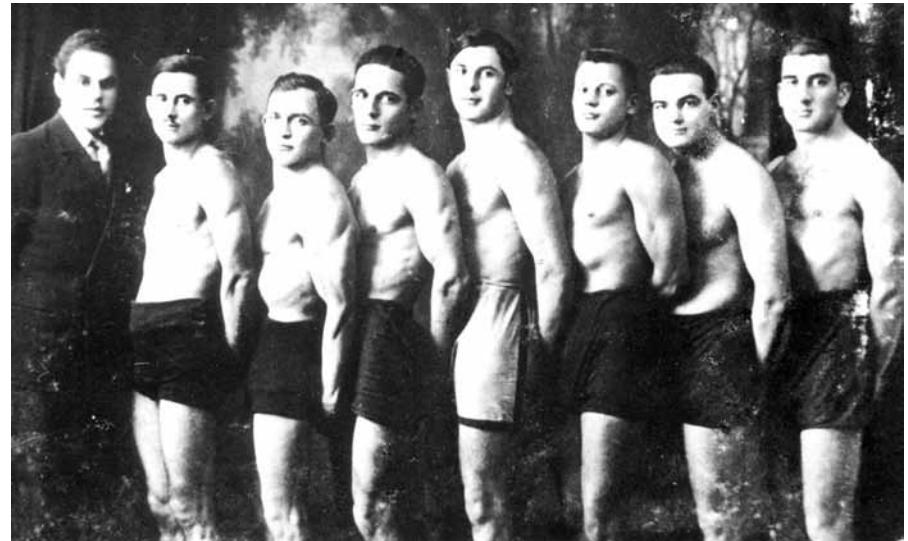
LEGENDE KAO UZOR NOVOJ GENERACIJI

U srpskoj tradiciji rvanje seže u daleku prošlost, pa još u narodnim pesmama možemo naći ono „uvatiše se u kosti junačke“. Iako je to od pamтивекa bila borbena veština, vremenom je prerasla u takmičenje, koje se često upražnjava u vidu junačkih borbi o seoskim slavama ili vašarima. I jedno od prvih (junačkih) takmičenja zabeleženo kod nas, na proslavi 50. godišnjice Drugog srpskog ustanka, 1865. u Topčideru, pored „trke pešaka“, „skakanja s mesta“ i „bacanja kamena s ramena“, imalo je na programu i „Rvanje – koji dvojicu obali dobiće dva dukata cesarska“.

Kao sport sa preciznim pravilima (h)rvanje, koje će ono „h“ kod nas nositi, tu i tamo, gotovo do početka Drugog svetskog rata, pojavljuje se u Evropi krajem 19. veka, a početkom 20-og i u austro-ugarskim zemljama koje će ga kao deo nasledja uneti u novostvorenu Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca. Nakon Prvog svetskog rata osnivaju se i prvi (h)rvački klubovi, pre svih u Vojvodini, a u Beogradu se rvanje prvi put pojavljuje u „Radničkom“ oko 1922. godine, više kao veština koju su pojedinci propagirali, nego kao organizovana sportska aktivnost.

1926. godina, grupna slika rvača „Radničkog“. Miljković (prvi, sedi), Matić (peti s leva, sedi), Vlada Uzelac (treći s leva, drugi red), Čeda Kuzmanović (stoji, u odelu, levo), Milovanović (stoji), Tešić (stoji), Glušac (stoji) i Grbić (stoji).

1928. godina, s leva: Krstić, Matić, Jovanović, Uzelac, Derek, Milić, Durašević i Milovanović

Rvanje je Beograđanima bilo nepoznat sport, pre nego što je pred publikom počela da se pojavljuje grupa rvača, na priredbama kulturno-prosvetne sekcije „Radničkog“. I kako su se prvi put pojavili, bivalo ih je sve više, ukupno čak pedesetak njih koji su posećivali treninge u kafani „Topčider“, da bi se docnije često selili. Jer jurila ih je policija kojoj nije bilo simpatično to što se toliko njih muva baš oko jednog radničkog sportskog društva. A rvanje je jedno vreme bilo toliko omiljeno da su treninzi od 18 časova trajali do posle ponoći, kako bi svi stigli na red. Te 1922. godine održani su i prvi egzibicioni mečevi, ali je to još uvek sve bilo nezvanično i cela aktivnost kluba svodila se na priredivanje tih propagandnih, egzibicionih mečeva. I tako je trajalo sve dok jednog dana 1923. godine, grupa rvača somborskog „Amatera“, u to vreme šampiona države, nije došla u Beograd da traži posao i, naravno, svratila u „Radnički“ i kroz razgovor sa kolegama – rvačima predložila da zvanično osnuju rvačku sekciju. Među njima su bili: Vlada Uzelac, Šandor Šalaj, Dragi Jeremić, Dranja Karas, Proka Kirić, a pridružili su im se Milan Matić, Nenad Milovanović, Nikola Grbić, Dimitrije Glušac, Ilić i drugi – i „Radnički“ je odjednom napravio odličnu ekipu, jednu od najboljih u zemlji. Svoje mečeve rvači su i dalje priredivali zajedno sa „kulturnjacima“, ne bi li sakupili više publike i više crkavice od ulaznica, za opremu. Jer, vreme je bilo teško, a uslovi za treniranje još teži. Svi rvači bili su zaposleni i kod gazda radili i po 12 sati dnevno i posle toga išli na

treninzi su se jedno duže vreme održavali u kafani „Marjanović” u Bulevaru, kod Crkve Svetog Marka, da bi i odatle bili isterani nekoliko meseci pred državno prvenstvo u Zagrebu 1927. godine, prvo na kom su učestvovali kao „Radnički”. I pošto nisu imali gde, trenirali su na plaži, na pesku pored Save. Bio je to čist amaterizam, jer rvači su sami plaćali put na mečeve, na koje su nosili suvu hranu, a tamo (u Zagrebu, na primer) spavalici gde i kako se snadu, najčešće u nekom tamošnjem radničkom klubu ili privatno kod svojih drugova – istomišljenika.

Ilić, 1928. godine

Uprkos svim, danas i nezamislivim teškoćama, rvači „Radničkog” postizali su tih godina odlične rezultate, a ekipa u sastavu: Matić (bantam), Jovanović (perolaka), Uzelac (laka), Miljković (velter), Grbić (srednja), Jeremić i Karas (poluteška) i Milovanović (teška) – bila je najbolja u Srbiji i gotovo redovno rvači „Radničkog” osvajali su najviše medalja na otvorenim šampionatima u Beogradu, Subotici, Vršcu i Somboru. U to vreme Prvenstvo Beograda su osvajali: Nenad Milovanović, od 1926. do 1931. neprekidno, Vlada Uzelac triput zaredom do 1927. do 1929. godine, Đorđe Jovanović 1928. i 1929.

godine, Milan Matić od 1927. do 1930. godine, dok je Nikola Grbić bio stalni prvak Beograda i prvi koji se okitio titulom državnog prvaka. On je u Zagrebu 1927. a potom i u Somboru sledeće godine, pobedio sve svoje protivnike. No, Grbić je i u „Radnički” došao kao već čuveni rvač, koji je nastupao za državnu reprezentaciju na Olimpijskim igrama u Parizu 1924. godine, kao član somborskog „Amatera”. I tamo je podelio peto i šesto mesto, iako su njegovi drugovi sve vreme pričali da su ga sudije pokrale u četvrtom kolu, posle tri ubedljive pobede. Grbić i Uzelac iz „Radničkog” (uz još tri rvača iz drugih klubova) su izabrani i za put u Amsterdam na Olimpijadu 1928. godine, ali na kraju nije bilo para za njihov put.

Nikola Grbić (levo) u Argentini (gde je kasnije živeo) 1930. godine

Drugi osvajač državne titule u „Radničkom” je bio Milan Matić, koji je bio nepobedin u Beogradu 1928. godine, uz bronzu u Ljubljani, godinu dana kasnije. Srebrne medalje na državnim prvenstvima u tom prvom periodu „Radničkog” osvajali su: tri puta Vlada Uzelac (uz dva srebra i jednu bronzu) i jednom Nenad Milovanović, koji je pritom još dva puta bio treći.

UKUPAN BROJ OSVOJENIH MEDALJA / 1924. - 1930. godine

rb	Klub		Skr	I	II	III	Uk
1.	Amater	SO	AMSO	13	4	6	23
2.	Herkules	ZG	HEZG	8	5	7	20
3.	Kroacija	ZG	KRZG	5	7	7	19
4.	Hakoah	SU	HASU	1	4	5	10
5.	Radnički	SO	RASO	6	1	2	9
6.	Radnički	SE	RASE	3	2	3	8
7.	Radnički	BG	RABG	2	3	3	8
8.	Sand	SU	SASU	0	6	2	8
9.	Juda Makabi	NS	JMNS	2	1	3	6
10.	Somborsko sp. ud.	SO	SSSO	1	4	1	6
11.	Šparta	ZG	ŠPZG	1	1	1	3
12.	Železničar	MB	ŽEMB	1	1	0	2
13.	Nak	NS	NANS	0	1	1	2
14.	Ferum	SU	FESU	0	1	0	1
15.	Jugoslavija	BG	JUBG	0	1	0	1
Ukupno=				43	42	41	126

I baš u vreme kad je rvačka sekција у „Radničkom“ бivalа све јача, полиција је 1931. године забранила рад целом друштву, због политичког рада и акција његових чланова. Тако је раштампана и рваčka секција, чији су се чланови рашли на све стране, па су многи потом имали прilično успеха и освојили бројне медалje rvući за друге клубове. Шалј је протеран у Мађарску, где је касније обешен као комуниста, Карас и Јеремић су prestали да се такмиče, а Гргић је отпутовао у Аргентину, где је takođe bio шampion у рvanju, а занимљиво – и у šahu. Интересантно, Димитрије Глуšац, у то време најбољи рваč „Radničkog“, управо је у trenutku гаšenja клуба, као први представник „Radničkog“ у представцији Југославије, учествовао на Европском првенству у Прагу, да би га одлука о растуранju клуба dočekala у Београду, а он потом био један од оснивача рваčke секције у SK „Југославији“, где је касније постигао и највеће успехе.

Dimitrije Glušac, 1931. godine

У литератури која тretira taj period pojavljuje se i podatak da je Milivoje Popović 1935. године освојио državno првенство u velter kategoriji, као представник „Radničkog“ из Београда. Како клуб у то време готово да nije имао никаквih активности, могуће је да је Milivoje Popović bio „usamljeni strelac“. Каžu да је rvačka sekција у „Radničkom“ обновljена krajem tridesetih godina, pred rat, ali o tome nikakvih sačuvanih podataka nema. Prema nekim izvorima, svi beogradski rvači nastupали су 30-tih godina XX века под именом „Југославија“.

UKUPAN BROJ OSVOJENIH MEDALJA / 1931. - 1940. godine

rb	Klub		Skr	I	II	III	Uk
16.	Kroacija	ZG	KRZG	13	14	17	44
17.	Jugoslavija	BG	JUBG	9	9	8	26
18.	Hakoah	SU	HASU	6	11	5	22
19.	Radnički	SO	RASO	8	2	3	13
20.	Herkules	ZG	HEZG	8	3	1	12
21.	Šparta	ZG	ŠPZG	4	3	5	12
22.	Hajduk	SA	HASA	6	3	2	11
23.	Radnički	SE	RASE	0	2	4	6
24.	Maribor	MA	MARI	1	2	1	4
25.	Pekarski	ZG	PEZG	0	1	2	3
26.	Metalac	ZG	MEZG	0	1	2	3
27.	Policajski	ZG	POZG	0	2	0	2
28.	Hajduk	VŠ	HAVŠ	0	1	1	2
29.	Trgovački	SO	TRSO	0	0	2	2
30.	Radnički	BG	RABG	1	0	0	1
31.	Zrinjski	ZG	ZRZG	0	1	0	1
32.	Juda Makabi	ZG	JMZG	0	1	0	1
33.	Vojvodina	ZR	VOZR	0	0	1	1
34.	Ilirija	LJU	ILLJU	0	0	1	1
Ukupno =				56	56	55	167

Posle Drugog svetskog rata, na sednici uprave Beogradskog radničkog sport kluba 20. septembra 1945. godine, prvi put je predloženo da se obnovi rvačka sekacija i taj je predlog ušao u zapisnik sa sednice obnovljenog društva. No, predlog je ostao samo mrtvo slovo na papiru i došao je na dnevni red tek posle četiri godine, 1949. kada je u novinama objavljeno da „Radnički“ ponovo osniva rvačku sekciiju i da poziva omladince da se upišu u društvo. Zanimljivo, među osnivačima ove nove rvačke sekciije našao se i Bora Jovanović, jedan od pionira one sekciije iz 1922. godine, koji je posle toga prestao da se bavi rvanjem, ali se ponovo kao sportski radnik aktivirao posle 27 godina. I, ubrzo se broj dečaka i momaka koji su želeli da postanu rvači popeo na 45, pri čemu su to mahom bili početnici, bez ijednog rvača koji je „omirisao“ strunjajuču. Tako prvih nekoliko meseci i nije moglo biti nikakvih mečeva, dok su početnici strpljivo vežbali.

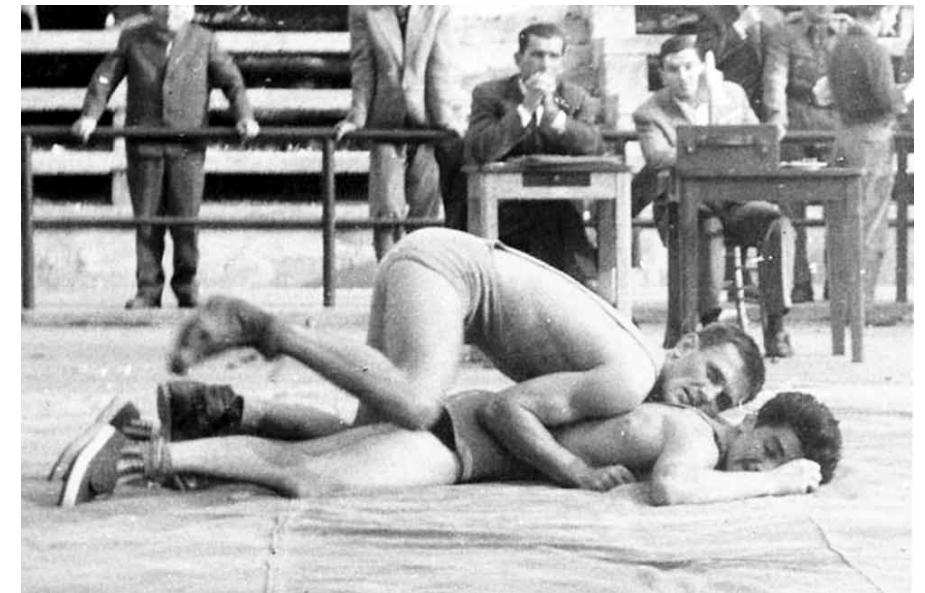
Početak 50-tih godina XX veka. Na slici su: Jovan Laka, Mihajlo Mikloš, Žika Nešić, Dura Ljubojević, Tomislav Melentić, Branko Dimitrijević, Mića Stojanović i trener Milan Matić

Već 1950. godine „Radnički“ je imao prve mečeve i to u Vojvođanskoj ligi, jer u Beogradu i užoj Srbiji nije bilo dovoljno klubova s kojima bi mogao da krene u ekipno takmičenje. Te 1950. godine „Radnički“ je u ligi ostvario deset pobeda i dva nerešena meča, a od šest prijateljskih mečeva dva je izgubio, a četiri dobio. Bio je to za prvu godinu, s početnicima, više nego dobar bilans. Omasovljena i ojačana, rvačka sekcija je 1951. godine registrovana kao samostalni rvački klub, s prvom i drugom ekipom i podmlatkom. Za prvog predsednika izabran je isti onaj Bora Jovanović iz 1922. godine, koji je ujedno bio i trener, zajedno sa Milanom Matićem, jednim od legendarnih rvača iz predratnih godina.

U 1951. godini stižu još veći uspesi. U višem rangu, Srpskoj ligi, klub nastavlja sa uspesima i sa osam pobeda, i po jednim remijem i porazom osvaja prvo mesto i stiče pravo na kvalifikacije za Saveznu ligu. Ali, baš tada je Savezna liga rasformirana, tako da „Radnički“ nije došao ni do nje, a nije bilo ni kvalifikacionih mečeva. No, klub je bio u usponu, a rezultatima koji su u prve dve godine postignuti (35 pobeda, četiri remija i sedam poraza) svi su bili prezadovoljni i perspektive su bile lepe, tim pre što je i omladinska ekipa od osam mečeva dobila šest, a na juniorskom prvenstvu Srbije osvojeno je jedno prvo, dva druga i dva treća mesta.

Trening RK „Radnicki“ u prepoznatljivoj sali na Crvenom krstu u Beogradu, 50-tih godina XX veka – iz arhive Nikole Žitića

Takmičenje na otvorenom terenu SD „Radnicki“ krajem 50-tih ili početkom 60-tih godina XX veka – iz arhive Nikole Žitića

Vuksanović "Beli", Stanimirović, Vesović, Raičević-Mikan, Ljubojević, trener Matić "Macan", Dordović Čivija, Krsmanović i Nikola Žitić – iz arhive Nikole Žitića

Borba M. Vesovića na Prvenstvu Beograda u prostorijama RK „Železničar“ 50-tih godina XX veka

Od te 1951. godine, međutim, o rvačima „Radničkog“ sve se rede čuje. Takmičenja je sve manje, klub se ne bori ni u jednom prvenstvu, a četiri meča u godinu dana zaista je malo za rvače koji žele da se bore. I iduće godine je malo mečeva, pa klub napušta još 20-ak rvača. Ipak, tračak nade stiže kroz nekoliko dobrih rezultata na juniorskim prvenstvima Beograda i Srbije, od kojih je najvrednija titula omladinskog prvaka Srbije koju je osvojio Jovan Laka u teškoj kategoriji, koji je time postao i juniorski reprezentativac Jugoslavije. Na seniorskom Prvenstvu Beograda te godine Stojanović je bio drugi, a Vesović, Petkov, Handa i mladi Laka su osvojili treća mesta.

PRVI REPREZENTATIVAC

Vlada Uzelac, prvi reprezentativac

I kao što je Jovan Laka bio prvi posleratni (juniorski) državni reprezentativac, koji će otvoriti put brojnim sjajnim asovima „sa Krsta“, tako je prvi reprezentativac „Radničkog“ bio jedan od njegovih osnivača Vlada Uzelac, koji je svoj reprezentativni debi imao u porazu reprezentacije u Budimpešti protiv Madarske od 0:6. A kako se tada borilo svedoči detalj da je Uzelac na državnom prvenstvu, na kom je osvojio prvo mesto u Somboru, imao sedam mečeva (isto toliko pobjeda) u jednom danu, boreći se, kako sam reče: „Od jutra do sutra“, završivši finalni susret u pola tri ujutro. O kakvom se entuzijasti radilo, govori i podatak da je, dok je služio vojsku u Ljubljani, osnovao тамо Rvački klub „Ilirija“, a da je posle 1931. godine, kada je rvačka sekacija u „Radničkom“ rasformirana, otišao u Sarajevo tražeći posao, a osnovao Rvački klub „Hajduk“ koji će do početka rata tri puta biti ekipni državni prvaci.

Medalja Jovana Laka

Kriza u „Radničkom“ dostiže vrhunac 1954. godine, u kojoj gotovo cela ekipa odlazi u druge klubove, dok na Krstu ostaju njih dvojica-trojica, bez i jednog meča u toj godini. No, već 1955. godine, predvođena neumornim trenerima i osvedočenim entuzijastama, bivšim rvačima, Milanom Matićem, popularnim Čika Macanom i Radošem Jovanovićem, na Krstu se tiho oformljuje jezgro nove ekipe, kojom u četvrtoj deceniji postojanja počinje šesti život Rvačkog kluba „Radnički“. Bili su tada, u dubokoj senci, iza „Partizana“, „Železničara“, „Crvene zvezde“, a od „Radničkog“ je u 1956. bila bolja čak i ekipa „Rakovice“.

Radoš Jovanović – takmičar, trener i predsednik RK „Radnički“

Krajem pedesetih za predsednika kluba dolazi Milivoje Popović, koji pojačava trenerski štab i počinje stvaranje mlade i perspektivne ekipe. Tako su 15. maja 1961. godine Beogradskom teškoatletskom savezu prijavljena 23 aktivna takmičara, od kojih je najstariji imao 27, a dvojica najmladih 15 godina. U toj ekipi bio je i tadašnji student elektrotehnike Momir Kecman, narednih godina jedna od rvačkih legendi sa Crvenog krsta.

Ekipa sa početka 60-tih godina XX veka. Trifunović (stoji, drugi s leva), Bojan Antanasijević (stoji, treći s leva), Branko Tegeltija (u beloj košulji), Žika Trapa (drugi desno od Tegeltije), Momir Kecman (drugi red s leva s naočarima), Milivoj Žitić (do Momira, desno), Veselinović Miodrag, Živojin Mitrović (sedi, skroz desno)

Milivoj Žitić i Bojan Antanasijević

Stoje: Mihailo Lečić, Žitić, nepoznat, Predrag Janković; sede: nepoznat, Krsto Pejović, Žika Trapa, Ivan Čupić (trener), Konstantin Krsmanović; čuče: Miroslav Pravdić i Bojan Antanasijević

Dragan Dmitrović (sekretar), Petar Radivojević, Predrag Janković, Živojin Mitrović, Stevan Borojević, Svetislav Radmilović-Šilja (trener), Predrag Saveljić, Paja „Teškaš“ i Mikica Bogosavljević

Osim što će dokazati da se uspešno može baviti vrhunskim sportom i biti dobar student, i što će tim svojim primerom privući u svoj klub i druge studente, Momir Kecman pokrenuće, zajedno sa Predragom Jankovićem, lavinu trofeja koji će narednih decenija stizati u vitrine kluba na Crvenom krstu. Kecman i Janković, naime, posle dugo godina, doneće 1967. godine „Radničkom“ dve titule pojedinačnog državnog prvaka Jugoslavije i ulazak u Prvu saveznu rvačku ligu.

Momir Kecman, Stevan Borojević, Petar Radivojević, Predrag Janković, Ivan „Vanja“ Čupić, Radomir Bogosavljević

Predrag Janković u karakterističnom mostu na treningu RK „Radnički“

ERA MOMIRA KECMANA

Tu negde počinje i era Momira Kecmana, koji će, iz godine u godinu osvajati najznačajnije svetske trofeje. Od ukupno šest pojedinačnih državnih titula (uz još dva srebra i jednu bronzu) Momir Kecman 1969. godine donosi „Radničkom“ prvu (srebrnu) medalju sa Evropskog prvenstva, da bi isti uspeh ponovio i 1970. godine. Iste godine Kecman je četvrti na svetu, a osvaja i dve od ukupno četiri svoje medalje na Trofeju šampiona, dok sa ekipom osvaja peto mesto u Prvoj saveznoj ligi Jugoslavije. Iduće, 1971. godine Momir Kecman ponovo osvaja prvenstvo države, drugo mesto na Mediteranskim igrama i drugo mesto na Svetskom prvenstvu, što je i njegov i najveći uspeh nekog rvača „sa Krsta“.

Petar Cucić, Momir Kecman i Ljubomir Ivanović – Gedža posle pobjede nad Grkom, Petrom Galaktopoulosom, za drugo mesto na Svetskom prvenstvu u Sofiji, 1971. Godine

ДАМЈАНОВИЋ ШАМПИОН КЕЦМАН ДРУГИ НА СВЕТУ!

● ТРЕЋИ НАШ РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦ У ФИНАЛНИМ ОКРШАЈИМА СЛАВКО КОЛЕТИЋ НЕОЧЕКИВАНО је изгубио од Мађара Рајука што га је контало једне од медаља. — У ЕКИПНОМ ПЛАСМАНУ ЈУГО-СЛОВЕНИЈЕ ЧЕТВРТИ — ИЗА БУГАРСКЕ, СССР И МАЂАРСКЕ

Од нашеј сијесијалног извештача

Павла Дамјанова

Софја, 2. септембра
(телефоном)

Југословенски су данас првоступници највећима 23. светском шампионату у греко-римском стилу у Софији. Југословенски рвачи су у свим категоријама узимали златне медаље. Сретен Дамјановић до 68 кг. освојио је златну медаљу, а Јован Јакшић до 72 кг. златни медалјиста у јединственој борби у посебном ажурираном весу за ову годину, а његов чешки колега Мартиноуко је у овом весу освојио златну медаљу. Трећи наш тим је био Сретен Ковачевић до 82 кг., који је у финалу узимао златну медаљу, а млади Колетић, аничкињац по је туширао од Мађара Рајука, који је у финалу узимао златну медаљу, али је инак да узео јединошћу нешто често у којим првенствима 23 рвача у категорији до 62 кг.

Златни Дамјановић

У првом ступну фази спроведеног дела првенства Сретен Дамјановић је изјавио да пратионица не ће изгубити јединственој борби. Могао је да је био свечано упознан са тој да му од овог српског рвача треба да му даде златна медаља.

Непобедиви Игуменов

Прије борбе у финалном делу

Момир Кесман је имао про-

ЗЛАТО: Сретен Дамјановић

СРЕБРО: Момир Кесман

ПЛАСМАН ПО КАТЕГОРИЈАМА

48 кг: Зултан (СССР) № 9
златни (2), Ангелъв (Б),
Колетић (С), Стојчев (С),
Филипчук (М), Мартиноуко (2) освојио је једно ме-

сто.
51 кг: Казахов (СССР), Трајков (Б), Варга (М) — Четврто место.
54 кг: Марков (Б), Ангелъв (Б), Стојчев (С), Колетић (2) освојио је пето место.

58 кг: Јакшић (С), Јакшић (Б), Георгиев (Б), Томов (Б), Георгиев (С), Томов (С), Георгиев (Б).

62 кг: Марков (Б), Ангелъв (Б), Стојчев (С), Колетић (2) освојио је шесто место.

68 кг: Јакшић (Б), Јакшић (С), Георгиев (Б), Томов (Б), Георгиев (С), Томов (С), Георгиев (Б).

72 кг: Христов (Б), Назаренов (СССР), Јакшић (Б), Николов (Б), Мета (СРБ) — Чорак (Б) освојио је шесто место.

74 кг: Стојчев (С), Јакшић (Б), Јакшић (С), Колетић (Б) — Четврто место.

76 кг: Јакшић (Б), Назаренов (СССР), Јакшић (С), Колетић (Б) — Четврто место.

82 кг: Јакшић (Б), Назаренов (СССР), Јакшић (С), Колетић (Б) — Четврто место.

86 кг: Јакшић (Б), Назаренов (СССР), Јакшић (С), Колетић (Б) — Четврто место.

90 кг: Јакшић (Б), Назаренов (СССР), Јакшић (С), Колетић (Б) — Четврто место.

Преко 100 кг: Томов (Б), Јакшић (СССР), Јакшић (С), Колетић (Б) — Четврто место.

У екипном пласману Југославија је десету четврту место појединачно и у складу са Бугарском ССР и Мађарском.

Dnevni list „Sport“ iz 6. IX 1971. godine

Momir Kecman, Viktor Igumenov i Petros Galaktopoulos
sa Svetskog prvenstva 1971. godine u Sofiji

Tokom bogate takmičarske, trenerske ali i karijere sportskog radnika, Momir Kecman osvojio je na desetine raznih društvenih priznanja i odlikovanja, od Ordena zasluga za narod, preko Ordena Nemanjića, Zlatne značke FILA, Oktobarske nagrade grada Beograda, pa sve do opštinskih priznanja. Jedno od najvrednijih stiglo mu je upravo u danima pred jubilarnu proslavu 90-godišnjice, kada je dobio Nagradu za životno delo Sportskog saveza Beograda.

Četvorica velikana: Sreten Damjanović (prvak sveta), Momir Kecman (drugi na svetu), Momir Petković (olimpijski šampion) i Branislav Simić (olimpijski šampion) – dodeljuje medalje

Treba istaći i 8. februar 1970. godine kada je „Radnički“ u Arandelovcu u kvalifikacionom meču za plasman u Saveznu ligu, savladao „Vardar“ iz Skoplja sa 11:9 i zajedno sa „Likom“ iz Zagreba plasirao se u elitno takmičenje. Ekipu koja je ostvarila dugogodišnji san, činili su: Radivojević, Milovanović, Trifunović, Bogosavljević, Torbica, Mitrović, Janković, Kecman, Borojević i Ilić. Ekipi se 1971. godine pridružio i teškaš Miroslav Čitaković, koji je do tada, kao član „Železničara“ osvojio sedam titula državnog prvaka.

Nedeljni list „Tempo“ iz 3. I 1973. godine

Već 1971. godine Momir Kecman dobija snažnu „podršku“ od ostalih rvača „Radničkog“, jer se medu osvajačima pojedinačnih trofeja pojavljuju i drugi „Krstasi“; Slobodan Đorđević i Miroslav Čitaković (koji biva proglašen i najuspešnijim rvačem ekipnog šampionata Jugoslavije) osvajaju titule prvaka Jugoslavije, Bojan Antanasijević iste godine uzima dve medalje na Trofeju šampiona i stiže do reprezentativne selekcije. Naredne, 1972. godine, Momir Kecmanu, koji je peti na Olimpijadi, prvi u državi i dvostruki prvak Trofeja šampiona, pridružuju se i novi osvajači trofeja: Prvoslav Ilić koji te godine osvaja svoju prvu internacionalnu medalju, bronzu na Balkanskim igrama (koju će naredne dve godine „potvrditi“ sa dva srebra). Uz treće ekipno mesto u Saveznoj rvačkoj ligi, očito da su se složile kockice za najsvetlij i trenutak u istoriji Rvačkog kluba „Radnički“ – osvajanje titule ekipnog državnog prvaka.

U osvajanju ekipne titule „Radnički“ je te 1973. godine po dva puta pobedio „Sentu“ (18:2 i 15:5), subotički „Spartak“ (1:7 i 13:5), zagrebački „Metalac“ (16:2 i 15:5), „Spartak“ iz Kočana (12:8 i 18:2) i „Proleter“ iz Zrenjanina; pobedu i remi ostvario je sa: varoždinskim „Varteksom“ (13:7 i 10:10), „Gavrilovićem“ iz Petrinje (10:10 i 8:4) i zagrebačkom „Likom“ (10:10 i 10:8), a jedini poraz doživeo od „Elektrovojvodine“ iz Sombora sa 11:9, da bi u revanšu bio ubedljiviji 11:7.

Šampionska ekipa „Radničkog“ iz 1973. godine. Stoje: Predsednik kluba – Pantić Živorad, Proslav Ilić, Miroslav Čitaković, Stevan Borojević, Slobodan Lakić, Milan Zarić, Danijel Perčić, Predrag Janković, Momir Kecman, Krsto Pejović (mater), Ivan Čupić-Vanja (trener) i Mihailo Čupić (sekretar kluba). Čuće: Miodrag Veselinović, Slobodan Đorđević, Branislav Piperski, Miloš Trifunović, Bojan Antanasijević i član UO Branko Kuzmanović

Šampionska ekipna titula bila je vrhunac jedne generacije. Za osvojeno ekipno prvenstvo države trener i 15 takmičara kluba su podelili nagradu od 2 miliona dinara (oko 5 prosečnih plata) koje im je poklonio Bokserski klub „Radnički“ na čelu sa predsednikom gospodinom Zdravkovićem. Zbog nedostatka sredstava takmičari nisu imali stipendije, nije bilo sportske opreme, te nisu bila obezbeđena ni putovanja na takmičenja usled čega je došlo do neke vrste zasićenja, tako da gotovo ista ekipa naredna dva ekipna prvenstva osvaja četvrtoto, odnosno peto mesto.

– Većina dotadašnjih prvotimaca bila je prezasićena rvanjem i bilo je jasno da moramo podmladiti ekipu – kaže Momir Kecman, koji je posle 1973 godine, zajedno sa Čitakovićem postao trener-takmičar. – Ostalo je nas nekoliko veterana, a kroz našu omladinsku školu, koja je stalno imala 60-ak članova, godišnje je kroz obuku prolazilo i po nekoliko stotina najmladih.

Narednih nekoliko godina pioniri, juniori i seniori „Radničkog“ su najbolji u Beogradu, seniori i omladinci su najbolji i u Srbiji, dok je seniorska ekipa stalno između drugog (1977.) i četvrtog mesta u državnom prvenstvu.

Zoran Mojsilov i Jovica Stojković,
Karataš 1976. godine

Radnički iz 1980. godine. Stoe: Miroslav Čitaković, Mirko Jerković, Prvoslav Ilić, Slobodan Popović, Boško Kecman, Živorad Pantić (član predsedništva), Miodrag Rančić (predsednik kluba), Blage Zdravkovski, Momir Kecman, Milorad Kurbalija; sede: Rade Dacić, Bojan Antanasijević, Jefta Delić, Predrag Đurđević, Nenad Mihailović, Zoran Tošić, Dragan Andrejić, Srboljub Kecman i Mirko Knežević

Dok polako „pakuju“ ekipu od koje očekuju da ponovi uspeh generacije iz '73. godine, pojedinci „Radničkog“ svake godine donose pregršt medalja u vitrine svoga kluba. Miroslav Čitaković do kraja sedamdesetih osvaja pet zlatnih i jednu srebrnu medalju na pojedinačnim prvenstvima Jugoslavije, a u stopu ga prati Momir Kecman koji osvaja dve šampionske, dve vicešampionske i jednu bronzanu medalju na prvenstvima Jugoslavije. Uz njih, na pobedničkom postolju sve češće je i Prvoslav Ilić, koji tih godina osvaja jedno prvo, tri druga i dva treća mesta u državi. Prvaci države u tom periodu su i: Slobodan Đorđević 1974. i Jovan Radakov 1980. godine. Blage Zdravkovski 1980. godine osvaja drugo mesto u državi, uz još jedno treće dve godine ranije. Listu osvojenih medalja na državnim prvenstvima sedamdesetih godina zaključuju: Slobodan Popović, koji je osvojio drugo, te Boško Kecman, Pejo Dozet i Mirko Jerković, koji osvajaju treća mesta u državi upravo na kraju ove decenije, 1979. i 1980. godine.

Sedamdesetih godina brojne medalje osvajaju i juniori „Radničkog“, od kojih ćemo ovde pomenuti „samo“ one sa državnih prvenstava na kojima: Jovan Vemić osvaja zlato 1975. Blage Zdravkovski je šampion 1976. Zoran Mojsilov je dva puta drugi, a treća mesta osvajaju Jovica Stojković, Vladan Mićanović, Goran Stošić i Miroslav Pantić.

LEGENDARNI ĆIRA

O Miroslavu Čitakoviću, popularnom Ćiri, kako su ga svi u „Radničkom“ zvali i danas se pričaju urbane legende, kao o jednom od decenijama najjačih ljudi u gradu i kao o veoma uspešnom, ali i čudljivom rvaču koji je godinama bio ubedljivo najbolji teškaš u državi, ali iz nekih samo njemu znanih razloga, baš u periodu kad je po mnogim mišljenjima bio najbolji na svetu, odlučio da više ne nastupa za reprezentaciju u kojoj su rvali i osvajali svetske medalje neki momci koje je on u Jugoslaviji lako pobedivao. Uostalom, Miroslav Čitaković je osvojio četrnaest titula pojedinačnog državnog prvaka, pri čemu je prvu polovinu tih trofeja (prije 1958. kad je imao 21 godinu) osvojio kao član „Železničara“, a drugu kao član „Radničkog“, od čega poslednju titulu 1980. u svojoj 43. godini, da bi potom još nekoliko puta osvajao drugo mesto na državnim prvenstvima u slobodnom stilu, poslednji put 1984. godine u 47. godini. Iako je u međuvremenu završio Pravni fakultet, ceo život ostao je vezan za rvanje, pa i danas u sedamdesetim godinama ima svoju grupu momaka koje priprema i koje svakako ima čemu da nauči.

Specifični trening Miroslava Čitakovića na Savskom keju

Prvoslav Ilić sa zlatnom medaljom sa Mediteranskih igara 1979. godine

Prvoslav Ilić u borbi sa predstavnikom Turske

Predrag Durdević, Dragan Andrejić-Gane, Jefta Delić, Slobodan Lakić i Mirko Jerković
Pripreme Zaostrog, 1981. godine

Sabiranjem svih tih pojedinačnih medalja i imena, jasno je ko dan da je „Radnički“ krajem sedamdesetih ponovo „skockao“ fantastičnu ekipu i ispoljio jasne i opravdane ambicije za novu ekipnu titulu. No, iz razloga koje je ovde teško i neuputno navoditi, u ekipnim šampionatima tih godina, 1980. i 1981. godine, ekipa sa Crvenog krsta, ne uspeva da prekine sedmogodišnju dominaciju subotičkog „Spartaka“ i osvaja „samo“ treća mesta. I, bez obzira na sva ona pojedinačna odličja i na činjenicu da je Savezna liga u rvanju tih godina jača nego ikad, jer i jugoslovensko rvanje kao sport tih godina u svetu postiže najveće uspehe u svojoj istoriji, ipak osvajanje trećih mesta u šampionatu, sa ekipom od koje su svi, a pre svega njeni članovi, očekivali više, predstavlja prilično razočaranje. Kako ni perjanice, najuspešniji predvodnici ove generacije i njihove duhovne i sportske vode, Momir Kecman (tada napunio 40 godina) i Miroslav Čitaković (43), već odavno nisu bili u „cvetu mladosti“ to su svi u klubu ova dva treća mesta shvatili kao nepovratno propuštenu šansu. I opredelili se za pojedinačne rezultate, da bi nakon par godina, formalno zbog visokih troškova, a praktično zbog presahlih ekipnih ambicija, odustali od ekipnog šampionata. Do neke nove decenije i nove generacije.

Rade Dacijar, nepoznat, Boško Kecman, Jovo Radakov, Mirko Jerković i Tošić Zoran
Pripreme na Žabljaku, 1982. godine

Nepoznat, nepoznat, Momir Kecman, Jovo Radakov, Mirko Jerković, Zoran Tošić, nepoznat,
Slobodan Popović i Goran Marković-Šloga
Pripreme na Žabljaku, 1982. godine

Slobodan Popović, Mirko Jerković i Blage Zdravkovski-Akeija
Pripreme Zaostrog, 1981. godine

U nizu mnogobrojnih osvajača trofeja u raznim starosnim i težinskim kategorijama, na prvenstvima od Beograda do Jugoslavije, pomenućemo samo seniorske medalje sa državnih prvenstava, reprezentativne nastupe, kao i pojedinačne titule jugoslovenskih prvaka u mlađim kategorijama.

Medalje na državnim prvenstvima u prvoj polovini osamdesetih godina, osvajaju: Jovan Radakov (prvo mesto 1981.), Prvoslav Ilić (četiri prva, jedno drugo i jedno treće mesto), Miroslav Čitaković (tri druga mesta), Predrag Đurđević (dva druga i jedno treće), Karolj Danji (jednom drugi i dvaput treći), Mirko Jerković (po jedno drugo i treće), Slobodan Popović (dvaput treći), Blage Zdravkovski, Boško Kecman i Rade Dacijar (po jednom treći).

Najvrednije uspehe u prvoj polovini osamdesetih na internacionalnoj sceni postiže Prvoslav Ilić, koji 1982. godine osvaja srebrnu medalju na Prvenstvu Evrope (godinu dana kasnije je peti), kao i drugo mesto na Mediteranskim igrama 1983. godine, uz pregršt medalja na raznim visoko rangiranim međunarodnim turnirima.

Od ostalih trofeja u tom periodu treba pomenuti prvo mesto na Trofeju šampiona, koje 1984. godine osvaja Karolj Danji, jedno prvo i jedno treće mesto Sreten Stankov i po jedno drugo mesto Miroslav Pantić i Zorana Tošića na pojedinačnom Prvenstvu Jugoslavije za mlade do 20 godina. Posebna žetva medalja ostvarena je u tom periodu na juniorskim državnim prvenstvima na kojima prva mesta u prvoj polovini osamdesetih osvajaju: Zoran Tošić (uz jedno treće), Miloš Pantić (dva puta prvi), Sreten Stankov (uz tri druga mesta), Goran Kasum (dva puta prvi), Goran Ljuboja (dvaput prvi, uz jedno drugo mesto i jedno treće na kadetskom prvenstvu), Zdravko Željković i Mladinko Šumar. Dragan Andrejić osvojio je dva treća mesta, Predrag Radulović dva druga, Dejan Čolaković, Izet Karišnik, Saša Mutlak, Nemanja Lazić i Kokan Ćuković po jedno drugo, a Ivan Gegović, Mihailo Stanković, Aleksandar Antonijević, Nemanja Stefanović, Zoran Obrenović, Zoran Stanković i Saša Drenovac po jedno treće mesto. Na pionirskim prvenstvima Jugoslavije (do 14 godina) u tom periodu prva mesta osvajali su: Jovan Ćuković, Mladen Kecman i Kokan Ćuković, drugi su bili: Vasa Perić i Mirko Kojić, a treći: Predrag Radulović, Nikola Ivančić, Bogdan Kecman, Goran Tufegdžić i Draško Ševo.

Slobodan Đorđević (trener, drugi s leva u zelenoj majici), Ivan Gegović (treći), Aleksandar Antonijević (peti), Goran Kasum (šesti) i Mladinko Šumar (čuči, prvi)
Juniorsko-kadetski kamp, 1983. godina, Kruševac

Stoje, dalje: Milorad Kurbalija (trener, četvrti); stoje, bliže: Nikola Bižić (peti), Mladen Kecman (šesti), Jovan Ćuković (sedmi), Miroslav Čitaković (trener, deveti); čuči: Mika Bogosavljević (trener, prvi), Miroslav Kovačević (treći), Ilija Kecman (četvrti), Momir Kecman (trener, osmi)
Pionirska ekipa i treneri, cirka 1985. godina

U 1986. godini dve titule državnog prvaka, u grčko-rimskom i slobodnom stilu, osvaja Bernard Ban, dok Goran Kasum i Prvoslav Ilić osvajaju (u različitim stilovima) po srebrnu i bronzanu medalju. U konkurenciji nada (do 20 godina) Goran Kasum osvaja dve titule državnog prvaka, u grčko-rimskom i u slobodnom stilu, a Milan Nikolić „samo“ u grčko-rimskom. Među juniorima te godine prvaci Jugoslavije u slobodnom stilu su Mihajlo Stojković i Vojislav Bajin. Kod mlađih juniora (do 16 godina) prvaci Jugoslavije su: Živojin Čirić i Nenad Ivkov u slobodnom, a Vasilije Perić, Mihajlo Stojković i (opet) Nenad Ivkov u grčko-rimskom stilu. Najzad, u kategoriji pionira (do 14 godina) prvaci Jugoslavije za 1986. godinu bili su: Nikola Bižić, Mladen Kecman i Dejan Stefanović, svi u grčko-rimskom stilu.

Na državnom prvenstvu 1987. godine Bernard Ban osvaja prvo mesto u grčko-rimskom i drugo u slobodnom stilu, Goran Kasum i Franc Podlesek su prvi u grčko-rimskom, a Prvoslav Ilić je prvi u slobodnom i treći u grčko-rimskom stilu. Prva mesta u grčko-rimskom stilu osvajaju i kadeti Safet Redžović i Kokan Ćuković. Kao članovi reprezentacije Jugoslavije Podlesek i Ban nastupaju na Evropskom prvenstvu i osvajaju šesto, odnosno sedmo mesto. Podlesek je i sedmi na Svetskom prvenstvu, a osvaja i prvo mesto na Mediteranskim igrama.

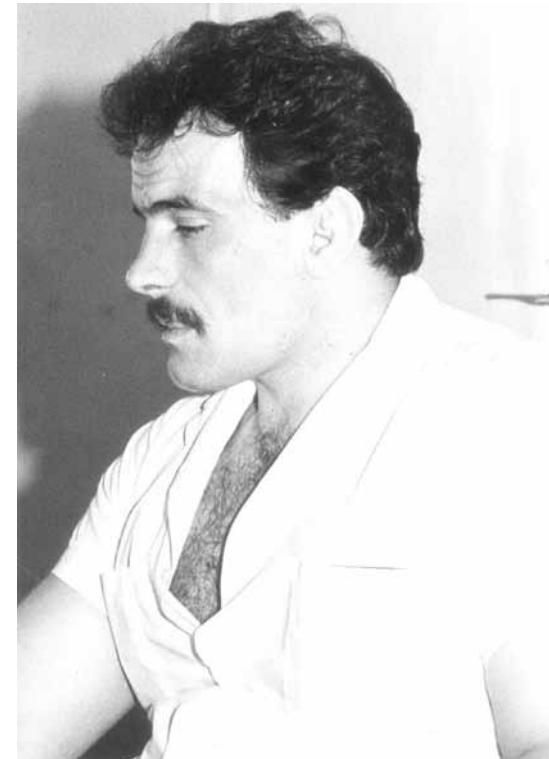

Kokan Ćuković, Jefta Delić i Safet Redžović, 1994. godine

PRLE – SLEDEĆA LEGENDA

Svi koji poznaju rvanje i sport uopšte, složiće se da je uz Momira Kecmana i Miroslava Čitakovića, Prvoslav Ilić – Prle bio jedan od tri musketara koji su prinosili slavu rvačkog kluba sa Crvenog krsta. I to, poprilično dugo.

Iako (naj)mladi od dvojice slavnih prethodnika, sa kojima je bio zajedno u klubu i kao klupska drug, ali i kao učenik i naslednik, Prvoslav Ilić je prvu značajniju medalju osvojio kad je imao 20 godina, na Balkanskom prvenstvu. Samo onih na državnim prvenstvima u grčko-rimskom stilu ima 15 uz dve sa evropskih prvenstava. Za one u slobodnom stilu nemamo potpunu evidenciju. Kao što je imao sreću da stasava uz iskusnog Miroslava Čitakovića, to je ujedno bio i peh, jer su često bili zajedno u najtežoj kategoriji, pa se tako desilo da su na dva državna prvenstva obojica donosila medalje u istoj kategoriji.

Prvoslav Ilić

Mirko Jerković, Bernard Ban i Momir Kecman, 2009. godine

Braća Sabo Paloc, Nandor i Geza

U 1991. godini Goran Kasum je prvak (poslednji put one „stare“) Jugoslavije, braća Nandor i Geza Sabo osvajaju druga mesta, baš kao i Safet Redžović, koji je još uvek junior (pa osvaja i titulu državnog omladinskog prvaka), dok veteran Prvoslav Ilić osvaja treće mesto. Tu 1991. godinu ukrašava Goran Kasum, ponovo osvojivši bronzanu medalju na Svetskom prvenstvu, a Goran Kasum i Nandor Sabo osvajaju te godine i srebrne medalje na Mediteranskim igrama u Atini. Te godine u klubu, kao trener, radi legendarni olimpijski, evropski i svetski šampion Bugarin – Georgi Mrkov.

Georgi Mrkov

Po mnogo čemu gadne, 1992. godine titulu državnog prvaka osvaja Nandor Sabo, dok je Safet Redžović treći. Te godine, Goran Kasum i Nandor Sabo učestvuju na Olimpijskim igrama u Barseloni, na kojima Kasum osvaja peto mesto, dok je Momir Kecman išao kao član stručnog rukovodstva Rvačkog saveza i Jugoslovenskog Olimpijskog Komiteta (JOK).

Te 1992. godina bila je godina raspada, kako one velike bivše Jugoslavije, od koje će privremeno, pod firmom SR Jugoslavije, ostati samo Srbija i Crna Gora, tako i „Radničkog“ iz kog, zbog besparice, u druge klubove odlaze gotovo svi trofejni rvači. Tako će se narednih godina klub orijentisati na negovanje isključivo mlađih kategorija. Da na njima „Radnički“ o(p)staje već te godine nagoveštavaju Stanko Bogdan i Goran Dorontić, koji osvajaju prva mesta među pionirima, dok je Barić Karadžić drugi u toj konkurenciji, a Ivan Zarić treći u konkurenciji kadeta.

Dalibor Perović, Safet Redžović, Mladen Kecman, Stanko Bogdan i Vuk Andrejević u Kanjiži, 1995. godine

РВАЧКИ Црвени крст поново је оживео. Београдски Раднички, некада центар југословенске борилачке вештине пренуо се из дубоког сна. На окну су се нашли сви они који могу да помогну. Некадашњи функционери, бивши асови латили су се посла са убеђењем да Раднички може бити онај стари. Материјалну страну обезбеђиваће генерални спонзор МПЦ, генерални дистрибутер Асикс корпорација, као и остали спонзори Милшпед (Међународна шпедиција), трговинско предузеће Макс Мајер.

На Скупштини клуба подељење су функције. Председничко место припало је Слободану Скадрићу, који је истовремено и директор маркетинга. Милан Зарић је председ-

ник Председништва, а у фотографији спортског директора сео је **Момир Кецман**, прослављено име југословенског и светског рвања. Дужност генералног секретара обављаје **Живо-**

ник **Пантин**. После одржане Скупштине рвачи Радничког, заједно са Момиром Кецманом (први с лева), позирали су нашем фотопортрету **Радојици Петровићу**.

Stoje: Momir Kecman (trener), Aleksandar Gaćanović, Mladen Kecman, Stanko Bogdan, Goran Kasum, Miloš Zarić, Marko Vesnić, Milivoje Marković, Miloš Zorić, Ivan Zarić, Dalibor Perović; čuće: Vuk Andrejević, Safet Redžović, nepoznat, Ilija Kecman i nepoznat
Dnevni list „Sport“, iz 27. V 1995. godine

Već 1993. године нema seniorskih medalja, ali zato pregršt odličja donose juniori, omladinci i kadeti. Mladen Kecman osvaja drugo место u državi među juniorima, Branko Topalović i Dalibor Perović osvajaju treća mesta u državi među omladincima, dok je Milan Jovanović – Miki prvi, a Stanko Bogdan treći među kadetima.

Slobodan Skadrić, predsednik RK „Radnički“
početkom 90.-tih godina XX veka

U 1994. години Ivan Zarić је juniorski, a Goran Mladenović omladinski првак Југославије. Stanko Bogdan, Mladen Kecman i Milan Jovanović те године осважају трећа места на омладинском Првенству Југославије, а Stanko Bogdan је уз то и кадетски првак Југославије и други у juniorskoj konkurenciji. Jubilarne 1995. године у којој Sportsko društvo slavi 75.

godina postojanja, Stanko Bogdan osvaja titulu juniorskog, a Miloš Zarić kadetskog prvaka Jugoslavije. Za sve te uspehe u periodu od 1992. do 1995. godine zaslužan je i bivši as kluba Jefta Delić, koji je tih godina trenirao mlađe kategorije rvača.

Isti uspeh, titulu juniorskog prvaka Jugoslavije, Stanko Bogdan ostvaruje i 1996. godine kada, isto kao i Mladen Kecman, osvaja i drugo mesto na omladinskom prvenstvu, kao i četvrto mesto na Prvenstvu Balkana.

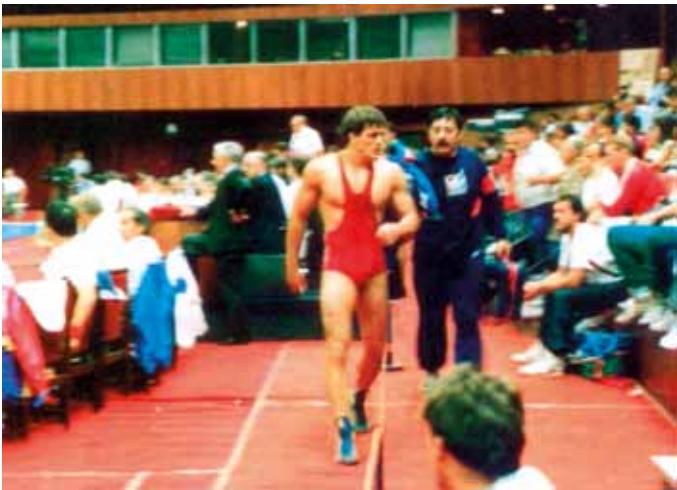
Mladen Kecman, Vera Šuša (Generalni sekretar RSJ) i Nikola Vujnović

I KASUM U LEGENDI

Goran Kasum (sa peharom) sa reprezentacijom Jugoslavije na Svetskom prvenstvu u Varni 1991. godine. Na slici s leva na desno: Galović, Matić, trener Nenadić, Govedarica, Ivošević, Radaković, Rizvanović (napred)

Iako je kandidata za tu „titulu“ među sadašnjim mladim rvačima nekoliko, poslednja, četvrta velika posleratna legenda kluba sa „Krsta“ je svakako Goran Kasum, koji je još kao pionir „rođen“ u „Radničkom“, osvajao medalje i pojedinačne titule u svim uzrasnim kategorijama. Od pionira do seniora, uz nekoliko titula državnog prvaka u oba stila, uz dve bronzone medalje na svetskim prvenstvima i medalje na evropskom prvenstvu, uz peto i šesto mesto na Olimpijskim igrama i mnogo toga još Goran Kasum je svoj krug vernosti i ljubavi prema „Radničkom“ zatvorio kada se u drugoj polovini devedesetih vratio da u njemu bude i trener. Imao je tu (ne)sreću da u punoj snazi i najboljim godinama bude na vrhuncu upravo kad su i društvo i država i klub bili u najvećoj krizi, ali je bez obzira na sve zaslužio da bude četvrta rvačka legenda sa Crvenog krsta.

Goran Kasum na Svetskom prvenstvu u Varni, 1991. godine

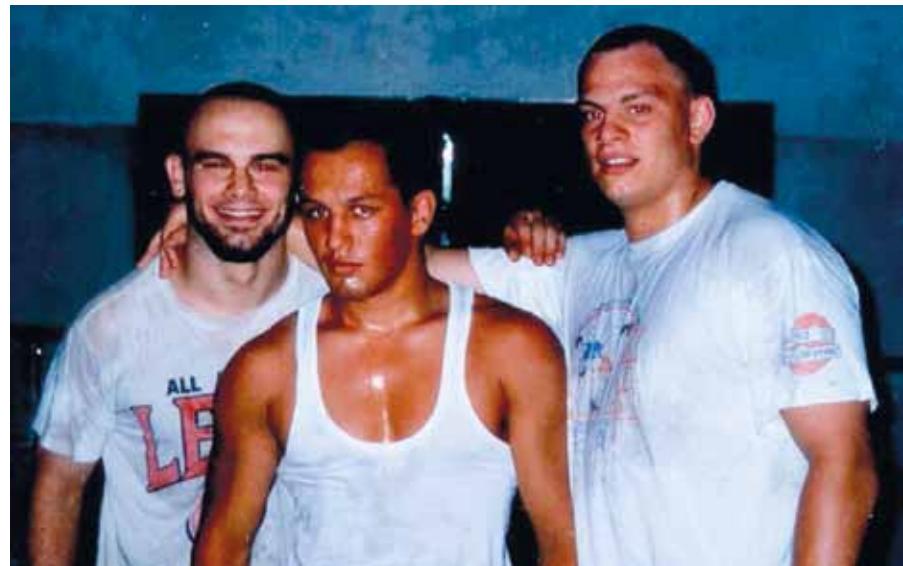
Dnevni list „Sportski Žurnal” iz 14. IV 2011. godine

RADNIČKI TOKOM 90-TIH

U drugoj polovini devedesetih klub zapada u krizu, koja je pre svega finansijske prirode, što se potom odražava na sve druge aspekte. Kako u Sportskom društvu nema para, rvače praktično iz svog džepa finansiraju članovi njegovog rukovodstva, od predsednika Skupštine Slobodana Skadrića i predsednika Predsedništva Milana Zarića, pa do legendarnog Momira Kecmana, čija je zanatska radnja za plastifikaciju „Kecman i sinovi” i glavni sponzor kluba. U takvoj situaciji i ne čudi da mu je ostala verna samo nekolicina najupornijih: njegov sin Mladen, koji je od 1998. do 2001. godine osvojio dva druga i jedno treće mesto u SR Jugoslaviji, Marko Vesnić koji je istovetan uspeh ostvario između 1998. i 2000. godine i Dalibor Perović koji je osvojio treće mesto 1999. U tom periodu Stanko Bogdan je bio drugi na juniorskom prvenstvu, a Milan Gravorac i Miloš Zorić treći. Kecman i Vesnić su nastupali za seniorsku, a Bogdan za juniorsku reprezentaciju SR Jugoslavije. Sa mlađim kategorijama je 1996. i 1997. godine radio Miloš Delić, a prvu ekipu je, kao trener, krajem tih mračnih devedesetih godina vodio jedan od najvećih asova poniklih na Krstu, Goran Kasum.

Marko Kurbalija, Nenad Računica, Mladen Kecman, Dalibor Perović, Marko Vesnić, Ilija Tomasević, Ilija Kecman, Goran Kasum (trener), Nikola Simić (prvi red) i Stanko Bogdan (prvi red), 1999. godina

Stanko Bogdan, Milan Gravorac i Mladen Kecman, 1999. godina

Filip Delić, Boris Maksimović, Nemanja Ivanović, Milivoje Bašić (trener boksera), Mladen Kecman, Milomir, Stanko Bogdan, Marko Kurbalija, Marko Vesnić, Stevan Orlović, Mirko Jerković, Nino Trbojević i Dragutin Dukić (čući), početak 2000.-tih godina

Ona je 1999. godine osvojila prvo mesto u Drugoj saveznoj ligi i, kao i nekoliko prethodnih sezona, „zahvalila“ se na učešću u Prvoj saveznoj ligi, za koju u tom trenutku nije bilo para (procenjuje se da je bilo potrebno

tadašnjih 15-ak hiljada nemačkih maraka). Zanimljivo, kada bi se izbodovali svi pojedinačni uspesi rvača „Radničkog“ na pojedinačnom prvenstvu Jugoslavije, ekipa sa Crvenog krsta bi osvojila peto mesto u državi (iza Kanjiže, Spartaka, Sente i Partizana), gde joj je otprilike i bilo mesto, ali... U takvoj situaciji najbolji seniori i juniori napuštaju klub ili prestaju da se aktivno bave rvanjem, a „Radnički“ po sedmi put u svojoj istoriji od 2001. godine i bukvalno počinje od nule, sa najmladim pionirima i nešto starijim totalnim početnicima.

Marko Vesnić

RADNIČKI U PRVOJ DECENIJI XXI VEKA

Rezultati, naravno, par godina posle toga, prvo počinju da stižu u onim najmladim kategorijama. Prvu medalju nakon tri godine zatišja u klub donosi 2002. godine Zvezdan Memišić koji u konkurenciji mlađih pionira osvaja drugo mesto u SR Jugoslaviji, baš kao i nešto stariji Dragutin Dukić u konkurenciji starijih pionira. Godinu dana kasnije, 2003. drugo mesto u istoj konkurenciji osvaja i Dragutinov brat Nenad Dukić. Te 2003. godine Zvezdan Memišić stiže do prvog mesta među mlađim pionirima, a svoju prvu medalju osvaja i Marko Devčić, za drugo mesto u kadetskoj konkurenciji.

Рвање

Мемиши најуспешнији такмичар

Суспети су завеса на први јуниорски Куп Србије у Београду у гимнастичком стилу.

Учествовало је 70 такмичара из 14 клубова, а најбоља екипа била је Спартак из Суботице. За најбољег такмичара проглашен је Зvezdan Memišić из Радничког (Београд).

Дукчић је у финалу категорије млађих пionира освојио златну медаљу, а Марко и Ненад из Радничког (Београд) су учествовали као чланови екипе. Зvezdan Memišić (Раднички) браћа Немиши из Спартака, као и Марко Штефанек из Сокола из Београда, су у финалу. Овај су показали да су предводници српске јуниорске генерације. Нихов победа на домаћем турниру даду наду за одличне резултате на иностранским стазама.

Поклоњено је златној медаљи Спартаку за спорт. Скупштина града Београда. Техничка организација била је поклоњена Радничком из Београда и најбољим спонзорима, Ласти и Ламе спорту.

Члан Крсташа Зvezdan Memišić, један од најбољих млађih такмичара из Радничког, је био и поисто у контроверзном

—Трентини су се исплатили. Најбољи рах у склопу је регуларног поединца, а најбољи рах у склопу је регуларног поединца. У добру страну ће се овако показати једино — рекао је Мемиши.

Тренер Крсташа Станко Богдан био је главни опредитица за ток мечева.

Меч Србија – САД

У средњем Суботичи (Невада) – на објекту Спортског савета Радничког Србије – Србија и Американске Државе одлучује у суботу:

После турнира „Никола Петров“ у Београду, амерички „драматични“ додели у Србију на међународни турнир „Лубомир Ивановић“ – а који ће бити одлично добро доје. Стручни штаб РСС ће тога се одлучуји по континентални меч са Американцима. Обе екипе ће изабрати најчешћи сасвим.

У другом делу са златним медаљама. Ово ће се одиграти у склопу у Суботичи од 18 часова имамо меч са Американцима — рекао је Мирорад Ђоковић, селектор РСС.

Dnevni list „Sportski Žurnal“, 2006. godina

Marko Devčić (u crvenom dresu)

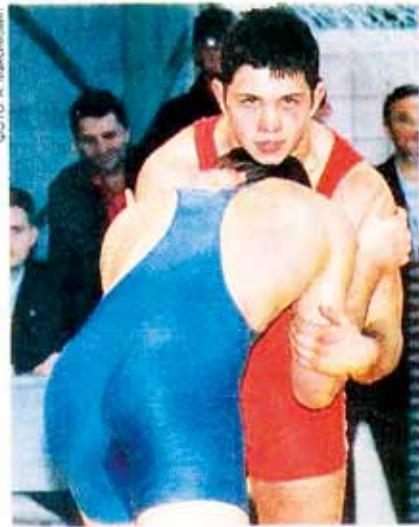
Најбољи Драгутин Дукић

У ДВОРANI београдског Радничког на Првом крсту окупила су се 62 рвача из 14 српских клубова и такмичило у грчко римском стилу у осам тежинских категорија за прво место на јуниорском „Трофеј Београда“.

За најбољег међу најбољима проглашен је Драгутин Дукић члан београдског Радничког, а Небојша Ковачевић, такође члан „Крсташа“ проглашен је за најбољег домаћег рвача. Најбољи страни такмичар је Томислав Слаховић из Босне и Херцеговине.

У категорије до 74 килограма састави су се Дукић и Ендре. Прва рунда припада је момку из Капљаке и друга члану Радничког. Трећа, одлучујућа рунда, била је крајње исегнисана, а Дукић је на крају ишчукao противника са стручењем и са високом амплитудом, за пет поене бојни Ендре.

Домаћин такмичења био је београдски клуб Раднички, а такмичење су помагли Грађевски саветаријат за спорт Београда, компанија „Гаденица“ АД, „М Протект“, Драган Шебулов, Јарко Михаиловић и Душан Момић.

Резултати финала

РЕЗУЛТАТИ финала до 50 кг: Саша Степановић (Љубомир Ивановић – Гече – Младеновац). **55 кг:** Марко Штефанек (Спартак) – Драгослав Бранков (Пролетер). **60 кг:** Мијајдан Гецић (Пролетер) – Зvezдан Мемишић (Раднички). **65 кг:** До 66 кг: Александар Максимовић (Партизан) – Денис Бичек (Спартак) 2:0. **До 74 кг:** Драгутин Дукић (Раднички – Београд) – Молнар Ендре (Капљака) 2:0. **До 84 кг:** Јанко Јаковљевић (Раднички – Крагујевац) – Дејан Франаковић (Пролетер – Зрењанин) 0:2. **До 96 кг:** Данијел Јанић (Тент – Обрвљани) – Небојша Ковачевић (Раднички – Београд) 0:2 (тум). **До 120 кг:** Бојан Грујић (Пролетер) – Ђурић Ђорђе (Партизан) 0:2 (тум).

ЗАСЛУЖИО ПРИЗНАЊЕ:
Драгутин Дукић

Промотори такмичења турнира били су: Вук Радован, Ники Перић, Милан Калинин, Иван Зельковић, Марко Ђурувић, Данијел Пантин, Иван Ивановић.

Младен Кецман директор Радничког, ситујаџаја српских и београдских рвача био је зато него задовољан по завршетку турнира.

Иако је дошло мање рвача него што смо планирали гледали смо оличично борбе. Рвачи су се показали у пуном сјају иако су на почетку овогодишњих припрема. Очекујем да ће тројица наших финалиста, Ковачевић, Дукић и Мемишић наћи место у представничком тиму Србије – рекао је Младен Кецман.

Dnevni list „Sportski Žurnal“, 2007. godina

Kako stasava podmladak „Radničkog“ sa kojim inače radi njegov dojučerašnji borac Stanko Bogdan, tako se i broj medalja iz godine u godinu povećava. Već u 2004. години Dragutin Dukić donosi prvu seniorsku medalju, за треće место у дрžavi, освојивши и друго место на juniorskom i prvo na kadetskom šampionatu. Marko Devčić je te 2004. године drugi, a Nenad Dukić треći u kadetskoj konkurenciji. Zvezdan Memišić je prvi, a Nikola Milutinović treći među starijim pionirima, a blizanci Strahinja i Uroš Tadić, osvajaju prvo odnosno треće место među mlađim pionirima.

9. tradicionalni „Novogodišnji“ turnir u rvanju, 17. I 2004. godine

Te 2004. godine ekipa „Radničkog“ osvaja Kup Srbije i Crne Gore za kadete, a u tom uspehu učestvuju: Dragutin Dukić, Marko Devčić, Nebojša Kovačević, Miloš Marković, Vladimir Ljubičić, Nikola Gilić, Miodrag Šašović, Milan Kojić, Nikola Đikanić, Nenad Dukić, Nikola Milutinović, Miloš Golubović, Jovan Jelača, Slobodan Manojlović, Damjan Miličić i Nemanja Ivanović.

*Stanko Bogdan, Nebojša Kovačević, Zvezdan Memiši, Goran Milutinović, Mladen Kecman,
Marko Vesnić, Miodrag Šašović, Dragan Dešić (u sredini, ispred Milutinovića); čuće:
Miloš Marković, Marko Devčić, Nenad Dukić, Dragutin Dukić, Dragan Jovanović, Ognjen
Kovačević i Strahinja Tadić*

U 2005. godini Marko Devčić osvaja treće mesto u juniorskoj konkurenciji, Nebojša Kovačević je prvi, Edin Karajić drugi, a Nenad Dukić, Miloš Marković, Nikola Gilić i Dragan Dešić osvajaju treća mesta na kadetskom Prvenstvu Jugoslavije. Zvezdan Memišić 2005. godine osvaja prvo mesto

među starijim pionirima, baš kao i Dragan Dešić, dok je Strahinja Tadić drugi, a Filip Kolarić treći. Te godine seniorska ekipa je osvojila prvo mesto u Drugoj ligi i pobedila u baražu za Prvu ligu „Šabac”, ali im je ta pobeda potom administrativnom odlukom poništена.

Andrija Ražnatović i bokser Nikola Sjekoča

Te 2005. godine stariji pioniri osvajaju ekipno prvenstvo države, a u ekipi su: Dragan Devčić, Zvezdan Memišić, Strahinja i Uroš Tadić i Filip Kolarić.

*Dnevni list „Sportski Žurnal”, poništeni baraž meč za ulazak u Prvu ligu, 2005. godina
Na fotografiji su: (stoje) Stanko Bogdan, Nebojša Kovačević, Marko Vesnić, Dragutin
Dukić, (čuće) Vasilije Perić, Mladen Kecman, Žolt Lipták i Marko Dević*

Ekipa „Radničkog“ u 2006. godini osvaja prvo mesto u Drugoj ligi i ponovo kroz baraž, posle pobjede nad „Sentom“, uspeva da se domogne dugo željene Prve lige. Članovi te ekipe bili su: Dragan Dešić, Svilan Kostandinov, Marko Devčić, Dragutin Dukić, Marko Vesnić, Nebojša Kovačević, Miloš Naumovski, Miloš Marković, Edin Karajić i Zvezdan Memiš.

РВАЧЕ

РАДНИЧКИ ИЗ БЕОГРАДА ПОСЛЕ 15 ГОДИНА ПРВОЛИГАШИ

Крсташи у елити

ПОСЛЕ 15 година рвачи београдског Радничког изнова су чланови Прве рачне лиге Србије у првој римској стazi. У два меча бараža заступнути су били су били од екипе Сенте, а прије дана излубљења су били заједно са јединим стазом.

Млади стручни жилиници показала су се ваквица у римском групцу и пратила старије, преостављајући све са Црвеном креастима путу, док су имали и побједу над „чапичем“ и најbolji су били измешани и мешави за побјedu. Пото су оставили стазе и селе мукотрнучни тренинзи.

Млади Кејман, претседник Крсташи, прву путницу пружио је обавезу у купу и пада обећао да се оправда. „Рвачи су узели А сада, када су бараž титри, Кејман је рекао...

„Црв је поиздраживач рвача у Београду, што је било и добра новина у првом мечу бараža у нашој лиги. Ниске дуготрнинске реде са овим генерацијом доказали смо и показали да су чиним дасчији Прве лиге Србије...

Реч тренера Богдана

НАЈМАЛТАЈ тренер у историји Прве рачне лиге је Станко Богдан, пре стратег Радничког. Рођен је 1978. у Београду и већ се налази у елити као корисник једног мучника.

„Шта рећи него да је ово највећи поклон за Нову годину једном и неком. После мукотрнучног рада остваривши свој заједнички циљ. Екипа је млада и има мечеви да се изложи као велика тимнична. Тако сада нам највећи поклон је даје, након што је радило као један. Највећи изрази ћемо је као слабији рвач, а то не смело да допустимо...

Заједнички до успеха

НЕБОЈША Коваčević и Dragutin Dukić довођу са неким заслуженим борацом за победу у барају, међувремено узлазе на Прву рачну лигу Србије. Ван тренинга су одлични другареви а за време мечева на тренингима поседују јаку подршку.

У римском барају је победар искустног Могиера и тако обезбедио победу Радничког, док је Кејмановић у Београду редо у категорији до 96 килограма у Сенти до 94.

„Битно је да смо у витинтом тајмичном стилу, а дајемо чак хиљаду атлетичара из стручних школа и ширене бале...

БАРАЖ ЗА ИСТОРИЈУ: Веснић, Наумовски, Кејман, Богдан, Ковачевић (стоје од лева), Дукић, Девчић, Костандинов и Дешић (чуле са лева)

баје, У првом стечеје је континент, обиљад и највећи стручни рад...

Лига, как сакре симе и слава, функционира у сиюјану спортиста...

– Уласком у лигу изадли смо имао клуба, али сада су на реду нове тренере. Погреби су нам нека финансијска огњишта, а мислим да су даљи кори рад у клубу доказијају који је имао предност. Свечани смо да пратимо све пререконструкције и класичне програме. Уласком у лигу изадли је даја највећи, а то је изградња нових рачних школа и ширење бале...

У клубу на „Крсту“ склониште трапери 40 дана, а падине кроз хиљаду атлетичара из стручних школа и ширење бале...

– Оптимизам је велиак, јер су рвачи базични спорт и текући је, како физички тако и интелигентни. Петро падају се да обезбедеју најбоље могуће услове за прву и ослеђећу генерацију. Јер сада одјасноји из стручних школа су била тешка временска узастопа. Тренинзи су даји и спасниче за једино рвача, па годину дају...

на износу око 1.800 стру., што је велика сумња, али у клубу имамо историју – нешто што потврђује јакинију уживања приступајућим спортистима, који се излажу тешкој едукацији у Београду. Ми сада дајемо са жеђу четвртим изјавама у седам категорија. Прва четврти клуба смо победили и то је било ван очекивања. Извлачи смо пегу која стварају јаке болести и у другим деловима ноге, ноге ноге, док је умноја влагавије узете. Драги ми је што је пела екипа из редова Радничког, али су је јасно изјавио Драгутин Небојшић, председник Радничког да примио више спонзорских клубова. Извлачи смо тога да вржемо и укупат, Командант Галаксија је био направљен први корак у преносујућу првака првака и оне ће нам сада и да сада, одјасноји рад са рвачима...

– После пораза на „Селенитејном“ из Радничког тренер генерација је нападао радије и вакант стаза доказајући повратнику у лигу. Као што су сада ствари поштани, када су изјављена у популару и осталој ствари између овога и овога и следеће генерације, јер сада одјасноји из стручних школа су била тешка временска узастопа. Тренинзи су даји и спасниче за једино рвача, па годину дају...

Антонио Алде

Dnevni list „Sportski Žurnal“, ulazak u Prvu ligu, 2006. godina

Na fotografiji su:

Marko Vesnić, Miloš Naumovski, Mladen Kecman, Stanko Bogdan, Nebojša Kovačević; kleće: Dragutin Dukić, Marko Devčić, Svilan Kostandinov i Dragan Dešić

РВАЧЕ

БЕОГРАДСКИ РАДНИЧКИ ПОВРАТНИК У ЕЛИТИНО ТАКМИЧЕЊЕ

Оклопници у пуном сјају

ПОВРАТНИК је сматрана као клучни фактор, који је саставио београдску Радничку лигу, али се дистарјија пратио, чак и Пролетера. Јавно су рекли представници првака да су изјаве стражаша на њима, јер највећи

ПСС прва смо склона по клупском

плакату, али са овима се сада

погоджавамо смо и задовољимо што што се пружа

Универзијада следећи циљ

МАЛАДЕН Кејман је најмлађи директор у конкордантној колегији, која је 21 септембра на првостепеној Универзијади 2006. која је се одржала у Београду, где је уступила повременију задатак.

Почетковани су и задовољили што што се пружа

ојаква прилика да би показао све могућности.

Иако су постављене високе норме организације, евидентује је овај Универзијада, што се рвачки делови, организованији још боље и темељније, јер имају

средства и држава стога иза пројекта. То много

знатији начин, најтрофејнији олимпијском спорту у Србији. Поред мене у екипам је селектор репрезентације Милорад Докмановић и и.д. генерални саветник Стјепан Кејман. Сигуран сам да ће иза тог пројекта стајати сви спортички радници, а поготово функционери клубова који су најраднији организације великих такмичења, као што су моји колеги из Партизана, Војводине, Спартака и Пролетера. У рвачу радио је један и овог пута биће тако, младост је наша предност – закључио је Кејман.

ШЕСТИ У ЛИГИ: Рвачи београдског Радничког са тренером Станком Богданом (стоји први слева)

шесту иву неизваждали. Изразија, иза изјављивања, као што је скакавица, да је скакавица, то нешта у мену, као што се боре за изјављивање здравља.

– Прву пут не могу да изјављујем

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

Небојша Кејман, који је прво изјавио

изјављивање из клуба. Марко Веснић, сакреје симе, да је скакавица

Богдан, међу првима не је у

дигајућим скакавицама, али је скакавица

*Stoje: Mladen Kecman, Milan Kalinić, Mirko Živković i Milan Keserović;
Sede: Momir Kecman, Dragan Starčević, Nenad Lalović i Milojko Sredojević,
2006. godine*

Marko Devčić i Dragutin Dukić i 2007. godine osvajaju treća mesta na seniorskom prvenstvu. Dragutin Dukić i Goran Milutinović su juniorski prvaci države, Nebojša Kovačević i Dragan Dešić su drugi, a Marko Devčić i Miloš Marković treći u istoj konkurenciji, dok među kadetima Dragan Dešić i Zvezdan Memiši osvajaju prva, a Filip Kolarić, te Strahinja i Uroš Tadić, treća mesta. Te godine se među osvajačima medalja pojavljuje i Boban Živanović koji osvaja treće mesto među mlađim pionirima.

Ekipa koja je 2004. osvojila kadetski Cup države koja se tada zvala Srbija i Crna Gora, u manje-više istom sastavu, uz još nekoliko imena (Goran Milutinović, Filip Banjanin i Mirza Karajić), tokom 2007. godine osvaja juniorski Cup Srbije, a na Igrama mlađih jugoslovenske Evrope u Solunu, kadeti Dragan Dešić i Zvezdan Memiši osvojili su bronzone medalje.

U 2008. godini Miloš Marković i Nebojša Kovačević su drugi, a Nenad Dukić treći na prvenstvu države u konkurenciji juniora, Branko Živanović je drugi među starijim pionirima, a Zlatko Kurtović i Žarko Dickov prvi, odnosno treći, u konkurenciji mlađih pionira.

Te godine Aleksandar Milićević, kao član RK „Radnički“, osvaja srebrnu medalju na Svetskom kupu u Tirani, u disciplini koja se zove grepling i predstavlja humaniju verziju „ultimativnih borbi“ – bez udaraca.

*Ivan Ivanović i Mladen Kecman
na otvaranju turnira „Trofej Beograda“*

Najzad, u 2009. godini Dragutin Dukić osvaja drugo mesto u državi u seniorskoj konkurenciji, Dragan Marinković drugi je, a Edin Karajić i Strahinja Tadić treći u konkurenciji juniora, dok među kadetima treća mesta u državi osvajaju Vasilije Govedarica, Branko Živanović i Dragan Marinković. Konačno, te 2009. godine Branko Živanović osvaja drugo, a Nikola Todorovski treće mesto u konkurenciji starijih pionira, dok su Žarko Dickov i Ivan Ristić treći među mlađim pionirima. U disciplini koja se zove grepling, kao član „Radničkog“, nastupa Aleksandar Rajačić, koji osvaja jedno prvo i dva treća mesta na odgovarajućim prvenstvima sveta u greplingu.

U 2010. godini Dragan Dešić postao je seniorski prvak države u kategoriji do 60 kg, dok je Dragutin Dukić osvojio drugo mesto u kategoriji do 84 kg. Dešić je te godine još uvek junior, a na državnom prvenstvu u ovoj konkurenciji nastupio je u kategoriji čak do 74 kg i osvojio drugo mesto. Takode je nastupio na Juniorskom prvenstvu sveta u Budimpešti u kategoriji do 60 kg.

ПРВЕНСТВО ЦЕНТРАЛНЕ СРБИЈЕ НА ЦРВЕНОМ КРСТУ
**Драган Дешић
најбољи кадет**

У ОРГАНИЗАЦИЈИ Рваčkог клуба Раднички у Београду је протеклог викенда одржано првенство централне Србије за кадете у рвачњу грчко – римским стилом, на коме су учешће узели најбољи такмичари овог региона.

За најбољег такмичара турнира проглашен је Драган Дешић (Раднички БГ) који је у категорији до 58 килограма показао изузетно умешно надметашвиши Марковића (Партизан) и Вујковића (Младост Почекер).

Рвачи који су остварили пласман међу прва четири такмичара изборили су право учешћа на Првенству државе заједнице СЦГ, које се наредног викенда одржава у Зрењанину.

- Презадовољан сам оствареним резултатима, од мојих шесторице момака, њих четворица освојили су злато – рекао је поносно тренар београдског Радничког, Станко Богдан. - Остварени резултат у Београду дају ми додатно самопоузданје пред државно надметање у

Зрењанину, где ће се опробати ових шесторице изузетних момака, који су изборили визе за државно такмичење.

Освајачи златних медаља - до 50 кг: Марковић (Младост Почекер), до 54 кг: Станимировић (Младост Почекер), до 58 кг: Д. Дешић (Раднички БГ), И. Дешић (Партизан), Марковић (Партизан), Вујковић (Младост Почекер), до 63 кг: Менуши (Раднички БГ), Тошев (Партизан), Питулић (Геџа - Младеновац), до 69 кг: Каражић (Раднички БГ), Крстић (Раднички КГ), Коларић (Раднички БГ), Ђурић (Партизан), до 76 кг: С. Тадић (Раднички БГ), Рафаиловић (Раднички БГ), У. Тадић (Раднички БГ), Мандић (Младост Почекер), до 85 кг: Крстић (Партизан), Ђосић (Геџа - Младеновац), до 100 кг: Јаковљевић (Раднички КГ), Кузмановић (Партизан), Лазаревић (Геџа - Младеновац).

Екипни пласман: 1. Раднички – Београд, 2. Раднички – Крагујевац, 3. Партизан.
А. Трифуновић

Dragan Dešić (u sredini), Igre mladih jugoistočne Evrope, Solun 2007. godine

Boban Živanović освојио је титулу првака државе у конкуренцији старијих пионара у категорији до 100 kg, док је његов брат Branko освојио друго место у кадетској конкуренцији до 100 kg и треће место у juniorskoj u kategoriji do 120 kg. Medalje на државном првенству освојили су у узрасту старијих пионара још i Žarko Dickov – сребрну до 66 kg i Danilo Čolić – бронзу до 61 kg. U конкуренцији младих пионара Luka Tomović bio je drugi u kategoriji до 61 kg. Marko Devčić osvoјио je прво место на studentskom prvenstvu države i nastupio na Studentskom prvenstvu sveta u Torinu.

Takođe, ове године је Sportsko društvo „Radnički“ slavilo 90 godina postojanja.

Sa proslave 90 godina postojanja SD „Radnički“, 2010. godine

ГОРОСТАСИ ЗА ВЕЛИКА ДЕЛА

БРАЋА ЖИВАНОВИЋ НАСТАВЉАЈУ ТРАДИЦИЈУ РВАЧА СА ЦРВЕНОГ КРСТА

Када би неко срећ на улици браћу Живановић никада не би рекао да је један кадет а други тек пионар, с обзиром на то да су оба високи преко 190 цм и заједно имају 204 килограма. Бобан и Бранко су већ пет година баке рвачем и не престављају да расту.

Још увек веома млади, Бобан је најранијо 14. док Бранко има 16 година, рвачи Радничког из Београда представљају светлу будућност клуба са Крстом. Нако клуб није забележио сајмије резултате у досадашњим четири кола Прве лиге Србије, Крсташа се смешти лета будућност и у најавио два сајмија репрезентатива у тешкој категорији:

Као по неписаним правилу, браћа Живановић настављају традицију Радничког клуба којем што је увек у имао истакнуте тешкаче као што су Мирослав Ђокијаковић, Прослав Илић...

– Радника од две године између њих, али и сличност у тешкој и листини омогућава им да спарингују међусобно, што јебито за њихов напредак – прена Богдан Станко, тренер тешких браћа.

Иако је Бранко још увек пионар, следеће године имаће право да се такмичи за кадете, док је старији Бобан добио најаву кандидатства за репрезентацију Србије на тренингу медаље на бројним међународним такмичењима само у лето када је реч о будућности и старијим спортизам каријерама.

Међутим, како у породици нема тајни, најлаজе је радост поделити са најближима, али и лутњији нервозу бес...

– Болje је када нас је двојица на тренингу, не само због спаринга, већ и подрире – прена старији Живановић. – Није се једном десило да се поиздимо, али сне то кратко траје. Чим излазимо из сале све се заборави.

У клубу су их довели друготи из краја. Драгутин Ђуков и Марко Девчић, такође рвачи Крсташа, први су комице двојице младих городца. Они су их и повукли у салу, а као што и сави кажу, болje је да се скажи дан иду на тренинг, него да „висе“ на улици.

Не крије Бранко да мало више тренира од млађег брата, али и да га за сада побеђује.

Dnevni list „Sportski Žurnal“, 2011. godina

БРАТСКИ СПАРИНГ: Бранко (изнад) и Бобан Живановић

– Када оба браћа будећи били у истој конкуренцији, претпостављам да ћемо се борити за место у националном тиму – прена Бранко, који је у суботу добитио у Првој лиги против Партизана, смештан да има још времена да се о томе размишља. – Сигурно је да нећемо одустати од овог спорта и да оба браћа желимо да напредујемо. Говоришмо о европским, светским, па чак и олимпијским играма, и ма колико год пута се изнервиратмо на тренингу, увек се врадамо у салу. **Т. ТАНАЦКОВИЋ**

**Danilo Čolić, Žarko Dickov, Aleksa Radinović i Ognjen Milutinović (ispred),
Kopaonik 2012. godine**

2011. године прваци државе за узраст старијих пионара су били Žarko Dickov, у категорији до 73 kg, и Boban Živanović, у категорији до 100 kg, који је и у кадетској конкуренцији освојио друго место док је njegov брат Branko zauzeo треће место у истој тежинској категорији usled stomačnih problema. Убрзо затим је учествовао и на juniorskom првенству државе где је поново освојио 3. место.

Žarko Dickov

Po oporavku, Branko se pokazao као најквалитетнији у својој категорији, а то је доказао и уčešћем на Kadetskom првенству Европе у Варшави где је bio осми и на Svetskom првенству у Будимпешти где је bio četrnaesti.

Na seniorskom првенству државе, Dragan Dešić је освојио 3. место а затим i bronzanu medalju на Prvenstvu Mediterana u Budvi. Marko Devčić је учествовао на Seniorskom првенству Европе у Dortmundu i time постао први rvač своје генерације којем је то пошло за руком.

Tokom 2011. године RK „Radnički“ је имао велику одговорност приликом организације Svetskog првенства у greplingu, pankracionu i amaterskom MMA. Такмићење је одржано у SC „Voždovac“ уз учешће уз око 300 такмиčара из целог света а Svetska rvačka federacija – FILA je пohvalila odličnu организацију од стране RK „Radnički“, који nije bio само домаћин već je имао i takmičarskог удела, i то у виду dvoje rvačа – Andela Krčmarević i Aleksandar Rajačić koji су освојили bronzone medalje.

Miodrag Šašović, Edin Karajić, Nikola Bižić, Mladen Kecman, Marko Devčić i Dragutin Dukić, 2011. godine

Sreten Stankov i Goran Kasum, 2011. godine

Stanko Bogdan, Miodrag Šašović, Edin Karajić, Slobodan Ilić, Marko Devčić, Boban Živanović; čuće: Branko Živanović, Dragan Dešić i Danilo Čolić, Pula 2011. godine

Mladen Kecman, Dalibor Perović, Andela Krčmarević, Nataša Perović, Maša Smiljković, Aleksandra Ilijevski, Jovana Krčmarević, Bojana Joličić i Milica Perović

U 2012. godini Mladen Kecman ostvario je veliki uspeh u karijeri izborivši, kao sudija Olimpičke kategorije, status jednog od delilaca pravde na Olimpijskim igrama u Londonu.

Младен Кеџман у Лондону!

Млади рвачки судија изборио олимпијску норму и делиће правду на највећим спортским играма овог лета. – Очевим стопама

Од 2003. године када је у Ларвич положио за трећу категорију млади српски рвачки судија Младен Кеџман, некада сјајни борач на струњачи, који је прве лекције из нашег најтрофејнijег олимпијског

ту а 2008. у Литванији и за прву класу. Прошле године у Румунији, у веома штроверјој конкуренцији домогао се и олимпијске категорије, која га даље сврстала у ред најбољих светских рвачких судија.

Српско рваште се годинама дочило

Најбољи српски рвачки судија, Младен Кеџман

спорта, научно на Црвеном крсту од оца Момира, имао је само један циљ: да се домогне Олимпијских игара. Пут до Лондона, где ће ове године делити правду на струњачи, није био ни мало лак. Кеџман је поплако пре скакао степеницу по степеницу. У Мађарској, 2005. положио је за другу

највишем арбитрском почети од Радојша Јовановића, па све до чувење „трофеје“ Бранко Симић, Дарко Нишавић, Вејислав Табачкић, која је годинама испадла. Данас, наихвати путем над Младен Кеџман, епреман и самуверен да настави стазама успеха.

– Тренутно су познати тридесеторица

Д. Тодоровић

Dnevni list „Sportski Žurnal“, 2012. godine

Takođe, у овој години Boban Živanović osvojio je prvo место на kadetskom i треће место на juniorskom prvenstvu države. Ovim se izborio za nastup na Kadetskom prvenstvu Evrope u Katovicama где је освојио четрнаесто место. Branko Živanović osvojio је 2. место на juniorskom i 3. на seniorskom prvenstvu države dok је Dragutin Dukić osvojio drugo место. A Dragan Dešić је и ове године освојио бронзу на Prvenstvu Mediterana.

Goran Milutinović, Branko Živanović, Miloš Marković, Stanko Bogdan, Miodrag Šašović, Edin Karajić, Marko Devčić, Dragutin Dukić, Slobodan Ilić, Dragan Dešić, Mladen Kecman i Janko Letica (detе u prvom redu), u Kragujevcu 2012. godine

Medalje на kadetsком првенству државе освојили су Žarko Dickov, Ognjen Došen i Danilo Čolić који је уз то био и првак државе у узрасту старијих пионара. Такоде, на првенству државе за младе пioniре Aleksa Ilić освојио је друго место, а Radulović Momir – треће. Drobnjaković Uroš такоде је освојио друго место у својој категорији.

Dragutin Dukić и Dragan Dešić nastupili су на Seniorskom првенству Европе одржаном у Beogradskoj Areni, у рванију слободним stilom.

Nikola Vujičić, Goran Kasum, Novelja Karadžić, Stevan Orlović, Jovana Krčmarević, Stanko Bogdan, Andela Krčmarević, Miloš Dejanović, Bojana Joličić, Dragutin Dukić, Mirko Jerković, Ivan Marković-Čili, Mladen Kecman, Edin Karajić, Marko Kurbalija, Momir Kecman, Boban Živanović, Žarko Dickov, Branko Živanović, sede: Antonio Ahel, Petar Stošić, Andrija Stošić, Dušan Dejanović, Andrej Gavarić, Slobodan Ilić, Dušan Marković, Milivoje Marković, Sreten Stankov i Mario Štefanek

Mladen Kecman, Dragan Dešić, Milko Dukanović, Aleksandar Milutinović, Dušan Milutinović, Novelja Karadžić, Goran Milutinović, Petar Stošić, Miloš Dejanović, Milovan Lakušić, Marko Kurbalija, Stanko Bogdan, Dragutin Dukić, Dragan Andrić, Luka Živadinović, Žarko Dickov; kleče: Alekса Radinović, Miljan Dukanović, Danilo Čolić, Nenad Vuković, Dušan Dejanović, Slobodan Ilić, Danilo Ašanin i Stefan Ninković
RK „Radnicki”, 2013. godina, Beograd

Trener Slobodan Ilić i pionirska ekipa 2012. godine

Pri kraju 2012. godine klub je održao izbornu Skupštinu na kojoj je za predsednika ponovno izabran Dragan Šebulov, za potpredsednika Nebojša Vujović, a za sportskog direktora Mladen Kecman. Milovan Lakušić izabran je za Predsednika Skupštine, a Nenad Vuković za njegovog zamenika.

U Izvršni odbor izabrani su: Ivana Lović, Dragan Romić, Nenad Jestrović, Milan Jovanović, Dragutin Dukić, Igor Milanović, Vjekoslav Cvetojević, Mladen Kecman, Vladimir Čakan, Momir Kecman, Boban Živanov, Miljan Krajišnik i Nikola Sovrlić.

Dragan Šebulov, Predsednik kluba

Nebojša Vujović, potpredsednik kluba

Milovan Lakušić, aktuelni predsednik Nenad Vuković, zamenik predsednika Skupštine RK „Radnicki“

Skupštine

Ivana Lović

Dragan Romić

Nenad Jestrović

Milan Jovanović

Dragutin Dukić,

Igor Milanović

Vjekoslav Cvetojević

Mladen Kecman

Vladimir Čakan

Momir Kecman

Boban Živanov

Miljan Krajišnik

Nikola Sovrlić.

Takmičarsku 2013. godinu na međunarodnom planu otvorio je Zaur Efendiev, osvojivši peto mesto na Seniorskom prvenstvu Evrope. Radi se o naturalizovanom ruskom takmičaru koji je srpsko državljanstvo i pasoš dobio samo nekoliko dana pred ovo takmičenje, a u borbi za bronzanu medalju poražen je sa 1:2 u rundama. Uvereni samo da će Zaur u skoroj budućnosti napraviti i taj dodatni korak koji ga je delio od osvajanja velike međunarodne medalje.

Zaur Efendiev sa pasošem Republike Srbije i Momir Kecman

**SPISAK
ČLANOVA**

1920-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
1.	Babić Gojko	Osnivač kluba i takmičar u periodu od 1923. do 1930. godine.
2.	Derek	
3.	Durašević Toma	
4.	Glušac Dimitrije	Osnivač kluba i takmičar u periodu od 1923. do 1930. godine.
5.	Grbić Nikola	Roden 1899. i takmičar u periodu od 1925. do 1927. godine. Prvak države 1926. i 1927. godine.
6.	Ilić	
7.	Jeremić Dragi	
8.	Jovanović Bora	Takmičar i predsednik kluba do 1950. godine.
9.	Jovanović Đorđe	
10.	Karas Dranja	
11.	Kirić Proka	Osnivač RK „Radnički“ 1923. godine i sekretar kluba.
12.	Krstić	
13.	Matić Milan	U početku je bio takmičar da bi od 1950. do 1962. godine bio i trener.
14.	Milić	
15.	Milovanović Nenad	
16.	Miljković Mihailo	
17.	Šalaj Šandor	
18.	Tešić	
19.	Uzelac Vlado	Osnivač kluba i takmičar.

1930-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
20.	Popović Milivoje	Takmičar i predsednik RK „Radnički“ tokom 1950-tih.
21.	Vesić	

1950-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
22.	Alimpijević	
23.	Atanacković	

24.	Branković Vasa	
25.	Damjanović Sreten	Roden 1946. a u RK „Radnički“ je proveo od 1956. do 1961. godine.
26.	Dimitrijević Branislav	
27.	Dordević Dragoljub	
28.	Handa	
29.	Ivanović Dragan	
30.	Jovanović Dragan	
31.	Jovanović Nikola	
32.	Jovanović Radoš	Predsednik kluba.
33.	Jovanović Slobodan	Takmičar do 1960. i predsednik kluba 2004. godine.
34.	Jovanović Tomislav	Takmičar.
35.	Krsmanović Konstantin	Takmičar u periodu od 1956. do 1968. godine.
36.	Laka Jovan	Takmičar u periodu od 1950. do 1959. godine.
37.	Ljubojević Đura – Zorica Georgije	Takmičar u periodu od 1956. do 1965. godine.
38.	Mandić	
39.	Melentijević Tomislav	Takmičar.
40.	Mihajlov Jovan	Takmičar.
41.	Mikloš Mihailo	
42.	Mirković	
43.	Nešić Žika	Takmičar.
44.	Njegovan Slavko	Takmičar do 1958. godine.
45.	Njegovan Tomo	Takmičar od 1953. do 1959. godine.
46.	Otašević Svetozar – Buca	Takmičar do 1958. godine.
47.	Pantić Vlada	Takmičar do 1959. godine.
48.	Pavlović Stevica	
49.	Petkov Stamen	Takmičar.
50.	Pribac	
51.	Radičević	Takmičar.
52.	Radnović	
53.	Raičević Mikan	
54.	Sloboda	
55.	Stanimirović	
56.	Stojanović Milan – Mića	Takmičar u periodu od 1953. do 1964. godine.
57.	Varga Josip	
58.	Vitas Nikola	
59.	Vuksanović Vlada – Beli	

60.	Vesović Miroslav	Roden 23. XI 1923. a u RK „Radnički“ je proveo od 1950. do 1965. godine. Prvo kao takmičar a kasnije kao trener omladinske sekcije.
61.	Žitić Milivoj	Roden 29. II 1940. a u RK „Radnički“ je proveo od 1957. do 1962. godine kao takmičar.
62.	Žitić Nikola	Roden 6. IV 1941. a u RK „Radnički“ je proveo od 1957. do 1962. godine kao takmičar.

1960-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
63.	Antanasić Bojan	Takmičar u periodu od 1965. do 1975. godine.
64.	Antić Bora	
65.	Arandelović	
66.	Baljak Rade	
67.	Banjović Milutin	
68.	Batričević Mihailo	
69.	Bogosavljević Mikica	Roden 1947. a u RK „Radnički“ je proveo od 1962. do 1970. godine kao takmičar.
70.	Bogosavljević Radomir	Roden 8. III 1949. a u RK „Radnički“ je proveo od 1965. do 1970. godine kao takmičar.
71.	Borojević Stevan	Roden 18. IX 1949. a u RK „Radnički“ je proveo od 1967. do 1975. godine kao takmičar.
72.	Dujmić Ivica	Roden 1. VI 1948. a u RK „Radnički“ je proveo od 1967. do 1972. godine kao takmičar.
73.	Dindić Slobodan	
74.	Hlebnicki Mihalj	
75.	Ilić Prvoslav – Prle	Roden 1952. a u RK „Radnički“ je proveo od 1967. do 1993. godine kao takmičar. III na EP '80-te, II na EP '82., I na MI '79. i II '83.
76.	Janković Predrag	Roden 7. III 1945. a u RK „Radnički“ je proveo od 1963. do 1975. godine kao takmičar.
77.	Jevtić Radomir	
78.	Kecman Boško	Roden 20. III 1953. a u RK „Radnički“ je došao 1968. godine kao takmičar.

79.	Kecman Momir	Roden 10. XII 1940. u Krnjoj Jeli u BiH. U RK „Radnički“ je proveo od 1961. do 1990. godine kao takmičar. Kao trener od 1973. do 1992. godine. A sportski direktor i predsednik duži vremenski period.
80.	Kristan Frančesko	
81.	Krstić Boban	
82.	Kurtović Radovan	Roden 19. VIII 1948. a u RK „Radnički“ je došao 1968. godine kao takmičar.
83.	Milićević Slobodan	
84.	Milošević Tomislav – Džimi	Roden 20. VII 1944. a u RK „Radnički“ je došao 1969. godine kao takmičar.
85.	Milovanović	
86.	Milović Ante	Roden 1946. godine.
87.	Mitrović Živojin	Roden 10. VIII 1947. a u RK „Radnički“ je proveo od 1966. do 1973. godine kao takmičar.
88.	Nešić Vasa	
89.	Paja „Teškaš“	Takmičar u periodu od 1962. do 1965. godine.
90.	Pantić Petar	
91.	Petrović Milibor	Roden 1946. godine.
92.	Pravdić Miroslav	Roden 15. VII 1945. a u RK „Radnički“ je proveo od 1962. do 1966. godine kao takmičar.
93.	Radivojević Petar – Pera Kajmak	Takmičar u periodu od 1965. do 1969. godine.
94.	Saveljić Predrag	
95.	Savić Đorđe	Takmičar u periodu od 1960. do 1980. godine.
96.	Savić Slobodan	Takmičar u periodu od 1960. do 1979. godine.
97.	Stanković Miroljub	Takmičar u periodu od 1960. do 1966. godine.
98.	Stanimirović Branko	
99.	Stanimirović Velimir	
100.	Stijović	
101.	Stojković Milan	Roden 1934. godine.
102.	Tabački Dragan	
103.	Terzić Jovan	
104.	Torbica Miodrag	Roden 6. VIII 1948. a u RK „Radnički“ je proveo od 1968. do 1973. godine kao takmičar.

105.	Trifunović	
106.	Trifunović Miloš – Tripke	U RK „Radnički“ je proveo od 1968. do 1974. godine kao takmičar.
107.	Trifunac	U RK „Radnički“ je bio do 1965/6. godine kao takmičar.
108.	Veselko	
109.	Žika Trapa	Takmičar u periodu od 1964. do 1968. godine.

1970-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
110.	Andrejić Dragan – Gane	Roden 22. X 1958. a u RK „Radnički“ je proveo od 1973. do 1988. godine kao takmičar.
111.	Bejte Đorđe	Roden 15. V 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1974. godine kao takmičar.
112.	Bivas Armin	Roden 13. III 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
113.	Brkić Predrag	Roden 9. II 1953. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
114.	Bubalo Milorad	Roden 25. VIII 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
115.	Cvjetičanin Dražen	Roden 27. VI 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1977. godine kao takmičar.
116.	Čitaković Miroslav	Roden 19. XII 1937. a u RK „Radnički“ je došao 1971. godine kao takmičar da bi 1973. postao trener.
117.	Čolaković Dejan	Roden 12. VII 1965. a u RK „Radnički“ je došao 1979. godine kao takmičar.
118.	Ćosić Dragan	Roden 5. IX 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
119.	Delić Jefta	Roden 19. VI 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar. Bio je trener tokom 80-tih i 90-tih godina XX veka i trener Omladinsko-Pionirskih škola u periodu od 1983-1993. godine.
120.	Denković Zlatko	Roden 18. V 1958. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
121.	Dmitrović Zoran	Roden 24. XI 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1974. godine kao takmičar.
122.	Dulović Milan	Roden 11. II 1958. a u RK „Radnički“ je došao 1977. godine kao takmičar.

123.	Đorđević Slobodan	Rođen 9. III 1945. U Beogradu, a u RK „Radnički“ je proveo od 1970. do 1973. godine kao takmičar.
124.	Fuks Laslo	Rođen 27. VIII 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1970. godine kao takmičar.
125.	Gavrilović Zoran	Rođen 2. XII 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
126.	Gigel Ivan	Takmičar u periodu od 1976. do 1986. godine.
127.	Gregović Branislav	Rođen 28. XI 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
128.	Harangozo Zoltan	Rođen 13. III 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1979. godine kao takmičar.
129.	Jakovljević Radosav	Rođen 21. III 1949. a u RK „Radnički“ je došao 1971. godine kao takmičar.
130.	Jerković Mirko	Rođen 23. V 1948. a u RK „Radnički“ je proveo od 1975. do 2004. godine kao takmičar.
131.	Jokić Andrija	Rođen 19. IV 1953. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
132.	Kasap Karolj	Rođen 1954. a u RK „Radnički“ došao 1977. godine.
133.	Kecman Srboljub	Rođen 20. X 1958. a u RK „Radnički“ je proveo od 1974. do 1980. godine kao takmičar.
134.	Knežević Mirko	RK „Radnički“ je došao 1979. godine kao takmičar.
135.	Kosanović Aleksandar	Rođen 16. III 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
136.	Kostadinović Milan	Rođen 12. I 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
137.	Kovačević Radomir	Rođen 20. III 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
138.	Krstić Zoran	Rođen 8. V 1960. a u RK „Radnički“ je došao 1977. godine kao takmičar.
139.	Kurbalija Milorad	Rođen 2. IV 1952. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
140.	Lakić Slobodan	Rođen 25. I 1946. a u RK „Radnički“ je proveo od 1970. do 1982. godine kao takmičar.
141.	Lazarević Vladan	Rođen 11. VI 1957. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
142.	Majstorović Svetislav	Rođen 20. VIII 1953. a u RK „Radnički“ je došao 1970. godine kao takmičar.

143.	Manoić Stanko	Rođen 23. III 1963. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
144.	Manojlović Budimir	Rođen 11. XII 1953. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
145.	Marković Dragan	Rođen 23. VII 1957. u Čupriji, a u RK „Radnički“ je proveo od 1971. do 1984. godine kao takmičar.
146.	Marković Goran – Šloga	
147.	Mićanović Vladan	Rođen 28. IV 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1977. godine kao takmičar.
148.	Mihailović Nenad	Rođen 13. XI 1959. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
149.	Miletić Nebojša	Rođen 25. IV 1960. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
150.	Milinković Aca	Trener Omladinsko-Pionirske škole.
151.	Milošević Nedeljko	Rođen 22. VII 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1977. godine kao takmičar.
152.	Milutinović Radiša	Rođen 22. V 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1977. godine kao takmičar.
153.	Mojsilov Zoran	Rođen 16. III 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1970. godine kao takmičar.
154.	Mutavdžić Golub	Rođen 7. IV 1962. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
155.	Nikčević Dragan	Rođen 28. V 1958. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
156.	Nikolić Branislav	Rođen 20. II 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1974. godine kao takmičar.
157.	Niković Miroljub – Mile Lisac	Rođen 1946. a u RK „Radnički“ je proveo od 1970. do 1980. godine kao rekreativac.
158.	Ninković Milorad	Rođen 17. I 1957. a u RK „Radnički“ je došao 1975. godine kao takmičar.
159.	Nisić Zdravko	Rođen 20. VI 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1975. godine kao takmičar.
160.	Pantić Miroslav	Rođen 1. I 1962. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
161.	Pejak Dušan	Rođen 22. VII 1949. a u RK „Radnički“ je došao 1970. godine kao takmičar.
162.	Pejak Vlado	Rođen 22. VII 1951. a u RK „Radnički“ je došao 1970. godine kao takmičar.
163.	Perčić Danilo	Rođen 5. VII 1945. a u RK „Radnički“ je došao 1970. godine kao takmičar.
164.	Pero	U RK „Radnički“ je došao 1975. godine kao takmičar.

165.	Petkov Zoran – Milče	Roden 7. III 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1974. godine kao takmičar.
166.	Petrović Dragan	Roden 19. VIII 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
167.	Petrović Goran – Zlet	Roden 8. X 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
168.	Petrović Zoran	Roden 20. VIII 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
169.	Pilipović Petar	Roden 12. VII 1952. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
170.	Piperski Branislav	Roden 1946. a u RK „Radnički“ je proveo od 1973. do 1974. godine kao takmičar.
171.	Popović Slobodan	Roden 7. XI 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar a kasnije i trener Omladinsko–Pionirskih škola
172.	Radakov Jova	Roden 7. IX 1952. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
173.	Radivojević Ivan	Roden 16. X 1959. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
174.	Radulović Predrag	Roden 20. IV 1968. a u RK „Radnički“ je proveo od 1981. do 1986. godine kao takmičar.
175.	Rajković Vlasta	Roden 21. VII 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
176.	Ražnatović Sreten	Roden 1946. a u RK „Radnički“ je proveo od 1975. do 1990. godine kao takmičar.
177.	Stankov Sreten	Roden 19. VIII 1965. a u RK „Radnički“ je došao 1979. godine kao takmičar.
178.	Stojić Dragomir	Roden 24. IV 1952. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
179.	Stojković Jovica	Roden 3. II 1957. u Beogradu, a u RK „Radnički“ je proveo od 1972. do 1984. godine kao takmičar.
180.	Stošić Goran	Roden 16. II 1962. a u RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
181.	Šipka Nikola	Roden 26. VIII 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
182.	Šulić Milorad	Roden 20. XI 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1975. godine kao takmičar.
183.	Tošić Zoran	Roden 20. XI 1963. a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine kao takmičar.
184.	Varagić Vojislav	Roden 24. X 1949. a u RK „Radnički“ je došao 1979. godine kao takmičar.

185.	Vemić Jovan	Roden 16. VI 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1975. godine kao takmičar.
186.	Veselinović Miodrag – Gušter	Roden 1938. a u RK „Radnički“ je proveo od 1972. do 1974. godine kao takmičar.
187.	Vicić Dragan	Roden 30. VII 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1973. godine kao takmičar.
188.	Vukelja Slobodan	U RK „Radnički“ je došao 1976. godine kao takmičar.
189.	Zarić Milan – Kinez	Roden 28. X 1949. a u RK „Radnički“ je došao 1971. do 1980. godine kao takmičar a tokom 90-tih je postao i predsednik kluba.
190.	Zdravkovski Blage	Roden 5. IV 1955. a u RK „Radnički“ je došao 1972. godine kao takmičar.
191.	Zumberi Alija	Roden 6. XI 1954. godine

1980-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
192.	Adžemović Srdan	
193.	Aksentijević Mišel	
194.	Aksentijević Patrik	
195.	Aljović Mirsad	
196.	Andrejević Vuk	
197.	Antić Aleksandar	
198.	Antonijević Aleksandar	Roden 28. I 1969. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
199.	Bajin Vojislav	
200.	Bakoš Igor	
201.	Bakrač Ivan	
202.	Balkić Riša	Roden 15. IV 1960. a u RK „Radnički“ je došao 1980. godine kao takmičar.
203.	Ban Bernard	Roden 8. III 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1987. godine kao takmičar.
204.	Banžić Nebojša	Roden 2. VI 1971. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
205.	Biberović Dragutin	U RK „Radnički“ je došao 1983. ili 1984. godine kao takmičar.
206.	Bižić Nikola	Roden 13. V 1975. a u RK „Radnički“ je proveo od 1984. do 2000. godine kao takmičar.
207.	Bobi	
208.	Bobinović Rifat	

209.	Bogdanović Slobodan	Rođen 20. XI 1966. u Čupriji, a u RK „Radnički“ je proveo od 1981. do 1985. godine kao takmičar.
210.	Bogosavljević Nemanja	
211.	Bogosavljević Nikola	
212.	Bora Indijanac	
213.	Brus Bojan	
214.	Cimburek Dragan	
215.	Cvetković Dragan	
216.	Cvetković Milivoje – Mićko	Rođen 19. V 1974. godine.
217.	Čuljković Nebojša	Rođen 22. II 1967. a u RK „Radnički“ je došao 1984. godine kao takmičar.
218.	Ćaldović Rade – Ćenta	
219.	Ćela – Nenad	Rođen 1966. godine.
220.	Ćirić Živojin	Rođen 1970. a u RK „Radnički“ je proveo od 1985. do 1991. godine kao takmičar.
221.	Ćuković Jovan	Rođen 8. V 1975. a u RK „Radnički“ je proveo od 1983. do 1991. godine kao takmičar.
222.	Ćuković Kokan	Rođen 14. VI 1971. a u RK „Radnički“ je proveo od 1983. do 1990. godine kao takmičar.
223.	Ćuslović Ivan	
224.	Dacić Vladimir	
225.	Dacijar Rade	
226.	Danji Karolj	Rođen 9. I 1949. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
227.	Denić Neša	Rođen 18. IV 1970. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
228.	Dimitrijević Milan	
229.	Dodevski Nebojša	
230.	Dozet Pejo	Rođen 18. IV 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
231.	Drenovac Aleksandar	Rođen 5. IV 1968. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
232.	Dokić Nebojša	
233.	Đordioski Duško	
234.	Đurašinović Božo	
235.	Đurđević Predrag	Rođen 18. XI 1954. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
236.	Đusić Peđa	

237.	Francuz – Nikola	Rođen 1963. godine.
238.	Gagić Milan	
239.	Galić Aleksandar	
240.	Gegović Ivan	Rođen 1966. a u RK „Radnički“ je proveo od 1980. do 1985. godine kao takmičar.
241.	Goati Slobodan	Rođen 29. X 1968. a u RK „Radnički“ je proveo od 1984. do 1985. godine kao takmičar.
242.	Gorski Aleksandar	Rođen 1971. godine.
243.	Govedarović Mata	Rođen 12. VIII 1974. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
244.	Huseini Naser	Rođen 11. IX 1964. a u RK „Radnički“ je došao 1984. godine kao takmičar.
245.	Ibraimovski Ibraim	
246.	Ilić Aleksandar	
247.	Ilić Vladimir	
248.	Imamović Damir	Rođen je 1970. godine.
249.	Ivančić Nikola	
250.	Ivanović Aleksandar	
251.	Ivkov Nenad	Rođen 14. VIII 1969. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
252.	Jakob Dušan	Rođen je 1981. godine
253.	Jare bokser	Rođen 1966. godine.
254.	Jazić Dragan	
255.	Jelić Slaven	
256.	Jeremić Nenad	Rođen 27. VI 1972. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
257.	Jovanović Srdan	
258.	Kalinić Dejan	
259.	Kaluderović Dragan	Rođen 19. V 1968. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
260.	Karapetrović Nenad – Pica	Rođen 1966. godine.
261.	Karišik Bajram	
262.	Karišik Izet	Rođen 1. V 1962. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
263.	Kasum Goran	Rođen 22. VI 1966. u Bitolju, a u RK „Radnički“ je došao 1981. godine kao takmičar a zatim i trener u periodu od 1999. do 2000. III na SP '90. i '91., III na EP '92., V na OI '88., '92. i učesnik '96.

264.	Kecman Bogdan	Roden 1. I 1975. u Beogradu, a u RK „Radnički“ je proveo od 1983. do 1994. godine kao takmičar.
265.	Kecman Ilija	Roden 20. XI 1978. a u RK „Radnički“ je proveo od 1982. do 2002. godine kao takmičar.
266.	Kecman Mladen	13. VI 1976. u Beogradu, a u RK „Radnički“ došao 1984. godine kao takmičar da bi od 2001. postao sportski direktor kluba.
267.	Keserović Jovan	
268.	Kojić Mirko	Roden 28. XI 1974. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
269.	Kopas Karolj	Roden 21. VII 1958. a u RK „Radnički“ je došao 1988. godine kao takmičar.
270.	Kostić Rade	
271.	Kovačević Pavle	Roden 21. XI 1967. a u RK „Radnički“ je došao 1984. godine kao takmičar.
272.	Kovčin Nebojša	
273.	Kranjec Jože	
274.	Krcia	
275.	Kristić Nikola	
276.	Krstić Željko	
277.	Krunić Ognjen	
278.	Kučević Smail	
279.	Lalić Ivan	Roden 17. IV 1967. u Bitolju, a u RK „Radnički“ je proveo od 1981. do 1982. godine.
280.	Lalošević Đorđe	Roden 5. II 1970. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
281.	Lazić Nemanja	Roden 31. III 1969. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
282.	Lujić Željko	Roden 9. IX 1973. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
283.	Ljuboja Goran – Trut	Roden 26. VI 1966. a u RK „Radnički“ je proveo od 1982. do 1985. godine kao takmičar.
284.	Mačić Nikola	
285.	Magaš Ljubomir	
286.	Malbaša Dejan	Roden 23. XI 1971. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
287.	Manojlović Nebojša	Roden 3. VIII 1973. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
288.	Marković Bogdan	

289.	Marković Čedomir	Roden 21. VIII 1973. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
290.	Marković Saša	Roden 1967. a u RK „Radnički“ je proveo od 1982. do 1995. godine kao takmičar.
291.	Miladinović Radomir	Roden 29. III 1960. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
292.	Miladinović Stojan	
293.	Milosavljević Dragan – Laki	Roden 6. III 1954.
294.	Milosavljević Saša	
295.	Milovanović Stevan	Roden 21. VII 1967. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
296.	Miljković Srdan	
297.	Miljković Vladimir	Roden 5. IV 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
298.	Mitrović Ivan	
299.	Mitrović Miroslav	
300.	Musa	Roden 1966. godine.
301.	Mutlak Saša	
302.	Nackov Zoran	Roden 19. III 1972. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
303.	Nešović Saša	Roden 9. XII 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1981. godine kao takmičar.
304.	Nidža „Plavi“	
305.	Nikolić Aleksandar	
306.	Nikolić Jovan	U RK „Radnički“ je došao 1984. ili 1985. godine kao takmičar.
307.	Nikolić Milan	Roden 25. IV 1965. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
308.	Nikolić Slobodan	
309.	Obrenović Zoran	Roden 21. V 1967. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
310.	Paunović Darko	
311.	Paunović Žika	Roden 25. III 1960. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
312.	Pavić Milan	
313.	Pavlović Dejan	
314.	Pavlović Slobodan	
315.	Pejić Dejan	
316.	Perić Vasilije	Roden 23. XII 1970. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
317.	Petrović Vjekoslav	

318.	Podlesek Franc	Roden 13. VII 1962. a u RK „Radnički“ je došao 1987. godine kao takmičar.
319.	Poledica Momir	Roden 4. VII 1965. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
320.	Popović Dušan	
321.	Popović Nikola	
322.	Pribić Miodrag	Roden 14. VIII 1957. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
323.	Računica Nenad	
324.	Radakov Vladimir	Roden 25. III 1971. a u RK „Radnički“ je došao 1987. godine kao takmičar.
325.	Radovanović Dejan	
326.	Raković Aleksandar	
327.	Ražnatović Andrija	Roden 3. X 1973. a u RK „Radnički“ je proveo od 1983. do 1992. godine kao takmičar.
328.	Redžović Safet	Roden 4. I 1971. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
329.	Sabo Paloc Geza	Roden 16. IV 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1980. godine kao takmičar.
330.	Sabo Paloc Nandor	Roden 19. II 1960. a u RK „Radnički“ je proveo od 1987. do 1992. godine kao takmičar.
331.	Simić – Simke	Roden 1969. godine.
332.	Simić Ljubiša	Roden 8. X 1952. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
333.	Simonović Bojan	Roden 11. V 1973. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
334.	Simović Petar	Roden 29. IV 1977. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
335.	Skadrić Aleksandar	
336.	Skadrić Slobodan	Roden 15. IV 1945. u Ripnju, a u RK „Radnički“ je došao 1978. godine. Držao je treninge kondicije i snage i bio predsednik kluba.
337.	Skadrić Vladimir	Roden 23. II 1972. a u RK „Radnički“ je došao 1984. godine kao takmičar.
338.	Spahi Rizvani	Roden 11. X 1958. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
339.	Srećković Godeon	
340.	Stančić Željko	Roden 3. VIII 1968. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
341.	Stanić Milan – Milanče	Roden 1966. godine.

342.	Stanković Mihailo	
343.	Stanković Zoran	Roden 14. I 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
344.	Starčević Đorđe	
345.	Starčević Goran	Roden 15. I 1977. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.
346.	Stefanović Dejan	
347.	Stefanović Nikola	Roden 1955. godine.
348.	Stefanović Vladimir	Roden 22. X 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
349.	Stevančević Nikola	
350.	Stoiljković Dragoljub	
351.	Stojaković Dejan	
352.	Stojanović Goran	Roden 10. VII 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
353.	Stojković Mihajlo	Roden 8. V 1969. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
354.	Stošić Zlatko	
355.	Stošković Ljubiša	
356.	Sulejmanović Isen	
357.	Suljević Bilal	Roden 28. IV 1966. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
358.	Sutara Žarko	
359.	Ševo Draško	Roden 20. V 1970. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
360.	Šipka Đorđe	
361.	Šumar Mladinko	27. VIII 1963. godine.
362.	Tadić Ljubomir	Roden 12. II 1971. a u RK „Radnički“ je došao 1985. godine kao takmičar.
363.	Tasić Bojan	Roden 4. IX 1972. a u RK „Radnički“ je došao 1984. godine kao takmičar.
364.	Tegeltija Jovan	
365.	Tesla Mića	
366.	Tomović Selasije – Šiško	Roden 1970. godine
367.	Topalović Branko	
368.	Tošić Nenad	Roden 14. II 1967. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
369.	Trifunović Darko	
370.	Tufegdžić Gordana	
371.	Uzelac Drago	Roden 23. XI 1961. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
372.	Vasović Velibor	

373.	Veizović Vuk	Roden 4. IX 1974. u Beogradu, a u RK „Radnički“ je proveo od 1982. do 1994. godine kao takmičar i predsednik Nadzornog odbora od 2008.
374.	Veljković Milorad – Rus	Roden 1966. godine.
375.	Vitas Nikola	Roden 5. IX 1964. a u RK „Radnički“ je došao 1982. godine kao takmičar.
376.	Vlaisavljević Petar	
377.	Vojnović Milomir – Milija	Roden 1953. godine.
378.	Vukašinović Aleksandar	
379.	Vukašinović Miodrag	
380.	Vukašinović Predrag	
381.	Vukić Milan	
382.	Zafirov Zoran	
383.	Zeljković Zdravko	Roden 28. II 1963. a u RK „Radnički“ je došao 1983. godine kao takmičar.
384.	Zlaja Alba	Roden 1962. godine.
385.	Žeželj Andrija	Roden 14. III 1973. a u RK „Radnički“ je došao 1986. godine kao takmičar.

1990-te

r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
386.	Bajlović Mihajlo	Roden 5. I 1986. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
387.	Barajić Stevan	
388.	Bogdan Stanko	Roden 8. II 1978. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar da bi 2001. postao trener.
389.	Bunčić Željko	Roden 26. I 1975. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
390.	Bušić Dalibor	Roden 24. XII 1972. U Visku, a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
391.	Delić Filip	Roden 6. III 1983. godine.
392.	Dorontić Goran	Roden 1978. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
393.	Dorontić Saša	Roden 1974. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
394.	Đorđević Dragan	Roden 1975. godine.

395.	Gačanović Aleksandar	Roden 18. I 1976. a u RK „Radnički“ je proveo od 1995. do 2001. godine kao takmičar.
396.	Grabež Marko	Roden 12. XI 1979. a u RK „Radnički“ je došao 1997. godine kao takmičar.
397.	Gravorac Milan	Roden 1979. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
398.	Ilić Dejan (Prletov)	
399.	Ivanov Dobri	Roden 22. XI 1964. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
400.	Izgarević Zoran	Roden 23. IX 1980. godine.
401.	Jelača Marko	Roden 19. XII 1977. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
402.	Jovanović Branislav	Roden 1976. godine.
403.	Jovanović Milan – Miki	Roden 13. IV 1977. a u RK „Radnički“ je došao 1993. godine kao takmičar.
404.	Jovanović Nebojša	Roden 4. IV 1977. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
405.	Karadžić Batrić	Roden 1979. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
406.	Karadžić Novelja	Roden 1974. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
407.	Kojić Miloš – Guza	
408.	Kostić Petar	Roden 1973. godine
409.	Kovačević Miroslav	Roden 1978. godine.
410.	Krajišnik Marko	Roden 1976. godine.
411.	Krumov Valentin	Roden 13. I 1964. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao takmičar.
412.	Kurbalija Marko	
413.	Lukić Aleksandar	Roden 29. IX 1976. a u RK „Radnički“ je proveo od 1993. do 1995. godine kao takmičar.
414.	Mardonović Nikola	Roden 1966. godine.
415.	Markov Georgie	Roden 1942. a u RK „Radnički“ je došao 1991. godine kao trener. Trener nacionalne selekcije Bugarske, olimpijski, svetski i evropski šampion.
416.	Marković Milivoje	Roden 15. I 1976. a u RK „Radnički“ je došao 1995. godine kao takmičar.
417.	Milanče fizio	
418.	Mladenović Goran	Roden 4. VII 1973. a u RK „Radnički“ je došao 1990. godine kao takmičar.

419.	Orlović Stevan	Roden 1956. a u RK „Radnički“ je došao 1995. godine kao takmičar.
420.	Ostojić Marko	Roden 29. IV 1977. godine.
421.	Pejčić Velibor	
422.	Perović Dalibor	Roden 1974. a u RK „Radnički“ je došao 1990. godine kao takmičar.
423.	Popov Dejan	Roden 8. XII 1971. a u RK „Radnički“ je proveo od 1990. do 1992. godine kao takmičar.
424.	Popović Milan	
425.	Radulović Kostantino	Roden 22. III 1978. a u RK „Radnički“ je proveo od 1995. do 2000. godine kao takmičar.
426.	Radenović Milorad – Joksa	Roden 1963. godine.
427.	Savković Srdan	Roden 9. X 1980. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
428.	Simić Nikola	Roden 1978. godine.
429.	Sin	
430.	Slavnić Zvezdan	
431.	Stošić Petar	Roden 02. VI 1975. godine.
432.	Tomasović Ilijा	Roden 18. IX 1977. a u RK „Radnički“ je došao 1999. godine kao takmičar.
433.	Turopoljac Nenad	Roden 6. XI 1982. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
434.	Vesko	Roden 1960. godine.
435.	Vesnić Marko	Roden 1980. a u RK „Radnički“ je došao 1995. godine kao takmičar.
436.	Vokmen Vlada	
437.	Vujnović Nikola	Roden 1969. a u RK „Radnički“ je došao 1994. godine kao takmičar.
438.	Zarić Ivan	Roden 1976. godine.
439.	Zarić Miloš	Roden 15. IV 1979. a u RK „Radnički“ je došao 1995. godine kao takmičar.
440.	Zorić Miloš	Roden 27. VIII 1979. a u RK „Radnički“ je došao 1995. godine kao takmičar.
441.	Zrenjanin Danilo	Roden 16. I 1981. godine.
442.	Žarić Jugoslav	Roden 10. VI 1980. a u RK „Radnički“ je došao 1996. godine kao takmičar.
443.	Žilić Dušan	Roden 1970. godine.
444.	Živković Mirko	Roden 4. XI 1978. a u RK „Radnički“ je proveo od 1994. do 1998. godine kao takmičar.

2000-te		
r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
446.	Ahmetaj Saša	Roden 1987. godine.
447.	Andrić Dragan	Roden 1. VII 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2013. godine kao takmičar.
448.	Andelković Darko	Roden 10. VIII 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
449.	Arsenov Marko	Rojen 1986. Godine.
450.	Arsenović Nemanja	Roden 1986. godine.
451.	Ašanin Danilo	Roden 1995. godine.
452.	Azirović Marko	Došao u RK „Radnički“ 2002. Godine.
453.	Babić Miloš	Roden 3. XII 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
454.	Bajić Lazar	Roden 1986. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
455.	Bajkić Milenko	Roden 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao pozajmljeni takmičar.
456.	Bajraktarov Anton	Roden 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
457.	Banjanin Filip	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
458.	Barović Dejan	Roden 1984.
459.	Batinic Jovanka	Rodena 1987. a u RK „Radnički“ je došla 2008. godine kao takmičar.
460.	Beloševac Miloš	Roden 1987. godine.
461.	Berendija Bojan	Roden 14. IX 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
462.	Bigović Nikola	Roden 1978. godine.
463.	Blagojević Aleksandar	Roden 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
464.	Brkljač Alekса	Došao u RK „Radnički“ 2001. godine.
465.	Buha Jovan	Roden 1977. godine.
466.	Bujas Filip	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
467.	Burhan Đorđe	Roden 31. X 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
468.	Cuca Ivo	Došao u RK „Radnički“ 2002. godine.
469.	Čolić Danilo	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
470.	Ćuković Anastasija	Rodena 1995. a u RK „Radnički“ je došla 2009. godine kao takmičar.

471.	Ćuković Nenad	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao takmičar.
472.	Ćuković Viktor	Došao u RK „Radnički“ 2003. godine.
473.	Ćurčić Veljko	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao takmičar.
474.	Danilović Predrag	Roden 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
475.	Dešić Dragan	Roden 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
476.	Devčić Marko	Roden 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
477.	Dickov Žarko	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
478.	Dimić Vuk	Roden 23. IV 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
479.	Dimitrijević Radoslav	Roden 1998. godine.
480.	Došen Ognjen	Roden 1995. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
481.	Drobnjaković Uroš	Došao u RK „Radnički“ 2000. godine.
482.	Dukić Dragutin	Roden 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
483.	Dukić Nenad	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
484.	Duraković Vladimir	Roden 17. V 1986. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine.
485.	Dikanović Nikola	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
486.	Đokić Milan	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2010. godine kao takmičar.
487.	Đukanović Milko	Roden 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
488.	Đukanović Miljan	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
489.	Đukanović Neda	Došao u RK „Radnički“ 2003. godine.
490.	Đukanović Stefan	Došao u RK „Radnički“ 2003. godine.
491.	Đurđević Lazar	Roden 1997. godine.
492.	Đurić Dušan	Roden 20. VIII 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
493.	Efendiev Zaur	Roden 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2012. godine kao takmičar.
494.	Futić Vukosav	Roden 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.

495.	Futo Sabolč	Roden 1984. a u RK „Radnički“ je došao 2012. godine kao takmičar.
496.	Gaćnik Miro	Roden 1976. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
497.	Gavarić Andrej	Roden 1984. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
498.	Gilić Nikola	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
499.	Gojković Gojko	Roden 6. II 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
500.	Golubović Miloš	Roden 21. VIII 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
501.	Govedarica Vasilije	Roden 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
502.	Hadžić Dejan	Roden 1996. godine.
503.	Hamsho Ubeida	Roden 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
504.	Ilić Alekса	Roden 14. IX 2001. a u RK „Radnički“ je došao 2010. godine kao takmičar.
505.	Ilić Slobodan	Roden 1973. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar a zatim i trener od 2008. do 2013.
506.	Isailović Nemanja	Roden 31. VII 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
507.	Ivančić Dragan	Roden 1985. godine.
508.	Ivanović Nemanja	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
509.	Ivanović Nikola	Roden 3. VI 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
510.	Jakovljević Svetislav	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao pozajmljeni takmičar.
511.	Janković Mihailo	Roden 24. VI 1982. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
512.	Jelača Jovan	Roden 8. I 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
513.	Jeremić Ivan	Došao u RK „Radnički“ 2000. godine.
514.	Jerković Nikola	Roden 1984. godine.
515.	Jokić Nikola	Roden 5. V 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
516.	Jokić Veljko	Roden 27. III 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
517.	Joličić Bojana	Rodena 3. XII 1988. a u RK „Radnički“ je došla 2008. godine kao takmičar.

518.	Jončić Mateja	Došao u RK „Radnički“ 2004. godine.
519.	Karajić Edin	Roden 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
520.	Karajić Mirza	Roden 3. XII 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
521.	Kecman Đorđe	Roden 3. XII 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
522.	Kojić Milan	Roden 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
523.	Kolarić Filip	Roden 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
524.	Korica Milan	Roden 1. II 1992. godine.
525.	Kostandinov Svilen	Roden 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
526.	Kovačević Bogdan	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
527.	Kovačević Nebojša	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
528.	Kovačević Ognjen	Roden 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
529.	Kovačević Uroš	Došao u RK „Radnički“ 2005. godine.
530.	Krčmarević Andela	Rodena 1991. a u RK „Radnički“ je došla 2008. godine kao takmičar.
531.	Krčmarević Jovana	Rodena 1989. a u RK „Radnički“ je došla 2008. godine kao takmičar.
532.	Krdžić Nikola	Roden 6. III 1982. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
533.	Krstić Uroš	Roden 1996. godine.
534.	Kruezi Husein	Roden 1999. godine.
535.	Kurtović Zlatko	Roden 1995. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
536.	Lajhner Mark	Roden 1979. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
537.	Lakušić Milutin	Roden 3. X 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
538.	Lalić Đorđe	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
539.	Lalić Petar	Roden 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
540.	Lalić Vasilije	Roden 1997. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
541.	Lakićević Marko	Roden 23. IX 1973. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.

542.	Lazić Saša	Roden 1986. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
543.	Letica Janko	Došao u RK „Radnički“ 2006. godine.
544.	Lobanov Vladimir	Roden 1999. godine.
545.	Lukić Saša	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
546.	Lukić Stevan	Roden 1. VII 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
547.	Ljubičić Vladimir	Roden 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
548.	Manojlović Slobodan	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
549.	Manok Aleksandar	Roden 8. II 1996. godine.
550.	Mardonović Đorđe	
551.	Mardonović Miloš	Roden 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
552.	Marinković Dragan	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
553.	Marjanović Olga	Roden 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
554.	Marković Darko	Roden 1996. godine. A u RK „Radnički“ je došao 2012. godine kao takmičar.
555.	Marković Đorđe	Roden 21. XII 1970. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
556.	Marković Ivan – Čili	Roden 1982. a u RK „Radnički“ je došao 2000. godine kao takmičar.
557.	Marković Miloš	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
558.	Marković Pavle	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je bio 2009. I 2012. godine kao pozajmljeni takmičar.
559.	Memišević Senad	Roden 7. III 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
560.	Memišić Zvezdan	Roden 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
561.	Mijailović Nikola	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
562.	Mikšić Miloš	Roden 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
563.	Milenov Kristijan	Roden 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
564.	Miličić Damjan	Roden 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.

565.	Milićević Aleksandar	Rođen 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
566.	Milinković Milija	Rođen 15. X 1978. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
567.	Milovanović Đorđe	Rođen 1985. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
568.	Milović Ognjen	Došao u RK „Radnički“ 2002. godine.
569.	Milutinovic Ognjen	Rođen 1999. godine.
570.	Milutinović Dušan	Rođen 1978. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
571.	Milutinović Goran	Rođen 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
572.	Milutinović Nikola	Rođen 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
573.	Mitrović Svetlana	Rođena 12. XI 1975. a u RK „Radnički“ je došla 2002. godine kao takmičar.
574.	Mitrović Vladimir	Rođen 1995. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
575.	Mladenović Ognjen	Rođen 1998. godine. u RK „Radnički“ je došao 2012. godine kao takmičar.
576.	Momić Stefan	Rođen 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
577.	Naumovski Miloš	Rođen 1984. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
578.	Nešić Luka	Rođen 1999. godine.
579.	Ninković Stefan – Limun	Rođen 1993. a u RK „Radnički“ je od 2011. godine.
580.	Obradović Aleksandar	Rođen 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
581.	Omčikus Miloš	Rođen 1998. godine.
582.	Pavlović Slobodan	Rođen 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
583.	Pejović Vukašin	Rođen 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao pozajmljeni takmičar.
584.	Potkonjak Rade	Rođen 29. V 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
585.	Prica Mladen	Rođen 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
586.	Radaš Marko	Rođen 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
587.	Radić Filip	Rođen 12. IV 1988. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
588.	Radinović Aleksa	Rođen 1997. godine.

589.	Radović Janko	Rođen 1981. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
590.	Radulović Momir	Rođen 1999. godine.
591.	Rajačić Aleksandar	Rođen 1984. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao takmičar.
592.	Rakić Stefan	Rođen 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
593.	Rebrača Miloš	Rođen 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
594.	Ristić Ivan	Rođen 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2009. godine kao takmičar.
595.	Savčić Stefan	Rođen 12. VI 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
596.	Selimović Danijel	Rođen 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
597.	Simić Marko	Rođen 10. V 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
598.	Smiljanić Petar	Rođen 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
599.	Somborski Stefan	Rođen 9. II 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
600.	Stanojević Ivan	Rođen 4. I 1984. a u RK „Radnički“ je došao 2001. godine kao takmičar.
601.	Stefanović Marko	Rođen 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
602.	Stepanović Saša – Crni	Rođen 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao pozajmljeni takmičar.
603.	Stešević Vukoje	Rođen 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2010. godine kao takmičar.
604.	Stoicev Marijana	Rođena 12. IV 1985. godine.
605.	Stoiljkovic Ognjen	Došao u RK „Radnički“ 2002. godine.
606.	Stojanovic Viktor	Došao u RK „Radnički“ 2003. godine.
607.	Stojanović Marko	Došao u RK „Radnički“ 2005. godine.
608.	Stojanović Žarko	Došao u RK „Radnički“ 2005. godine.
609.	Stojmenović Aleksandar	Rođen 3. V 1987. godine.
610.	Stošić Teodor	Rođen 22. II 1993. godine.
611.	Stupar Aleksandar	Rođen 1995. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
612.	Stupar Saška	Došla u RK „Radnički“ 2008. godine.
613.	Šašović Miodrag	Rođen 1987. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
614.	Tadić Strahinja	Rođen 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.

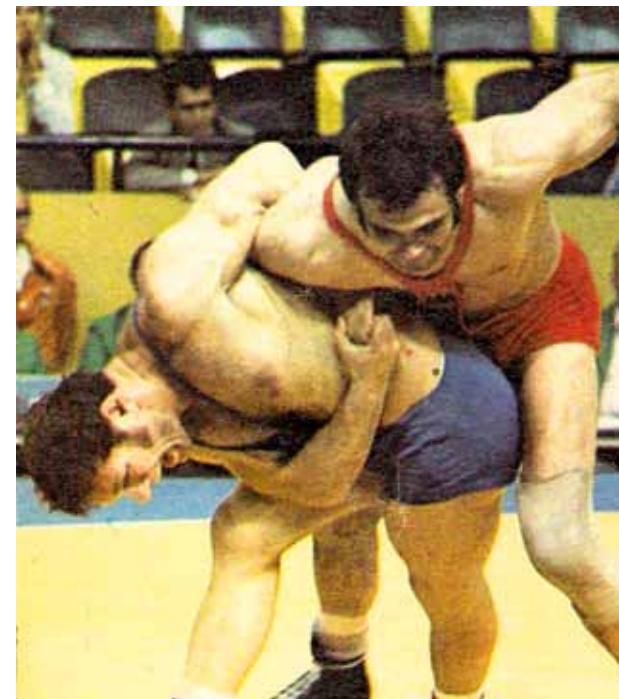
615.	Tadić Uroš	Roden 1991. a u RK „Radnički“ je došao 2002. godine kao takmičar.
616.	Todorovski Nikola	Roden 1995. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
617.	Tomić Nemanja	Roden 1992. a u RK „Radnički“ je došao 2007. godine kao takmičar.
618.	Tomović Luka	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
619.	Tomović Milica	Rodena 1999. a u RK „Radnički“ je došla 2008. godine kao takmičar.
620.	Tomović Vuk	Roden 1999. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.
621.	Trajković Andrea	Rodena 28. VII 1989. a u RK „Radnički“ je došla 2003. godine kao takmičar.
622.	Trišić Aleksandar	Roden 13. IX 1987. godine.
623.	Veizović Vukašin	Roden 1999. godine.
624.	Veljanovski Aleksandar	Roden 8. V 1989. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
625.	Veljanovski Robert	Roden 13. XI 1990. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
626.	Vidaković Zdravko	Roden 1993. a u RK „Radnički“ je došao 2006. godine kao takmičar.
627.	Vučković Luka	Došao u RK „Radnički“ 2004. godine.
628.	Vujičić Miloš	Roden 23. X 1981. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
629.	Vujičić Miloš	Roden 1984. a u RK „Radnički“ je došao 2004. godine kao takmičar.
630.	Vukoje Nemanja	Roden 12. IV 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2003. godine kao takmičar.
631.	Živadinović Luka	Roden 1995. a u RK „Radnički“ je došao 2013. godine kao takmičar.
632.	Živanović Boban	Roden 1996. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
633.	Živanović Branko	Roden 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2005. godine kao takmičar.
634.	Živanović Jovan	Roden 1994. a u RK „Radnički“ je došao 2008. godine kao takmičar.

Funkcioneri, treneri i lekari		
r.b.	Prezime i ime	Osnovni podaci
635.	Bojović Savo	Lekar kluba, 1988. godine.
636.	Bukva Bojan	Lekar kluba od 2008. godine.
637.	Crevar Dušan, predsednik	Predsednik kluba.
638.	Cvetojević Vjekoslav	Član Izvršnog odbora od 2012. godine.
639.	Čakan Vladimir	Član Izvršnog odbora od 2012. godine.
640.	Čuljković Milorad	Član uprave, 1979. godine.
641.	Čupić Ivan-Vanja	Trener u periodu od 1963. do 1973. godine.
642.	Čupić Mihailo	Sekretar kluba u periodu od 1968. do 1973. godine.
643.	Ćirković Zoran	Kondicioni trener 90-tih godina XX veka.
644.	Dabanović Rajko	Predsednik kluba 1973. godine.
645.	Delić Miloš	Trener u periodu od 1994. do 1997. godine.
646.	Dmitrović Dragan	Sekretar kluba u periodu od 1962. do 1967. godine.
647.	Ivanović Ivan	Član uprave.
648.	Janjić Milan	Član uprave, 1979. godine.
649.	Jelača Đorde	Član uprave kluba od 1992. do 1995. godine.
650.	Jestrović Nenad	Član uprave kluba od 2012. godine.
651.	Kalinić Milan	Član uprave kluba od 2010 do 2011. godine.
652.	Krajišnik Miljan	Roden 1982., član uprave kluba od 2012. godine.
653.	Krizmanić Kosana	Član Nadzornog odbora od 2010.
654.	Kuzmić Čeda	Predsednik kluba 1926. godine.
655.	Laković Miloš	Predsednik kluba.
656.	Lakušić Milovan	Predsednik skupštine kluba.
657.	Lečić Mihajlo	Trener i kasnije predsednik kluba.
658.	Lović Ivana	Član Izvršnog odbora od 2012. godine.
659.	Marković Laza	Predsednik 1991. godine.
660.	Mataja Željko	Predsednik 1973. godine.
661.	Matić Milivoje – Čika Macan	Trener.

662.	Milanović Igor	Član Izvršnog odbora od 2012. godine.
663.	Mileusnić Milorad	Član uprave, 1979. godine.
664.	Milošević Savo	Član Izvršnog odbora od 2012. godine.
665.	Mrkov Georgi	Trener 1991. godine.
666.	Pantić Živorad	Predsednik 1970-tih i sekretar kuba u periodu od 1992. do 1994. godine.
667.	Paraušić Dragan	Predsednik kluba.
668.	Pejović Krsto	Maser u periodu od 1965. do 1973. godine.
669.	Ponjavić Marko	Pomoćni trener u periodu od 1962. do 1967. godine.
670.	Popović Milivoje	Predsednik kluba.
671.	Radmilović Svetislav – Šilja	Pomoćni trener tokom 1960.-tih.
672.	Radović Branko	Član uprave, 1979. godine.
673.	Radović Đorđe	Član uprave, 1979. godine.
674.	Rančić Milorad	Predsednik kluba tokom 80-tih godina XX veka.
675.	Romić Dragan	Član uprave kluba od 2012. godine.
676.	Sovrić Nikola	Član uprave kluba od 2012. godine.
677.	Srećković Srđan	Član uprave.
678.	Stevanović Milan	Lekar ekipe u periodu od 1971. do 1988. godine.
679.	Šebulov Dragan	Roden 12. VI 1958. godine u Beogradu, predsednik kluba od 2009. godine.
680.	Tegeltija Branko	Trener tokom 1953. godine.
681.	Vilotijević Branislav	Član uprave, 1979. godine.
682.	Vrančić Milivoje	Član uprave, 1979. godine.
683.	Vujović Nebojša	Član uprave od 2012. godine.
684.	Vuković Nenad	Član uprave od 2012. godine.
685.	Živanov Boban	Član Izvršnog odbora od 2012. godine.

BIOGRAFIJE

MOMIR KECMAN

Momir Kecman u akciji

Momir Kecman rođen je 10. XII 1940. od oca Bogdana i majke Save na granici sela Krnja Jela i Smoljani, u blizini Bosanskog Petrovca. Ratne 1942. godine sa sestrom Koviljkom ostaje bez oba roditelja.

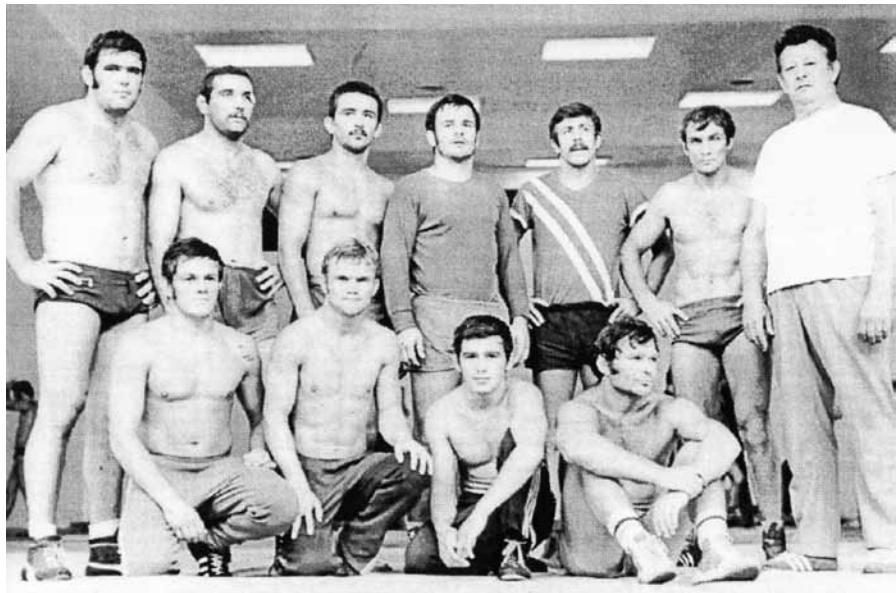
Osnovnu školu pohađao je u rodnom selu Krnja Jela, Varešu, Gradačcu i Bosanskom Petrovcu. Srednju elektrotehničku školu završio je u Banja Luci 1960. godine, a za vreme školovanja se bavio sa više sportova (gimnastika, dizanje tegova, fudbal i džudo između ostalih).

1961. godine, uporedo sa početkom studija elektrotehnike, počinje da se bavi rvanjem grčko-rimskim stilom u beogradskom „Radničkom”. Urođeni talenat i prethodno iskustvo bavljenja sportom uslovili su brz napredak Momira Kecmana u rvanju, iako su mu u to vreme direktni konkurenti bili nosioci medalja sa svetskih i evropskih prvenstava i Olimpijskih igara, kakvi

su bili Stevan Horvat i Branko Martinović. Kasnije će Kecman reći da je baš vrhunska konkurenčija bila još jedan od faktora njegovog uspona, a susrete sa dvojicom velikana doživljava kao vrhunsku školu i pripremu za osvajanje „velikih“ medalja.

1969. godine pod vodstvom legendarnog Ljubomira Ivanovića – Gedže dobija prvu veliku priliku na Prvenstvu Evrope u Modeni i odmah osvaja srebrnu medalju u kategoriji do 74 kg. Ovo je bio početak Kecmanove ere u jugoslovenskom rvanju i sledećih nekoliko sezona redali su se veliki međunarodni rezultati: već 1970. u Istočnom Berlinu ponovio je uspeh iz Modene i osvojio još jednu srebrnu medalju na Evropskom prvenstvu. Te godine na Svetskom prvenstvu u Edmontonu je osvojio četvrto mesto, a reprezentacija Jugoslavije je osvojila ekipno drugo mesto.

1971. godine na Mediteranskim igrama u Izmiru osvaja drugo mesto, a na Prvenstvu sveta iste godine u Sofiji, iako sa teškom povredom laka, ponovo stiže do finala i osvaja još jednu srebrnu medalju. Ovaj uspeh Kecman smatra, kako kaže, svojim doktoratom u rvanju. Na Olimpijskim igrama u Minhenu osvaja peto mesto, a od osvajanja medalje, pa i šampionske titule, delili su ga detalji koje dugo nije mogao da prežali, a do danas ih nije zaboravio.

Momir Kecman na treningu reprezentacije Jugoslavije. Stoje: Semeredi, Nišavić, Petković, Nenadić, Tabački, Damjanović, trener Ivanović. Čuće i sede: Koletić, Frgić, Skušek i Kecman

Reprezentativnu karijeru završava 1973. godine osvajanjem četvrtog mesta na Prvenstvu sveta u Teheranu. Iste godine sa klupskim drugovima iz Radničkog osvaja titulu ekipnog prvaka države, jedinu u dosadašnjoj istoriji kluba. Bila je to generacija u kojoj su se takmičili i Čitaković, Ilić, Antanasijević, Zarić i drugi, a Kecman je nastupao u težinskim kategorijama u rasponu od 74 do 100 kg. U periodu 1969-1973 bio je neprikosnoven u Jugoslaviji i osvojio pet uzastopnih titula pojedinačnog prvaka države.

Iako će za klub nastupati sve do 1982., od 1973. godine Kecman se posvećuje trenerskom pozivu u matičnom Radničkom kojim će se baviti do 1991. godine. Njegovi učenici spadaju među najuspešnije jugoslovenske rvače: Prvoslav Ilić osvojio je srebrnu (1982.) i bronzanu medalju (1980.) na prvenstvima Evrope u superteškoj kategoriji, a Goran Kasum dve bronzone medalje na prvenstvima sveta (1990. i 1991.) i jednu bronzanu medalju na prvenstvu Evrope (1992).

Po završetku takmičarske karijere Momir Kecman vratio se na strunjaču i kao sudija, pa je i na ovom polju ostvario zvanje međunarodnog sudije I (najviše) kategorije.

U novom poglavlju bogate sportske karijere usledili su sledeći koraci:

- član Predsednistva sportskog društva "Radnički" 1973 – 2003;
- član Predsedništva SOFK Srbije 1974 – 1978;
- član Stručne komisije FILA (svetske rvačke federacije) 1978 – 1982;
- član predsednistva Rvačkog saveza Jugoslavije 1978 – 1986;
- predsednik Rvačkog saveza Jugoslavije 1990 – 1993;
- član Predsednistva Olimpijskog komiteta Srbije i Crne Gore 1990 – 1998;
- predsednik Rvačkog kluba "Radnički" 1990. – 2001.;
- član Komisije za unapređenje sporta Olimpijskog komiteta Srbije 2004 – 2008;
- bivši predsednik Upravnog odbora Sportskog društva „Radnički“ Beograd i predsednik Skupštine Rvačkog saveza Srbije od 2004. do 2011. godine kao i aktuelni predsednik Skupštine Rvačkog saveza Beograda.

Pored sportske karijere, Momir Kecman ostvario je i zapaženu profesionalnu karijeru inženjera. Po završetku Elektrotehničkog fakulteta 1964. godine, radio je u preduzećima: „Rade Končar“ u Zagrebu (1964.), ZJE (JUGEL) u Beogradu (1966.-1994.) i u Elektroprivredi Srbije (EPS) (1994.-2000.).

Trio asova „Radničkog“: Momir Kecman, ministarka sporta i omladine Alisa Marić i Svetlana „Ceca“ Kitić

Najvažnija dostignuća na ovom polju su mu: Autor studija „Karakteristike potrošnje električne energije u Jugoslaviji i po regijama za period 1963.-1970.“, „Potrošnja električne energije u Jugoslaviji u karakterističnim vremenskim periodima od 1963.-1967.“ i „Prognoza potrošnje električne energije u Jugoslaviji za period 1967.-2000. sa osvrtom na 2020. godinu“. Saradnik na izradi studije „Elektroenergetsko povezivanje južnih područja Jugoslavije i Italije“ Beograd, 1968. godine.

U penziji je od januara 2001. godine. Momir Kecman nosilac je sledećih nagrada i priznanja:

- Oktobarska nagrada Grada Beograda 1971.
- Orden zasluga za narod sa srebrnim zracima Jugoslavije (ukaz predsednika Josipa Broza Tita) 1973. godine;
- Orden Nemanje trećeg reda (Savezna republika Jugoslavija, ukaz predsednika Slobodana Miloševića 2000.);
- Zlatna značka FILA (svetske rvačke federacije) 1973. godine;

- Nacionalno priznanje Vlade Republike Srbije 2007. godine;
- Nagrada za životno delo Sportskog saveza Beograda;
- Mnoga druga Priznanja i Žlatne značke kao što su ona Sportskog lista Sport (za 60 godina postojanja), SOFK Jugoslavije, SOFK Srbije, SOFK Beograda, GO Zvezdara, Sportskog društva „Radnički“ – Beograd, Rvačkog saveza Jugoslavije, Rvačkog saveza Srbije, Rvačkog saveza Beograda i mnogih drugih sportskih organizacija.

Od 1974. godine oženjen je Brankom. Otac je sinova Bogdana, Mladena i Ilije, i deda Dunje (2009.), Vanje (2010.), Ivone (2010.) i Anje (2011.), a kroz koji mesec očekuje i rođenje unuka Momira.

Prvoslav Ilić prima srebrnu medalju na EP 1982. godine

Prvoslav Ilić rođen je 1952. godine u Beogradu. Rvačka karijera u „Radničkom“ trajala je od 1967. do 1993. godine, a reprezentativac je bio od 1970. do 1983. Na Evropskom prvenstvu 1980. bio je treći, a 1982. – drugi. Takođe je bio pobednik Mediteranskih igara 1979. Učestvovao je na Olimpijskim igrama 1980., i zaslužni je sportista Jugoslavije.

Od svega što je učinio za sport, najmilije su mu medalje sa Prvenstva Evrope, gde je osvojio drugo i treće mesto. Na OI u Moskvi, 1980. godine je bio peti. Tvrdi da mu je najomraženija pozicija 4. mesto u bilo kom takmičenju, jer je to tih uz osvajače medalja, tako blizu a ipak...

Kako je bio „skromne grade“ od 112 kg nastupao je u superteškoj kategoriji gde su njegovi protivnici neretko imali od 140 kg pa naviše! Najteži protivnik sa kojim se ikada susreo je bio Rumun Kodreanu, koji je težio tričavih 196 kg. Teško je bilo ovakve kolose sobaliti na strunjaju, ali tu je do izražaja dolazila tehnika i čuvena Prletova „specijalka“ – ruski pojaz.

Najomiljeniji meč ikada mu je sa Italijanom Lapenom, na evropskom prvenstvu 1980. godine u Čehoslovačkoj. Rečima Prvoslava Ilića: „Nikada u karijeri nisam uložio toliko truda i prolio toliko znoja za tu pobedu. Bilo je 9:8 za mene, a time sam osvojio bronzanu medalju, prvu za Jugoslaviju u superteškoj kategoriji. Valjda sam u tom trenutku bio najsrećniji čovek na svetu.“

Posle dugih 12 godina boravka u reprezentaciji došao je i trenutak trijumfa, i to 1982. godine, u Varni, gde je osvojio srebrnu medalju na Evropskom prvenstvu.

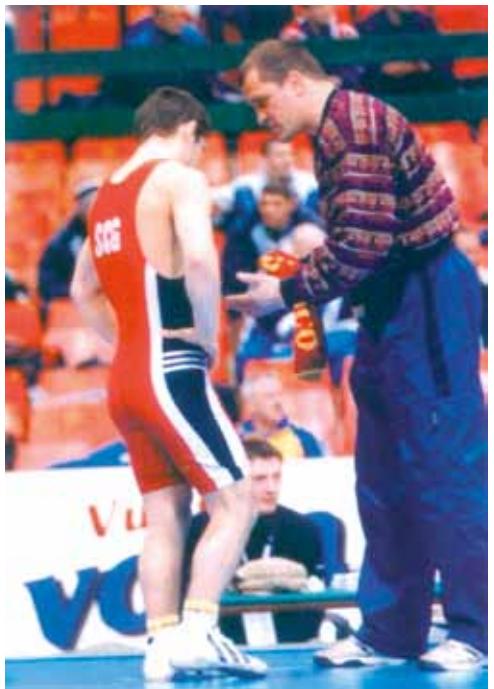
„Bilo mi je jasno da više ne mogu da učestvujem na prvenstvima jer već sam imao 29 godina“, priseća se Ilić, „Taj pritisak mi nije dao spokoja u Varni. Svakog dana merenje težine, razmišljanje o narednoj borbi, rivalu... konstantno pitanje u glavi kako ga pobediti.“

U finalnom meču našao se lice u lice sa domaćinom turnira, Nikolom Dinevom. Nalet srpskog borca je zaustavljen a velikog udela u pobedi Dineva imao je sudija kao i publika koja je, naravno, bila na strani svog rvača.

Iako Ilić nije osvojio zlato, postao je zlatan u mnogobrojnim srcima sunarodnika koji su ovu, sada već, istorijsku borbu budno pratili na svojim malim ekranima. Po Prletovim rečima: „Možda sam u prvom trenutku osetio razočaranje, ali svakako sam posle bio presrećan. Prvo mi je čestitao Momir Petković, večiti cimer na putovanjima kao i trener Milan Nenadić. Bila je nedelja a povratak je bio zakazan za 11 časova. Svi su mene čekali. Doček je bio na železničkoj stanicu a tamo... svi važni funkcioneri države kao i tadašnji prvak sveta Refik Memišević. To mi je mnogo značilo jer sam tek tada shvatio koliko je rezultat koji sam napravio bio značajan i velik.“

„I da se ponovo rodim, trenirao bih rvanje. I pored deformisanih ruku i ušiju po kojima se rvači prepoznaju u celom svetu ostaje ono najbitnije; a to je prijateljstvo između svih nas.“ – zaključio je Prvoslav Ilić.

GORAN KASUM

Goran Kasum kao savezni selektor sa rvačem Davorom Štefanekom

Goran Kasum je rođen 22. VI 1966. godine u Bitolju. Osnovnu i srednju školu završio je u Beogradu. Na Fakultetu fizičke kulture Univerziteta u Beogradu godine diplomirao je 1995. godine. Na istom Fakultetu odbranio je magistarsku tezu 2000. godine, kao i doktorsku disertaciju 2005. godine. Od 1996. godine je u radnom odnosu na Fakultetu sporta i fizičkog vaspitanja, prvo u zvanju asistenta, od 2005. godine u zvanju docenta, a od 2010. u zvanju vanrednog profesora. Predavač je na više predmeta u okviru Katedre borenja, kao i na predmetu Sport osoba sa invaliditetom. Objavio je pet monografija i udžbenika, kao i oko 80 stručnih i naučnih radova.

Od malih nogu pokazivao je naglašeno interesovanje za različite sportove, bez nekog posebnog usmerenja na bilo koji. Kao član svih postojećih školskih sportskih sekcija, na završetku osnovne škole biva nagrađen kao najbolji sportista generacije. Ličnost koja je najzaslužnija što se Goran uopšte

opredelio za rvanje, svakako je, sada već pokojni, Rudić Tomica, tadašnji nastavnik fizičkog vaspitanja u Osnovnoj školi „Đuro Strugar“ koju je Goran pohađao. Ovaj vrsni pedagog je kod svojih učenika sistematski podsticao i razvijao ljubav prema fizičkom vežbanju i sportu, a na vrlo elegantan način ukomponovao je vodenje većeg broja sportskih sekcija, među kojima je bila i sekcija rvanja. Nastavnik Tomica je sa puno preciznosti prepoznavao sklonosti svojih učenika i usmeravao ih ka pojedinim sportovima. Tako je, između ostalog, vrlo često naglašavao da Goran poseduje izvanredan potencijal za mnoge sportove, ali da poseban smisao ima za borilačke sportove. Možda je upravo to i bio razlog da Goran, po polasku u srednju školu, dode u Rvački klub „Radnički“ sa Crvenog krsta, kod legendarnog Miroslava Čitakovića, nakon čega se definitivno opredeljuje za rvanje. Svoju prvu medalju Goran osvaja 12. juna 1982. godine, kada u Šapcu, na Prvenstvu centralne Srbije za kadete, osvaja prvo mesto u kategoriji do 73 kg. Prvu medalju sa državnih prvenstava osvaja 1984. godine u Zagrebu, postavši juniorski prvak SFRJ u kategoriji do 81 kg. U reprezentativnim selekcijama mlađih kategorija debituje avgusta 1986. godine, kada na Omladinskom prvenstvu Evrope u Malmeu, u kategoriji do 90 kg, osvaja peto mesto. Prvu medalju sa seniorskih državnih prvenstava osvaja aprila 1987. godine u Zrenjaninu, kada postaje seniorski prvak države u kategoriji do 82 kg. Iste godine debituje u seniorskoj reprezentaciji, a već sledeće godine, na Olimpijskim igrama u Seulu 1988., osvaja peto mesto. Nakon toga odlazi na odsluženje vojnog roka, a po povratku iz vojske, ostvaruje svoje najvrednije rezultate: bronzone medalje sa Svetskih prvenstava 1990. i 1991. i sa Evropskog prvenstva 1992., te zlatna medalja sa Mediteranskih igara 1991. U vreme trajanja sankcija, koje su našoj zemlji uvedene maja 1992., bio je šesti na Olimpijskim igrama u Barseloni 1992. godine i dva puta je četvrti na prvenstvima Evrope (1993. i 1995.), da bi 1996. godine, nakon Olimpijskih igara u Atlanti, prekinuo takmičarsku karijeru (uz još nekoliko sporadičnih nastupa nakon toga). Seniorski prvak Jugoslavije je bio šest puta u pojedinačnoj i tri puta u ekipnoj konkurenciji. Osvajač je i velikog broja medalja sa raznih međunarodnih turnira. Tokom svoje takmičarske karijere saradivao je sa većim brojem trenera. Nakon već pomenutih Rudić Tomice i Miroslava Čitakovića, Gorana je trenirao veći broj trenera. U klubu treneri su mu bili Aca Milinković, Slobodan Popović, Georgi Mrkov, Branislav Piperski, Boško Kecman, ali je najduže saradivao sa Kecman Momironom. Goranovi treneri u reprezentaciji su bili Mališa Radović u omladinskoj reprezentaciji (1986.), a u seniorskoj reprezentaciji Milan Nenadić (1987-1992) i Sreto Damjanović (1993-1996). Na kondicionom planu najviše je saradivao sa prof. dr Zoranom Ćirkovićem.

Po završetku takmičarske karijere počeo je da se bavi trenerskim pozivom. Trener RK „Radnički“ iz Beograda bio je 1999. godine, a od juna 2000. do decembra 2004. godine bio je trener i selektor rvačke reprezentacije Jugoslavije. U ovom periodu, naši rvači su pod njegovim vodstvom ostvarili zapažene rezultate, a najvredniji su 7 medalja sa prvenstava Evrope i sveta (juniori, seniori i studenti), kao i 2 medalje sa Mediteranskih igara u Tunisu. Od 2005. do 2008. godine obavlja funkциju koordinatora za slobodni stil rvanja u Srbiji, nakon čega je bio član Predsedništva Rvačkog saveza Srbije. Od aprila 2011. godine obavlja funkciju predsednika Rvačkog saveza Beograda.

Sa suprugom Lidom ima dva sina Obrada (16 godina) i Petra (15 godina). Stariji sin Obrad je učenik Matematičke gimnazije i postiže vrlo zapažene rezultate na takmičenjima iz matematike i fizike, dok je mlađi sin Petar učenik Sportske gimnazije i član Vaterpolo kluba „Partizan“, gde sa puno uspeha igra u mlađim kategorijama.

PRIČE I ANEGDOTE

Tokom gotovo jednovekovnog postojanja, kroz hodnike RK „Radnički“ prošlo je nebrojano ljudi iz svih profesija i staleža. Svaki od njih je ostavio svoj trag, a neki i više no jednom.

JOVAN LAKA

Bio je prvi posleratni reprezentativac iz redova Radničkog. Ovaj status ostvario je u juniorskoj konkurenciji, osvojivši titulu omladinskog prvaka Srbije i Jugoslavije 1953. godine. Priseća se nekoliko dogadaja iz svoje karijere koja je trajala od 1951. do 1957. godine.

Na Kalemeđdanu je rvaо meč sa tada aktuelnim seniorskim prvakom države, Ivanom Grošeljom iz „Partizana“. Sudije su bili Jovo Martinović, Tegeltija Branko i Babić Gojko. Laka je uspeo da iznenadi Grošelja bacivši ga svoju

specijalnost, švedski šulter, odmah nakon što su se pozdravili, iskoristivši još uvek ispruženu ruku protivnika. Sudije su najpre priznale, a zatim poništile tuš, pošto su bili naklonjeni „Partizanu“ kao organizatoru ovog turnira.

I u ponovljenom meču, međutim, Laka je pribegao istom lukavstvu i ponovo uspeo!

Sudije su ovog puta priznale njegovu pobedu, a Laka je postao pobednik turnira i osvojio povelju i novčanik sa znakom Partizana.

*

Još jedna победа које се радо сећа је она против тада познатог рвача и бачача диска Galetina, на мечу представнице Загреба и Београда на gostujućem терену.

Takođe pamti и екипу победу „Radničkog“ у Вршцу, када су он и његови klupski drugovi tako добили и опкладу са функционером домаћина, извесним **Prokom**, и освојили пршуту и балон од десет литара вина. Ово им је потрајало тaman до kraja putovanja vozom за Beograd, које је тада trajalo три – четири sata.

*

Po povratku sa služenja vojnog roka, кrajем новембра 1956. године, Laka је успео да на првенству Београда победи **Miroslava Čitakovića**, тада члана „Železničara“.

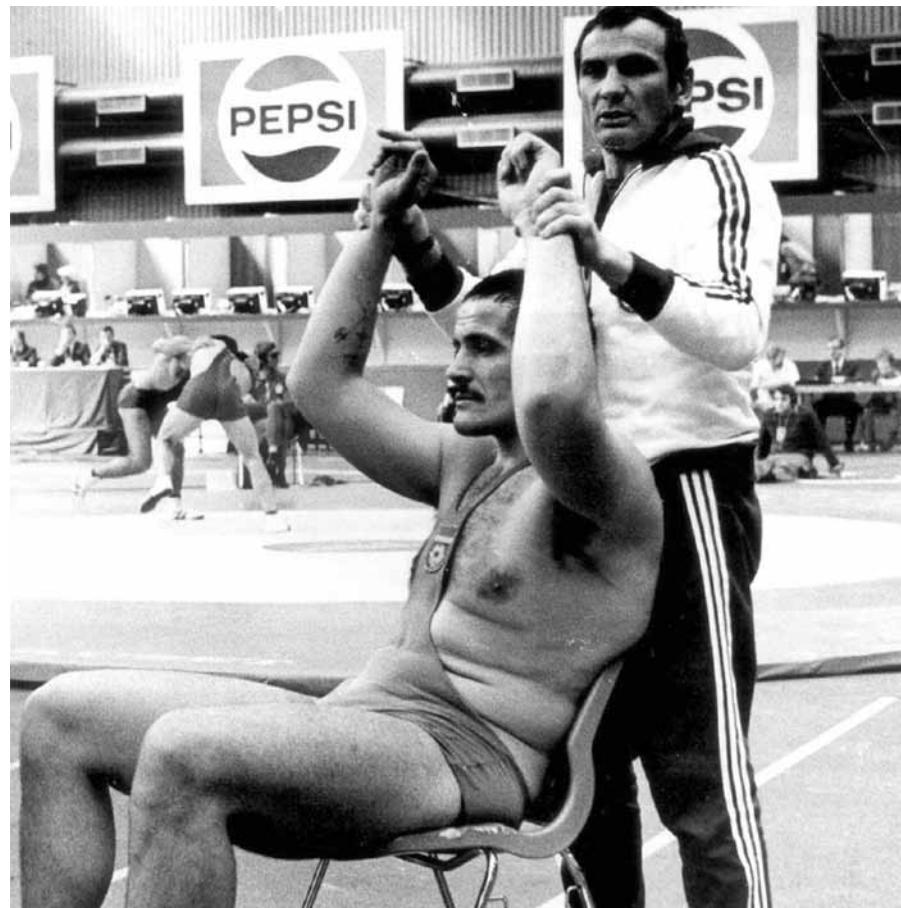
Laka tvrdi да се nakon tog meča Čitaković spremao za revanš, koji je usledio nekoliko meseci kasnije na državnom првенству, tako што је tri meseca istovarao ugalj na Železničkoj stanici. Na tom državnom првенству Laka је покушао да бaci Čitakovića šlajder – jednoručni salto, што је bio specijalitet obojice, i том приликом повредио врат. У претходном колу Laka је савладао **Ostrogonca** из Subotice, да би nakon пораза од Čitakovića izgubio od Zrenjaninca **Stojkova**. Po povratku kući, **dr Smodlaka** са Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja izrekao му је забрану бavljenja rvanjem u trajanju од шест meseci zbog povrede vratnih прšljenova.

Karijeru је završio na susretu protiv „Partizana“, огорчен на судије. На убедljivo slabijem protivniku применио је у партеру зahват dupli nelzon, nakon čega је protivniku krenula krv iz nosa. Sudije nisu odsvirale tuš, već su prekinule борбу и tražile да се борба nastavi у стојећем stavu. Laka nije želeo да nastavi meč и тако се zauvek опростио од strunjače.

Pod utiskom gorkog ukusa судијске неправде, kasnije је odbijao da prihvati pozive Tegeltije i Babića, који су некада судили njegov meč sa Grošeljom, да се vrati u rvanje као тренер или судија. Čak nije odlazio na rvačke mečeve ni као гледалац. Posvetio се својој tapetarsкој radnji на данашњем Bulevaru kralja Aleksandra, у neposrednoј blizini sale за борилачке спортове „Radničkog“, коју је do pre nekoliko godina sam водио. Danas је ovaj posao preuzeo njegov unuk.

Približio се rvanju na trenutak још само једном, 70-ih godina. Тада је деčак из njegovog dvorišta почео да тренира rvanje u „Radničkom“ i zamolio га да кrene са њим на takmičenje u Kragujevac, пошто га мајка не pušta самог. Laka је prihvatio pozив и кренуо са екипом на ово takmičenje, где су млади рвачи „Radničkog“ zabeležили uspešan nastup освојивши znatan broj medalja. Prisećajući се starih vremena, Laka је izričito zatražio да он обезбеди doručak за целу екипу i, како се сећа, častio је naslednike из „Radničkog“ sa pet kilograma kajmaka!

SREten DAMJANOVIĆ

*Sreten Damjanović, nekadašnji prvak sveta,
kao trener reprezentacije sa Prvoslavom Ilićem*

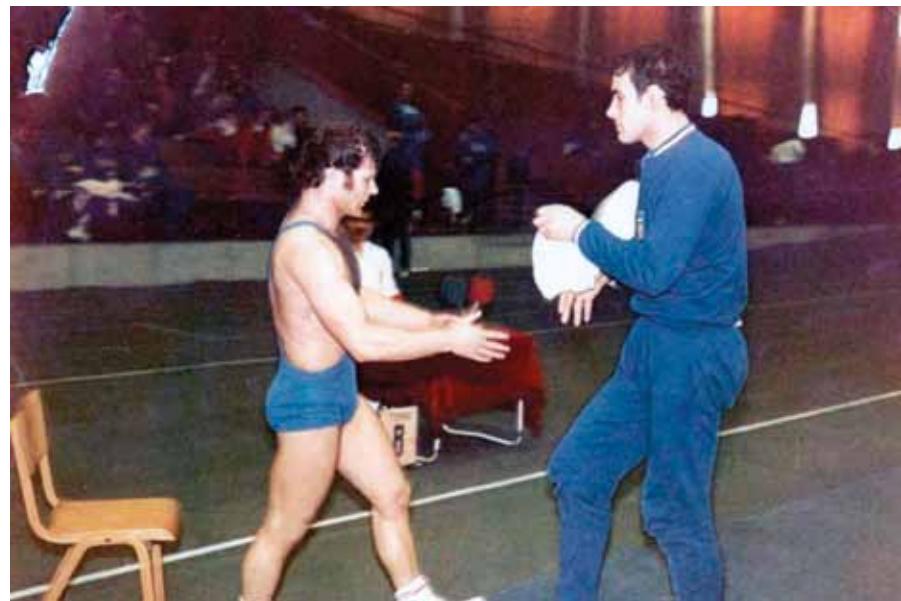
Nekadašnji prvak sveta, dugogodišnji trener reprezentacije i legenda subotičkog Spartaka, počeo je karijeru u „Radničkom“, gde je trenirao u periodu 1956.- 1960., do preseljenja u Suboticu. Prepričava nam detalje iz tog vremena:

Te 1956. godine Sreta je najpre počeo da u sali „Radničkog“ trenira boks. Međutim, neko od dečaka koji su tada trenirali slučajno je loptom razbio

prozor. Trener je išamarao nekoliko mladih boksera na koje je posumnjao, među kojima je bio i **Damjanović**. Nakon toga odlučio je da napusti ovaj sport, ali nije smeо da kaže roditeljima šta se desilo. Zato je nastavio da odlazi u „Radnički“, ali na treninge rvanja, koje je tada vodio trener **Branko Tegeltija**. Sreta sa simpatijama govorи o svom prvom treneru i vremenu provedenom na Crvenom krstu, iako pamti da je sala uglavnom bila hladna, baš kao i voda kojom su se rvači tuširali posle treninga. Pamti i termine treninga: utorak, sreda i subota od šest sati uveče. Za salu „Radničkog“ veže ga još jedna lepa uspomena: tu je 1966. godine po prvi put postao seniorski prvak države. Nakon toga, ovu titulu osvajao je sve do 1981. godine!

Sreten je želeo da kaže i to da o svom, kako je rekao „saborcu“, drugu iz reprezentacije **Momiru Kecmanu**, ima samo reči hvale kao čoveku i kao rvaču. Takođe je naveo i veoma uspešnu saradnju koju je kao trener reprezentacije imao sa **Prvoslavom Ilićem**, koji je u to vreme osvojio dve medalje na prvenstvima Evrope. Istiće i vrednoću, upornost i disciplinu **Gorana Kasuma**, kome je takođe bio trener u reprezentaciji.

MOMIR KECMAN

Zamenjene uloge: Prvoslav Ilić kao „trener“ Momira Kecmana

Vraćamo se vozom iz Zagreba sa takmičenja i prepričavamo razne dogodovštine. Na komentar nekog od nas da treba lepše postupati sa početnicima, kako bi ih zadržali na strunači, **Prvoslav Ilić** se protivi i smatra da ih treba maksimalno izbacati i ako ponovo dodu na trening (kao u boksu; ako ga nokautirate i ponovo dode on će biti bokser) postaće rvač. Nekolicina nas je smatralo da je to glupost i u svakom slučaju nehumano. Tada nam je Ilić prepričao svoj prvi trening u Radničkom.

*„Trenirao sam u sali osnovne škole par nedelja i onda nas je trener Ivan „Vanja“ Čupić doveo u klub. Na prvom treningu me je spario sa **Predragom Jankovićem**. Ja visok oko 2 metra i težak oko 100 kg, a Predrag težak oko 78 kg i visok oko 1,75 m, sa jednom razlikom – on je već nekoliko godina trenirao rvanje. Jednog momenta, u toku borbe, on me dograbi pojasa (obuhvati me oko pojasa ispod mojih ruku) i baci preko sebe. Niko nije reagovao jer je to sve normalno i bezopasno. Međutim ja to nisam tako doživeo. Kada me je obuhvatio oko struka, ja sam se, poput gliste, spustio skoro na kolena i još uvek mogu da ga poljubim u vrh glave. Odjednom, ja letim prema plafonu s nogama*

napred. Kada sam bio na najvišoj tački, sa nogama veoma blizu plafona (koji je oko 8 m od strunjače), pogledam odozgo i vidim strunjaču veličine tepsije za gibanicu i pomislim: „Hoću li uspeti da padnem na strunjaču!“. Sledеćeg trenutka, ležim na ledima i gledam u plafon odakle sam aterirao i pitam se da li sanjam i da li sam uopšte živ. Kad, odjednom, čujem nekoliko glasova takmičara i trenera Vanje kako viču: „Šta se izležavaš?! Diži se lenštino i ne smetaj na strunjači, pašće neko na tebe“. Bože, kako sam bio sretan, jer sam shvatio da sam živ i da ne sanjam. I vidite da sam postao rvač.“

Stoje: Krsmanović, nepoznat, S. Savić, Janković, Boro Antić, Mitrović, R. Bogosavljević, P. Radivojević. Čuće: Ivan Čupić – Vanja, Dr. Dmitrović, D. Dmitrović

Nakon rasformiranja RK „Crvena zvezda“ posle nekog nesrećnog slučaja, zajedno sa dosta drugara, među kojima su bili **Radmilović Svetislav, Dmitrović Dragan** i drugi prešli smo u RK „Radnički“. Obzirom na drugarstvo i razumevanje, to mi je postala kuća jer sam ja sa Kosova a u Beograd sam došao u na zanat. Posebno sam se družio sa studentom Elektrotehničkog fakulteta, kasnije inženjerom, **Kecman Momicom** koji je bio u mnogo čemu meni sličan. Bio je lepo graden, dobar takmičar, sirotinja, pristupačan i vesela osoba. Prvih godina delili smo sutlijаш kupljen u restoranu Kasina na dva dela, a ja sam često išao da dobijem supu besplatno pa su me posle prozvali „Bora Supa“. Kecman mi je kao inženjer često pomagao materijalno i savetima. Pokušao sam da mu se revanširam nakon desetak godina kada sam mu pomogao da uzme kredit od banke za kupovinu garaže, na čemu mi se on nekoliko puta zahvaljivao.

BORO ANTIĆ

U tom takmičarskom periodu bilo je mnogo štošta interesantnog. Sećam se da smo imali solidnu ekipu ali su ipak Kecman i Janković bili najbolji. Međutim vrlo često je Janković kasnio na zborni mesto kada smi išli na takmičenja, te smo mu išli kući da ga budimo jer nam je bio potreban. Baka ga je štitila i nije dala da se budi. Sa njim je bilo uvek pomalo čudno. Na primer kad se kupamo, retko ko ima sapun a još manje peškir, a Predrag je to uvek imao. Na traženje nekog od nas da nam pozajmi sapun, on bi svaki put otkinuo parče i dao nam. Peškir bi držao čvrsto u ruci i pružio bi jedan čošak da se obrišeš a on bi se brisao drugim delom.

Idemo autobusom sa takmičenja negde iz Vojvodine i zaustavimo se kod vinograda. Udemo svi u vinograd i najedemo se grožda a Predrag otkine jedan veliki grozd i nosi ga kući da ga opere i pojede.

Uvek je dolazio u pocepanim cipelama zapetenim (kao papuče) pa je jednom njegov otac, koji je bio obućar, molio Keleta da ga urazumi da treba da nosi normalne cipele jer to što Kele nosi pocepane nije štos ili imidž već zato što ih nema.

O meni reč-dve.

Iz „Radničkog“ sam 1966. godine otišao u Švajcarsku, zaposlio se i stekao dovoljno sredstava za život. Pre godinu dana vratio sam se u Srbiju, kupio imanje u Vrnjačkoj banji gde sada živim sa prvom suprugom, Beogradankom, sa kojom imam dve kćeri. Posle odlaska u Švajcarsku nije htela da ide sa mnom pa sam se ponovo oženio Kosovarkom koja mi je rodila još četvero dece. Oni su ostali u Švajcarskoj a ja se vratio u Srbiju. Zdravstveno sam za sada solidno i izuzetno sam se obradovao kada sam sa Keletom ponovo stupio u kontakt.

Mom „Radničkom“ čestitam 90. godinu postojanja sa željom da opstane VEĆNO.

Sve vas koji ste nastavili da održavate naš „Radnički“ mnogo pozdravljam i zahvaljujem.

Vrnjačka banja 18. III 2013.
Antić Boro

Mikica Bogosavljević na treningu

Mikica Bogosavljević, odnosno Michel Delon kako se sada zove, takmičar u periodu od 1963. do 1970. godine i trener pionirske sekcije 80-ih godina, prisetio se nekoliko anegdota iz starih dana:

*Kada sam došao u Radnički upoznao sam jednoga čudnog mladića koji se predstavio kao **Momir Kecman**. Ja sam imao oko 15 godina a on oko 23. Među nama koji smo bili divlji i glasni, izdvajao se mirnoćom i opuštenošću, a kada se skinuo i došao na strunjaču svi smo učutali jer je izgledao kao da ga je Mikelangelo isklesao. Takvo telo i mišiće mi nikada nismo videli, izuzev u filmovima. Zvali su ga njegovim pravim imenom, ali meni se to nije svidelo jer sam u to vreme obožavao Ameriku i došao sam na ideju da ga nazovem **Kelly** (Keli). On me je tek onako pogledao, osmehnuo se i otišao svojim putem. U to vreme nisam mogao da zamislim da će taj Kelly, Moma, Momir postati jedan od mojih najvažnijih duhovnih i fizičkih učitelja, mentora, trenera, drugara, mudraca... i stariji brat, koji će uticati na moj životni put, duhovni i fizički razvoj. Posle toga svako ga je zvao, „Kelly“ i do danas, sa malom varijacijom – Kele.*

MIKICA BOGOSAVLJEVIĆ

*

*Drugi slučaj je sa **Prvoslavom Ilićem**, mladićem koga je naš trener **Ivan Čupić Vanja** doveo govoreći da će postati šampion. Većina nas mlađih smo se nasmejali na to i stalno smo ga zezali (zavitlavali). To je bio klinja skoro oko dva metra visine, totalno „smotan“, žargonski rečeno. Bio je kao ždrebe sa krivim, dugačkim nogama, ulubljenim grudnim košem, i pride dugim rukama sa ogromnim šakama.*

Mi smo ga ismejavali i zadirkivali, a ja sam pomenuo da izgleda kao Polifem iz grčke mitologije. Mi smo počeli tako da ga zovemo a onda od milja modificirali smo taj nadimak u „Poli“, i takav je ostao. Ja sam kasnije napustio Radnički jer sam oduvek bio fasciniran azijskim borilačkim sportovima i otišao u Frankfurt, gde sam živeo i trenirao Tae-kwon-do i Judo. Kada sam se posle par godina vratio na odmor, bio sam u Radničkom i čuo sam da je Poli postao veliki šampion i da je osvojio mnogo velikih turnira. Videvši ga, nisam mogao da verujem svojim očima kako se on divno, proporcionalno izgradio u skladno gradenog mladića. Lepo smo se ispričali, a u sebi sam pomislio kako je trener Vanja imao taj pravi instinkt da nade šampiona u Polifemu, kao i u mnogim drugima a posebno u našoj sportskoj legendi, našem Kelliju. Kao u starim bajkama, kada je veštica pitala princa da odabere u štali između jedanaest divnih konja i jedne rage, a on je odabrao tu ragu koja se kasnije pretvorila u divnoga letećeg konja.

*

Bio sam snažan, brz i imao sam fenomenalnu kondiciju. Često sam pobedivao, ponekada i senzacionalno. Jednom smo putovali sa ekipom u Novi Sad (ili Zrenjanin?) i Vanja je rekao da je taj meč mnogo važan i težak, jer protivnički tim je bio jedan od najboljih u našoj ligi. Vanja i Kelly su izračunali da su šanse za pobedu 50:50 i da možemo da izgubimo bodove ako ne damo sve od sebe. Ja sam rvaо u kategoriji do 82 kg i na moju pobedu nisu računali, jer je protivnik bio među najbojima u ovoj kategoriji. Izmerio sam se prethodno veče u klubu i imao sam tačno 81kg. Vanja je rekao da ništa ne jedem te večeri, niti sutra, da bih održao kilažu. Ja sam ga poslušao i gladovao sam da održim težinu. Kada smo došli na takmičenje imali smo kontrolno merenje sat vremena pre zvaničnog. Imao sam 84.5kg. „Ohladio“ sam se i video Vanjin pogled razočaranja. Sa tom težinom moja borba bila bi unapred izgubljena. Kleo sam se da nisam jeo i da vaga u klubu nije bila dobra. Vanja je uvek bio

smiren i nije pokazivao emocije, a bio je vrlo inteligentan i lukav u vezi rvanja. Kelly je bio tu i dok su se svi ostali merili, skinuo je svoju trenerku, dao mi trenerke još dva naša rvača i rekao mi je: „Miki, nema ništa od kukanja i ubedivanja, ja ti verujem; trči i znoji se, imaš jos 45 minuta, skinućeš tu vodu jer ti nisi debeo. Trebam te tek da budeš na strunjači zbog tima i morala.“ Kelly je bio moj drug, trener i moj idol. Ja sam obožavao njegovu mirnoću i mudrost, a posebno njegovu izuzetnu inteligenciju i dobar karakter. Kada sam obukao njegovu trenerku preko moje i video u njegovim očima da mi veruje, u meni se probudilo nešto za šta nisam znao da postoji. Kao vihor sam poleteo tako „bandažiran“ sa svim tim trenerkama, peškirom oko vrata i na glavi, trčao sam na atletskoj stazi oko njihovog kluba i nisam stao dok me Kelly nije zaustavio i pokrio me čebetom i rekao da ispod čebeta duboko dišem. Bilo je kao u paklu. Voda je lila iz mene, a kada mi je rekao da se skinem i odem na vagu bio sam modar i pušio sam se kao trkački konj. Video sam poglede i potcenjujuće osmehe naših protivnika i na vagi bio još stotinak grama teži. Ta dva jezička su se još uvek pomerala gore – dole, ali očito više ka gore. Tada je Vanja rekao da sam ja „tačan“ i skinuo me sa vase. Vreme za merenje je bilo prošlo i nisam mogao ponovo da stanem na vagu. Predstavnici domaćina su se pobunili i insistirali su da izmerim još jednom. Vanja je odglumio ljutnju i peškirom je lupio preko vase, simulirajući uvredenost! Oni su insistirali da se ponovo merim i kada sam to uradio, naravno nakon oko dva minuta (još uvek sam se znojio, a Kelly me je iz prikrajka peškirom brisao po ledima da niko ne vidi) imao sam težinu, crta na crtu. Sada sam trebao sam da rvem borbu. Bio sam totalno iscrpljen i jedino što sam dobio da se osvezim bio je limun koji mi je Kelly dao da liznem. Kada je moj protivnik izašao na strunjaču, mišićav i svež, znao sam da nemam šanse ukoliko borba potraje duže od minuta. Pogledao sam moju klupsku braću i video podršku u njihovim očima. Vanja je bio enigma, a Kelly se nasmešio i šapnuo mi: „Ma spičkaćeš ti njega, ja to znam. On je uobražen i previše siguran u sebe. Pokušaj na samom početku da odneses zahvat i probaj tuširati...“ Da sam mogao da dam svoj život za tu pobedu, dao bih ga, samo da ne razočaram sve koji su u mene verovali. Dobio sam takvu energiju da, kada sam posle pozdrava pošao prema protivniku, video sam u njegovim očima prepotentnost ali i strah. Ukleštio sam mu rukama vrat i glavu i eksplodirao sam u bacanju „čipe“. Zalepio sam ga za strunjaču još uvek držeći njegov vrat, glavu i rame, ukopao sam se i stegao ga sa svom snagom. On je počeo da se baca kao divlji konj da se oslobođi zahvata. Publika je bila šokirana, a moja braća su „poludela“, vičući i podržavajući me. Kelly je stajao kao grčka statua sa usijanim očima i osmehom na licu dovikujući: „Stisni i ne puštaj, imaš šansu!“ Sudija je odsvirao tuš i digao mi ruku proglašivši me pobjednikom. Protivnik je stajao pored mene modar i crven, skoro ošamućen. Posle moje borbe dobili smo i ostale mečeve i vratili se za Beograd pevajući,

osećajući se kao šampioni. Još jednom mogu iz dubine srca da se zahvalim mome dragome bratu Kelly-ju i treneru Ivanu Čupiću – Vanji za sva učenja i pomoć u mome avanturističkom životu.

Michel Delon, ili po starome, Mikica.

BOŠKO KECMAN

Momir i Boško Kecman, 2011. godine

Bio je takmičar 70-ih i 80-ih godina i osvajač nekoliko medalja na seniorskim prvenstvima Jugoslavije. Danas je veoma uspešan trener beogradskog Partizana. Često je prepričavao anegdotu kada je **Zoran Mojsilov** rvač protiv rvača „Gavrilovića“ **Perekovića**, a sekundirao mu je **Čitaković**. Po isteku prve runde Mojsilov je ubedljivo gubio, a Čitaković, koji je prepoznao da ovaj takmičar nije na svom ubičajenom nivou, upitao ga je: „Moki, pa šta je Moki...?“ Na to je usledio neočekivan odgovor: „Čiro, tako sam gladan!“

Na ovo je, priča Kecman, Čitaković iz džepa izvadio pogačicu koju je Mojsilov odmah pojeo i po povratku na strunjaču odmah tuširao protivnika koji je do tada bio u ubedljivom vodstvu!

MILAN ZARIĆ-KINEZ

*Stoje: Momir Kecman, Stanko Bogdan, Milan Zarić – Kinez, Mladen Kecman;
sede: Safet Redžović i Dalibor Perović. Kanjiža, 1995. godine*

Još jedan član šampionske generacije iz 1973. godine, a 90-tih godina i predsednik kluba, takođe se rado seća susreta protiv favorizovane „Like“ iz Zagreba 1972 godine, kada je odrao nerešen meč sa tada nepričuvanim **Nikom Špaljem** i doneo „Radničkom“ neočekivanu pobedu. Sa Špaljem je imao prilike da se vidi skoro četrdeset godina kasnije, na Veteranskom prvenstvu sveta u Beogradu, gde su obojica bili gledaoci, i prisjeti se starih vremena.

Kao još jedan upečatljiv meč, koji mu međutim nije ostao u tako priyatnoj uspomeni, Zarić navodi onaj sa **Andrijom Radlinskim** iz „Proletera“ u šampionskoj sezoni 1973.

Tada mu je, pri pokušaju da ga baci svoj prepoznatljivi „ruski pojas“, jednu od specijalnosti rvača Radničkog od vremena **Momira Kecmana**, Radlinski licem pao na glavu i nehotice mu polomio jagodičnu kost. Zarić je morao pravo u bolnicu na ušivanje.

Kao zaključak svoje kratke priče, on ističe veliko drugarstvo i pozitivnu atmosferu koja je krasila njegovu generaciju.

MIROSLAV PRAVDIĆ

Miroslav Pravdić, takmičarska knjizičica

Takmičar sa početka šezdesetih godina, zapamti je anegdotu iz Ečke, gde je ekipa spavala pred takmičenje u obližnjem Zrenjaninu.

Momir Kecman tada je skidao kilograme i, kako bi u tome uspeo, navukao je na sebe svu raspoloživu sportsku opremu, gotovo potpuno pokrivši lice, i trčao oko obližnjeg jezera.

Kada se, tako maskiran, a pri tom zajapuren i znojav, vratio, za njim je odmah utrčao portir prenoćišta sa nožem, ubeden da se radi o razbojniku!

*

Pravdić takođe pamti da je, da bi se izborio za mesto u takmičarskoj ekipi, morao da pobedi **Miću Stojanovića**, takođe kvalitetnog borca u bantam kategoriji. Stojanović je čak jednom prilikom uspeo da pobedi prvaka sveta – čuvenog **Boru Vukova**.

Kako su mu se „tresle gaće“ od straha htelo je da odustane od meča ali ga je tada već čuveni takmičar Momir Kecman smirio i uspeo da mu podigne samopouzdanje rečima mudrosti. Ova tehničko-taktička i psihološka priprema su mu omogućili da pobedi najvećeg neprijatelja – sebe. I danas Miroslav ima samo reči hvale za Momirovu bezgraničnu podršku.

Nakon što je uspeo da dobije meč protiv Stojanovića, Pravdić je na takmičenjima beležio uglavnom uspehe. Kao najteže protivnike, koje tokom svoje karijere nije uspevao da pobedi, navodi **Boška Marinka** i **Karla Čovića** iz Subotice.

TOMISLAV MILOŠEVIĆ – DŽIMI

Takmičar od kraja 60-tih do početka 80-tih godina, prepričava jednu od brojnih anegdota sa putovanja:

Vraćali smo se sa ligaškog meča iz Sombora. Bili smo u Kecmanovom „Citroenu GA“ koji je on vozio u to vreme. Bilo je strašno nevreme, a sneg je neprekidno padaо. Vidljivost je bila sasvim slaba – svuda samo neprekidna belina. Pitao sam se kako li je tek Keletu, koji je oduvek nosio naočare velike dioptrije i često smo ga drugarski zavilavali zbog toga.

Negde posle Sivca, sećam se, odjednom shvatam da umesto putem, zapravo vozimo preko njive!

Silno truckanje konačno je trgnulo i Kecmana, koji na naše iznenadenje i salve smeha, samo lakonski zaključi: „Čini mi se da smo na nekom neravnom terenu...!“

JOSIP ČORAK

Josip Čorak iz takmičarskih dana

Vicešampion Olimpijskih igara 1972. u Minhenu, prvak Evrope 1969. i trećeplasirani 1970., želeo je najpre da čestita jubilej 90 godina postojanja rukovodstvu i takmičarima „svog kluba, jer ga ne oseća ništa manje svojim od matičnog kluba „Lika“ iz Zagreba“.

Ovo Čorak obrazlaže velikim brojem treninga na Crvenom krstu i prijatnim vremenom koje je tamo proveo. Napominje i da se na revijalnim i međunarodnim susretima i takmičio za „Radnički“ kao vanredno pojačanje

i skromno dodaje: „...Ako se mogu nazvati pojačanjem, jer ste i vi imali odlične borce.“

Priseća se derbi mečeva „Like“ i „Radničkog“ i svojih susreta sa **Ilićem, Lakićem i Perčićem**, koje sve i privatno veoma ceni. Kao drage ljude iz „Radničkog“ spominje i **Vanju Čupića, Miroslava Čitakovića, Mirka Jerkovića, Predraga Jankovića, Stevana Borojevića, Milana Zarića – Kineza...** i upućuje pozdrave „svima koji su još među nama, i da svi požive bar koliko i klub“.

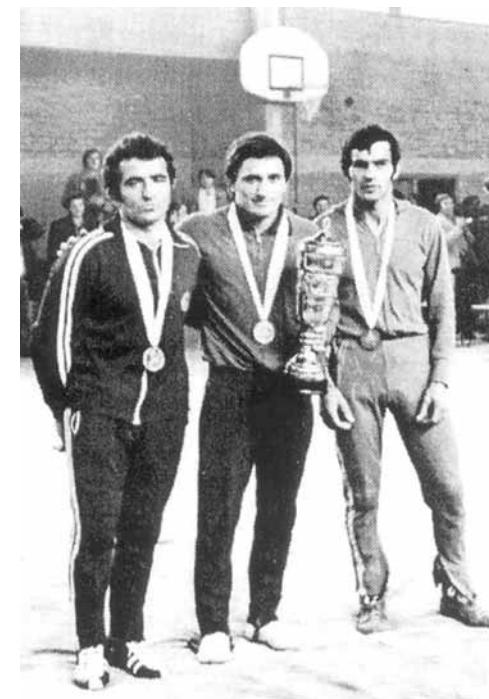
Najbliži je, ipak, bio sa „vašim još uvek najboljim rvačem“, **Momicom Kecmanom**. Kao cimeri u reprezentaciji i veliki prijatelji prošli su zajedno srećne i teške trenutke, dobro i loše. Bilo je tu i sitnih sukoba i čarki, ali uvek prijateljskih. Redovno su jedan drugom na takmičenjima bili veoma uspešni sekundanti.

Jednom prilikom, na Velikoj nagradi Italije, Čorak se sastao sa domaćim takmičarem, a Kecman mu je sekundirao. Prilikom dogovaranja taktike za ovaj meč, Čorak je rekao svom sekundantu: „Baciću ga čipe“. Kecman se uopšte nije slagao sa takvom taktikom, pa je odgovorio: „Ako tako bude, ja će pojesti tvoje patike.“

Čorak priznaje da je u toku meča imao nekoliko prilika da ga završi bacanjem svoje „specijalke“ – šlajdera, na čemu je Kecman i insistirao, ali tvrdoglavost mu nije dala da to uradi. Momir je, naravno, to primetio, pa je vičući na Čorka „doveo meč na ivicu incidenta“, kako se ovaj priseća. Konačno se Čorku odjednom ukazala prilika za zahvat čipe, koji je uspešno izveo i pobedio. Sudija je taman krenuo da proglaši pobednika podizanjem ruke, kada je on iznenada zatražio tajm – aut! Ostavivši sudiju i protivnika u čudu, otrčao je do Kecmana u uglu, skinuo patiku i rekao mu: „Evo, dok sudija proglaši, ti polako počni da jedeš...“ Čorak se kroz smeh seća da ništa od onog što mu je Kecman tada sasuo nije prikladno za sadržaj ove knjige...

Čorak je zaključio svoju priču porukom: „Da pregurate prvih sto godina, pa ćemo drugih sto zajedno!“

MALIŠA RADOVIĆ

Mališa Radović, Brine Čifudov i Steva Kosanović

Dugogodišnji takmičar i trener RK „Bosna“ iz Sarajeva, trener omladinske reprezentacije Jugoslavije i internacionalni sudija. Danas sportski direktor reprezentacije Crne Gore u kojoj živi od početka 90-tih.

ZA PONOS I PAMĆENJE

Jubilej 90 godina postojanja, pravo je bogastvo i malo je sportskih organizacija sa ovako dugom i bogatom tradicijom. Rvački klub „Radnički“ spada medu najstarije klubove ne samo u Srbiji već i bivšoj Jugoslaviji. Generacije i generacije su prinosile slavu ovoga kluba osvajajući vrhunske rezultate kako na domaćoj tako i međunarodnoj sceni. Biće to bolje izraženo kroz istorijat i aktivnost kluba, ali ja ću samo pomenuti nekoliko velikih majstora rvanja kao što su: Vlado Uzelac, Gojko Babić, Miroslav Čitaković, Momir Kecman,

Proslav Ilić, Goran Kasum, pa sve do današnje generacije koja ima obavezu da nastavi nisku vrhunskih rezultata. Teško je o svima pisati jer su toliko toga uradili prije svega za Radnički i srpski sport, tako da moja sjećanja usmjerio bih na tri legende rvačkog sporta.

Krajem sedamdesetih godina prošlog vijeka, moja generacija odlazila je iz Sarajeva na takmičenja širom bivše Jugoslavije, a najrade nam je bilo kada putujemo za Beograd. Zapravo kad bi putovali u Srbiju i Vojvodinu, Beograd nam je uvijek bio oslonac i u odlasku i povratku. A što smo toliko voljeli doći u Beograd, zato što je tamo bio između ostalih drug i prijatelj Miroslav Čitaković zvani ČITA. Postojala su dva odredišta gdje smo ga mogli naći u SD „Radnički“ na Crvenom krsttu ili Domu omladine u Centru grada. Istina voljeli smo da ga vidimo, jer se o istome mnogo legendi znalo u Sarajevu pogotovu medju omladinom iz borilačkih sportova i jakim momcima. Mi nismo stigli da nas Čita uči rvanju i drugim sportskim vještinama, ali smo stigli da u sali provjerimo tjelesnu težinu koja je često zagorčavala život ne samo rvačima već svim sportistima borilačkih sportova, da regulišemo težinu, obavimo trening itd.

Drugo sretanje bilo je u Domu omladine, gdje nas je Čita uvodio na igranke i druge kulturne sadražaje uz neizbjegnu čast: koka – kolu. Rijetko je što htio reći o sebi iako smo ga zapitkivali, ali zato nam je dao puno savjeta vezano za treniranje i kao stariji predočavao nam je šta nas sve u životu čeka. Znam iz više izvora da je Ćire mnogima pomogao, ali eto Bosanci su ubjedenja da su imali privilegiju, i moja generacija ostaje mu zahvalna.

Imao sam „ludu“ sreću da u mojim kategorijama u kojima sam nastupao uvijek budu sportski majstori nosioci evropskih i svetskih medalja tako da su me u Sarajevu prozivali vječito drugi premda ni to nije bilo često. Jedan od njih bio je Ing. Momir Kecman. Čovjek koji je mnoge izludio na strunjači pa i moju malenkost. Ja kažem „stotinu“ puta me pobijedio, „nije baš toliko“ ali meni se čini. U čitavoj svojoj karijeri uspio sam jednom da odrvem neriješeno i jednom pobijedim čini mi se i to da mi je predao. Imao je takvo bacanje preko sebe „šlajder“ da sam ja uvijek govorio da pravi faul prilikom bacanja ali ko te pita lezi i zdravo. Kasnije sam to malo bolje analizirao uvjeroio sam se da je u pravu, jer on majstorski blokira moju iskoračenu nogu i rekao sam kasnije kao sudija nija ne bih svirao faul, iako i danas pomalo mislim da nije sve čisto. Ali to nikada nije poremetilo naše odnose već naprotiv dugo smo maltene do skorašnjih dana saradivali u raznim aktivnostima u okviru Rvačkog saveza. Istači ču na kraju moju krilaticu, koju sam poodavno izrekao „bez obzira na školsku spremu, dva najpametnija rvača u eks Jugoslaviji, bili su Momir

Kecman i Josip Čorak“ a moja tvrdnja temelji se i na način na pripremama, takmičenjima i svim drugim aktivnostima u okviru rvačkog sporta.

I za kraj ostavio sam najmladeg za kojeg me isto vežu lijepe uspomene, a to je prof. dr Goran Kasum. Imao sam privilegiju da istom budem trener u omladinskoj reprezentaciji Jugoslavije, odakle se dalje razvijao i postao istinski majstor sporta, osvajajući velike sportske i životne rezultate. Po završetku uspješne sportske karijere, nastavio je kao selektor seniorske reprezentacije Jugoslavije, gdje je takodje ostvario rezultate. Idanas je aktivan u određenim djelatnostima u okviru Rvačkog saveza Srbije, ali je prava šteta za rvanje što nije više angažovan u struci, jer se radi o kompletном praktičnom i teorijskom stručnjaku. Na kraju treba istaći da je Kasum Goran, pored ogromnih obaveza kao sportista, završio prvo Fakultet za sport i fizičko vaspitanje, magistrirao, i doktorirao tako da je danas profesor prije svega za borilačke sportove na FSFV u Beogradu.

Koristim priliku da mojim dragim prijateljima čestitam veliki jubilej a sadašnjim i budućim generacijama da nastave stopama slavnih prethodnika.

Prof. dr Mališa Radović

SLOBODAN LAKIĆ

Slobodan Lakić, 1972. godine

Osvajao je prvo mesto na šampionatima Jugoslavije i zabeležio nekoliko reprezentativnih nastupa. Član je šampionske generacije iz 1973. godine, a kao najdražu ekipnu pobedu navodi gostovanje protiv favorizovane ekipе Like u Zagrebu, koja je pre tog susreta zabeležila niz od čak devetnaest uzastopnih pobjeda. Lakić je skidao težinu za kategoriju do devedeset kilograma. Pred početak merenja ostalo mu je još dvesta grama viška. **Josip Čorak**, tadašnji takmičar i trener Like, siguran u pobedu, rekao je sudijama: „Pustite ga, rešiće to Miro...“ misleći na Lakićevog protivnika **Marasa**.

Nakon prvih pet mečeva na susretu, „Radnički“ je zahvaljujući **Veselinoviću**, **Dorđeviću** i **Kecmanu** poveo zabeleživši tri pobjede, ali se u sledeća tri susreta očekivala sigurna dominacija rvača iz Zagreba. Međutim, najpre je **Zarić** odrvao nerešeno protiv Špalja, a zatim i Lakić protiv absolutnog favorita Marasa. Iako je zatim Čorak dobio borbu protiv **Perčića**, **Čitaković** je u teškoj kategoriji osigurao senzacionalnu pobjedu „Radničkog“.

Lakić još uvek kao dragu uspomenu čuva novinski članak koji svedoči o ovom podvigu ekipе sa Crvenog krsta.

РВАЊЕ

ОДРЖАНО 4. КОЛО
ПРВЕНСТВА ЈУГО-
СЛАВИЈЕСЕНЗАЦИЈА
У ЗАГРЕБУ!

- Државни првак Лике, после деветнаест узастопних победа у првенственим мечевима, поражена у дуелу са београдским Радничким, који је важио за аутсајдера

Лика — Раднички
(Београд) 8:10

Дворана: Лике. Гледалаца: око 300. Судија: Голошић (Зрењанин).

РЕЗУЛТАТИ — до 48 кг: Конач 2:0 (б.б.), до 52 кг: Секулић — Веселиновић 0:2, до 57: Пецет — Торђеновић 0:2, до 62: Марич — Зумбери 2:0 (теш у 50. секунди), до 68: Шуплица — Антанасијевић 1:1, до 74: Бен — Кецман 0:2, до 82: Шпаљ — Зарић 0:0 (обострана дисквалификација), до 90: Марац — Лакић 1:1, до 100: Чорак — Перчић 2:0 (66.), преко 100 кг: Константиковић — Читаковић 0:2.

Загреб (30. јануара). — Државни шампион доживео је неочекивано пораз, и то у својој дворани. То је припне неуспех Личана након 19 узастопних меџева прошле и ове године за државно првенство. Међутим, без Ивице Фркића до 57 кг. (који се вратио у матични клуб Електротројводину) екипа Лике није више хомогена као прошле сезоне. Изменење у овом меџу је и обострана дисквалификација у категорији до 82 кг, јер се очекивала победа на искусног Шпаља.

Иако су гости предали два сусрета унапред без борбе, они су заслужено освојили оба бода. По обичају и овога пута истакао се изврсни Кецман.

Судија врло добар.
Ј. ПОЉАК

*

Jednom prilikom klub je sa tri automobila išao na gostovanje u Sombor. Na ulasku u Vrbas vozilo u kojem su bili maser **Krsto Pejović — Profa**, **Stevan Borojević** i **Bojan Antanasijević** sletelo je s puta i prevrnulo se na krov. Ostatak ekipе iz druga dva vozila odmah se zabrinuto okupio oko prevrnutog automobila spreman da im ukaže pomoć. Lakić se živo seća reći

kojima se Profa obratio Borojeviću odmah nakon što su svi, samostalno i nepovređeni, izašli iz vozila: „Je li, Borke, ko će ovo da plati... !?”

*

Pamti i međusobna zavitlavanja klupskega drugova, kao kada je **Danijel Perčić** na ligaškom susretu u Kočanima sakrio patike **Petru Radivojeviću** i nije mu ih dao do samog početka meča. Kako bi uopšte mogao da nastupi, Radivojević, koji je rvaо u kategoriji do 57 kilograma, pozajmio je patike od znatno težeg rvača i nezgrapno izašao na strunjaču u nekoliko brojeva većoj obući.

Drugi put, **Zoran Mojsilov**, danas priznat umetnik u Americi, imao je veoma težak meč sa protivnikom iz „Spartaka“ i ni zdrušno bodrenje drugova nije mu pomagalo. Ipak, smogao je snage da se sa strunjače obrati **Blage Zdravkovskom**, sa nadimkom Akcija, sa kojim je u to vreme bio nerazdvojan: „Daj patiku, Ale... 'ocu da povratim...!“

Blage Zdravkovski i Momir Kecman

*

Lakić zaključuje da je sve vreme bavljenja rvanjem „Radnički“ za njega i njegove drugove bio kao druga kuća, ili je dovoljno reći samo kuća. Smatra da je upravo tu stekao najbolje smernice u životu i preneo ih na sina Jovana, trostrukog juniorskog šampiona Evrope u vaterpolu i magistra organizacionih nauka, i čerku Milicu koja je takođe završila fakultet za informatiku i bavi se plivanjem i vaterpolom.

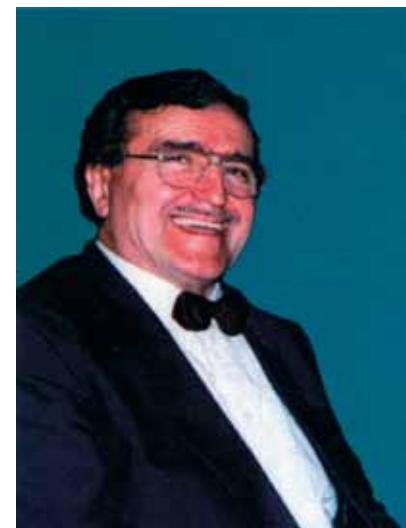
DR MILAN STEVANOVIĆ

Milorad Arsić, Branislav Simić, Milan Stevanović, Momir Kecman, Branko Martinović,
Milan „Bata“ Ercegan, Borivoj Vukov i Ljubomir Ivanović – Gedža

U Rvački klub „Radnički“ ga je doveo ing **Stevan Borojević** 1971. godine i u njemu je ostao do 1988. godine kao lekar. Vreme provedeno u klubu mu je ostalo u najlepšoj uspomeni. Druženje, u tih 18 godina, sa **Borojevićem, Kecmanom, Čitakovićem, Ilićem, Žikom Pantićem, Vanjom Čupićem, Mihailom Lečićem, Dodik Dejanom** i mnogim drugima ga je oplemenilo, pružalo radost i zadovoljstvo i ulivalo nadu da u ovoj zemlji ima mnogo dobrih, poštenih, veselih, radnih, kvalitetnih i zanimljivih osoba. Imponovalo mu je biti član Radničkog, a posebno je bilo zanimljivo na putovanjima kada su druželjubivost i raznorazne dosetke dolazile do izražaja. Radnički mu je pomogao da upozna mnogo ljudi u svetu, posebno kada je postao predsednik Rvačkog saveza Beograda i član zdravstvene komisije FILA. Posebno ističe dobru saradnju sa predsednikom FILA **Milanom „Batom“ Erceganom**. Drago mu je da RK „Radnički“ postoji 90 godina i želi mu da traje večno.

Dr sc med BOJOVIĆ dr SAVO

Dugogodišnji je saradnik kluba i lekar ekipe krajem 80-tih godina. Autor je brojnih knjiga iz oblasti medicine i sporta. Ovde prenosimo odlomak iz njegove knjige „Rvačke priče“, gde opisuje obračun Miroslava Čitakovića sa pridošlicom koji ga je izazvao za titulu najjačeg momka u gradu.

Vreli pesak je žario bosonoge kupače. Sava je odavala utisak odsjaja mirnog rečnog ogledala koje se poigravalo sa sunčevim zracima. Na nebu nije bilo ni oblačka. Vreli letnji dan na peščanoj plaži tadašnjeg Beograda kao da je najednom zanemeo. Sve se pretvorilo u radoznalost i muk.

– Ja sam Čita, rvač iz Radničkog. Čuo sam da si skoro došao u Beograd. Dobro došao. Iskreno ti se radujemo. Što je više jakih Beogradana, i Beograd koji obožavamo je jači.

– Zdravo Čita, – reče momak i prihvati Čitinu ispruženu ruku. Drago mi je da te upoznam. Čuo sam puno o tebi. Hvale te momci.

– Nije bez razloga sve što si čuo, – procedi Čita klimajući polako glavom. Ja sam, dragi prijatelju, do tvoga pojavljivanja na ovom terenu važio za najjačeg momka u Beogradu.

– Da, čuo sam – reče momak potvrđno. – Čuo sam da si u Domu omladine održavao red i mir i da su te momci slušali, da nije bilo iznenadenja. – Tako je, – reče Čita, – dobro si obavešten.

– Vidiš Čita, sve ima svoj početak, zenit i svoj kraj. To je bilo nekada dok se ja nisam pojавio. Postoji smena generacija. Ja sam sada taj najjači momak u Beogradu. Došlo je dragi moj Čita do smene generacija.

– E, pa, momak to ne ide na časnu reč, to ćeš morati da dokažeš, – odbrusi Čita samouvereno, – a za smenu generacija je još rano.

– Zato sam i došao. Tu sam pred tobom i pokušavam verbalno da te u to ubedim ako ikako mogu za tvoje i moje opšte dobro.

– Mi smo očigledno obojica dobri ljudi, ali se to ne može dobrotom dokazati već muški, pesnicama!

– U redu, ako baš hoćeš, borićemo se muški.

– Obojica su zauzeli gard čekajući napade.

– Izvoli momak, ja sam spremjan i čekam tvoje napade. Ti si mladi i imaš pravo napada. –

– U redu, ako hoćeš, dobićeš ono što si želeo. –

Momak se zaleteo svom snagom ciljajući Čitu pesnicom u lice. Čita je blokirao udarac prvo jednom, a zatim drugom rukom. Momak je odskočio lagano uvis i pokušao nogom da udari Čitu negde put glave. Čita je potrčao malo bočno i ka njemu, hvatajući mu upravo tu podignutu nogu, da bi mu svojom nogom blokirao onu na kojoj je momak stajao, secnuvši ga za nogu koju je držao malo naviše i u stranu. Bez mogućnosti da koriguje izgubljenu ravnotežu, momak je pao pravo na led. Čita mu je i dalje visoko u vazduhu držao nogu, korigujući njegov položaj tako da je snagator uvek bio na ledima.

– Kod nas se u rvanju ovo stanje naziva tušem. Gotov si lafe. Hoćeš li da priznaš poraz? –

– Ne, – reče razjareno momak. Možeš ti meni sada da povrediš nogama lice, ali nije fer. Prešao si me! To je kukavički! –

Mladić je ležao na ledima. Mlatarao je rukama i nogama, a Čita je suvereno vladao njime valjajući ga uvek sa ledima okrenutim pesku. Oko njih je bio krug radoznalih, i svi su čutali da bi se njih dvojica čuli što bolje. Odjednom Čita ga je pustio.

– Hajde ustani slobodno, neću ti ništa. –

Snagator je polako i obazrivo ustajao dok se nije ponovo našao u napadačkom gardu.

– Kažeš, nije fer. Nisi pobeden. Hajde, dajem ti šansu ponovo. –

Momak se u zgrčenom napadačkom stavu vrteo oko Čite. Kao da je čekao da pogreši u odbrani kako bi ga pogodio u bradu. Još jedna serija udaraca namenjena Čitinom licu razbila se o njegove ruke. I dok je vraćao jednu od tih ofanzivno razmahanih ruku, Čita ga je svojom desnom rukom smotao tako da mu je glavu držao jednom rukom ispod svoje mišice, a drugom je fiksirao njegovu ruku stežući je uz glavu. Stezao ga je takvom silinom da je momak više brektao i ječao nego disao. – Priznaj, navalili su rvači. Gotov si! Iz tih kandži se nećeš izvući! –

– Nikada, nikada, ni mrtav! –

Čita je samo odskočio metar unazad, a oba tela su se stropoštala prema pesku. Snagator je ispod Čitine miške pao u pesak pravo na nos. Nije se čuo. Mrdao je glavom levo – desno da izvuče nos iz peska. Čita ga nije odmah pustio. Pesak mu je ulazio u nos i počeo da ga guši. Sav se napeo i svom snagom trznuo na jednu stranu. Čita je iskoristio taj njegov trzaj i omogućio mu da se malo okrene na jednu stranu kako bi mogao da diše. Obema rukama Čita ga je sve jače, kao kleštima, stezao za vrat i glavu. Bol i malakslost su ga naterali da shvati da je nemoguće da se isčupa iz ovih klešta.

– Da li je bilo fer? –

– Jeste! –

– Jesi li sada opet u poziciji pobedenog? –

– Jesam! –

– Da li mi priznaješ pobedu? –

– Priznajem, očito da se iz ovog hvata ne mogu izvući. –

– Priznaješ li da je Čita najjači u Beogradu, – upita pobedničkim glasom dečak koji je sve vreme bio prisutan.

– Ne, – odgovori energično i odlučno snagator. – Nikada, ni mrtav! –

Čita mu jače stegnu vrat i ruku, tako da je snagator odskočio od bola i jedva procedio kroz zube:

– Dobro, dobro, pusti odmah! Ti si najjači u Beogradu, – govorio je momak ležeći u pesku, dok je tišinu razorio prasak aplauza.

Čita je mirno sedeо na pesku pored njega i čutao. Rvači i kupači su mu prilazili, tapkali ga po ramenu izgovarajući mu čestitke i pohvale. On je čutao i klimao glavom i odlutao nekud za svojim mislima. Snagator je polako ustajao. Nastao je ponovo tajac.

– Ma ja sam mislio da se tučemo a ne da se borimo – rvemo. Ja sam mislio da te pesnicama srušim. –

– Pa što ne uradi to? Ko te je u tome sprečavao? Zar ti nisi tako počeo borbu sa mnom, pa šta bi!? –

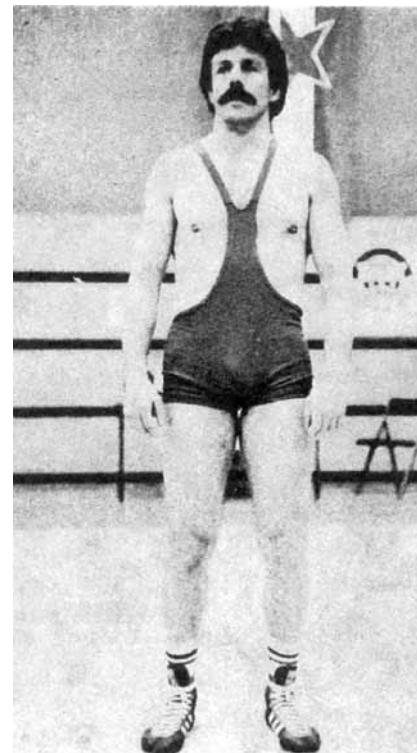
– Onda si me ti zgrabio i bacio na pesak, samleo! –

– Da li sam te povredio? Da li krvariš? –

– Hvala ti, svaka ti čast, jači si. Nisam ti mogao ništa, – viknu snagator jakim glasom i pruži ruku Čiti častitajući nu na pobedi.

Plažom se razleže snažan aplauz prisutnih kupača i posmatrača. Uveče se Beogradom raspredala priča o dva rvača koji su na Savskom kupalištu, između dva mosta odmerili snage bez kapi krvi. Čita je još jednom pred svojim klupskim drugovima i brojnom beogradskom publikom vrlo suvereno demonstrirao da je nepobediv i tako skliznuo u legendu gde mu je očigledno bilo i mesto.

VOJISLAV TABAČKI

Vojislav Tabački iz takmičarskih dana

Kao takmičar zrenjaninskog „Proletera“ bio je dva puta četvrtoplazirani na seniorskim prvenstvima Evrope, peti na Svetskom prvenstvu, i dva puta četvrtoplazirani na juniorskim prvenstvima Evrope. Po završetku takmičarske, imao je veoma uspešnu sudijsku karijeru, pa ga je tako 2006. na Svetskom prvenstvu u Guangžou, u Kini, Svetska rvačka federacija FILA proglašila najboljim svetskim sudijom i dodelila mu „Zlatnu pištaljku“.

Tabački pamti „Radnički“ iz svojih takmičarskih dana kao specifičnu i krajnje nepredvidivu ekipu. Takođe, u to vreme sticajem okolnosti došlo je do svojevrsne razmene takmičara između Proletera i Radničkog: Predrag Janković je privremeno rvao za Proleter, a Zrenjaninci Miodrag Torbica i Vojin brat, Dragan Tabački, za Radnički. Novi saborac Tabačkog u

Proleteru, Janković, pokazao se kao vredno pojačanje, pošto je dobio gotovo sve ligaške mečeve. Privlačio je pažnju jer je u to vreme bilo neuobičajeno da se za neki klub takmiči rvač koji u njemu nije i ponikao.

Preža je medutim, priča Tabački, bio neobičan i po drugim pitanjima: Na meču nikad nije imao svoj peškir, a koristio je isključivo baš onaj Vojin, pošto je on izgleda mogao da prode njegove stroge higijenske kriterijume. Nakon tuširanja opet ne bi imao peškir, ali mu nije ni trebao: čekao bi da se osuši prirodnim putem.

Tabački je bio rival **Momira Kecmana**, a baš u meču sa njim doživeo je neugodnu povredu ramena. Njih dvojica su uvek bili u korektnim privatnim odnosima, a Kecman je na zalasku svoje takmičarske karijere pozvao Tabačkog da mu se pridruži u „Radničkom“.

Tabački je tada, zbog privrženosti matičnom klubu, odlučio da ostane u Zrenjaninu, ali ga ta dilema muči još i danas: Možda bi uz stručne savete Kecmana, a tada još uvek i kroz sparing sa njim, uspeo da dodatno napreduje i postigne još više. Inače je Tabački na velikim takmičenjima redovno pobedivao neugodnog Švedanina **Karlsona**, koji je Kecmana pobedio na Olimpijadi u Minhenu. Kako sam kaže: „Momi nije ležao, meni jeste. Ako ne natrči na mene, uzme medalju, ako natrči – ne uzme...“

JEFTA DELIĆ

Jefta Delić (treći s leva), nekadašnji takmičar i trener

Takmičar 70-ih i 80-ih godina i osvajač medalje na seniorskom prvenstvu države, a 80-ih i 90-ih godina i trener u klubu, izdvojio je neke anegdote sa malog fudbala koji se igrao na zagrevanju početkom 80-ih godina, kada je prva ekipa „Radničkog“ trenirala na Starom Difu.

Jednom prilikom, trening je počeo uobičajenom partijom fudbala, a trener **Miroslav Čitaković** je, kako se Jefta seća, iskoristio priliku da za to vreme pojede sendvič bogat prilozima koji su uključivali ovčiji sir i slične đakonije.

Međutim, **Milorad Kurbalija**, tadašnji takmičar, a kasnije i trener škole rvanja mlađih uzrasnih kategorija u klubu, jednim snažnim šutem pogodio je pravo u Čitakovićevu ruku koja je držala sendvič, a koja je, kako se očevici sećaju, jedino virila iz betonskog stuba.

Dragoceni sastojci su se rasuli u nepovrat! Tek mnogo kasnije, priča Jefta, Čitaković je priznao Kurbaliji da ga je zbog ovog događaja „mrzeo tri godine“!

*

Drugi put, desila se slična situacija, samo je u glavnoj ulozi bio **Bojan Antanasijević**, koga drugovi pamte kao vrsnog rvača koji je u svojoj kategoriji gubio samo od tadašnjeg svetskog šampiona, **Sretena Damjanovića**. Antanasijević je bio i učesnik Evropskog prvenstva u Madridu, a rvači iz tog vremena ističu tadašnje njegove pobeđe protiv još jednog svetskog šampiona, Poljaka **Lipiena**, na Trofeju AVNOJ- a u Beogradu, kao i protiv **Slavka Koletića**, vicešampiona sveta. Ele, Antanasijević je ovom prilikom loptom pogodio svog pašanca, kojeg je doveo da gleda trening, i oborio ga sa prozorske daske na kojoj je ovaj sedeо. Po Jeftinim rečima, jedini komentar Antanasijevića bio je: „Kako da objasnim ženi da nije bilo namerno... !?“

Kao jednu od nepodopština u kojoj je i sam učestvovao Jefta navodi priliku kada je, u povratku sa takmičenja, u autobusu obrijaо pola brkova usnulom **Vojislavu Varagiću**, koji je nakon toga mirno šetao gradom ne obazirući se na čudne poglеде prolaznika, a shvatio je šta se zapravo desilo tek kada je stigao kući.

MIRKO JERKOVIĆ

Omladinski i povremeni seniorski reprezentativac Jugoslavije, koji je „Radnički“ pojačao 1975. godine prelaskom iz zagrebačke „Like“, kao svoj najuspešniji međunarodni turnir navodi Otvoreno prvenstvo Rumunije, gde je osvojio drugo mesto iza velikog šampiona Rumuna **Nikolaja Martineskua**. Tada je **Petar Cucić**, pomoćnik legendarnog **Ljubomira Ivanovića** – Gedže, kao trener vodio ekipu na ovo takmičenje.

Jerković je kasnije osvojio dve srebrne i jednu bronzanu medalju sa veteranskih prvenstava sveta, a kao poseban kuriozitet ističe podatak da je u 56. godini života nastupio na Seniorskom prvenstvu Beograda i borio se sa trideset i više godina mlađim protivnicima!

Mirko Jerković i Sreten Ražnatović, 2012. godine

MOMIR PETKOVIĆ

Reprezentativci Jugoslavije: Refik Memišević, Ivan Frgić i Momir Petković

Olimpijski šampion iz Montreala 1976, nije bio član „Radničkog“ već „Spartaka“, ali je povodom jubileja našeg kluba iz srca napisao nekoliko redova:

Radnički je uvek u mojim uspomenama bio i ostao veoma unikatna sredina koja nigde drugde nije mogla da se nade. Tu su na treninzima bili prisutni svi, barem u moje vreme: Od veoma viđenih ljudi iz svakodnevnog života na televiziji ili filmovima, pa do umetnika, profesora, manekena, beogradskih šibadžija – kriminalaca, policijaca, rvača, boksera, džudista i ŠAMPIONA. Sve je to bilo u miksu i funkcionalo je divno! U mojim sećanjima najviše mi je ostala unikatna ličnost i sportista, trener gosp. Miroslav Čitaković. Ima toliko toga što i dan – danas spominjem u vezi njega. Njegova priča kako je rvaо borbu sa prvakom Sveta i Olimpijskim šampionom iz tih vremena, Rusom Parfionovim, mi je bila najmilija da je čujem. Rečima čuvenog Ćite: „Mi izademo na strunjaču, i kada smo se pozdravljali pre borbe, ja vidim

njemu na grudima dlake sigurno jedno 40 cm!! Počne borba a ja se sakrijem u te dlake... on, zbuњen, počne da me traži svuda po strunjači!“ Inače ja lično ga cenim veoma mnogo, veliki je znalač našeg sporta i ogroman psiholog, sve nas je znao u dušu, mislim na mlađe generacije. ČESTITAM SVIMA U RVAČKOM KLUBU „RADNIČKI“ I ŽELIM IM JOŠ PUNO DOBRIH I USPEŠNIH GODINA!

*Momir Petković
RK „Spartak“*

188

ZORAN MOJSILOV

Zoran Mojsilov početkom 70-tih godina XX veka

Zoran, svojevremeno kočoperno derle, a danas ugledni umetnik koji živi u Minesoti, SAD. Sada već davne 1973. godine, Mojsilov je sam napravio plakat, za prvenstveni rvački susret „Radničkog“ iz Beograda i „Spartaka“ iz Subotice, koji je, uz pomoć drugara, pokačio po celom gradu i gotovo polovini vozila gradskog prevoza! Meč se odavno završio a plakati su ostali još neko vreme da podsećaju građane Beograda na ovaj sportski dogadjaj.

Fotografija Mojsinog plakata

189

Jednom prilikom sam bio kod **Keleta (Momir Kecman)** u poseti i za oko mi je zapao njegov bronzani trofej. Po povratku kući sam smislio da napravim sebi jedan sa natpisom „Zoran, Prvak Sveta“. Hej, zašto da ne? Ta kreacija je bila moja prva skulptura. Ponosan na svoje delo, odneo sam u „Radnički“ da pokažem drugarima. Dopalo im se a **Ivan Frgić** iz Sombora, poznatiji po tome što je uzeo srebrnu medalju na OI '76., je želeo da je kupi. Sticajem bizarnih okolnosti tu se obreo i **Marjan Beneš**, bokser, koji me je pitao da li mogu da mu napravim jednu istu ovakvu skulpturu samo za boksere. Rekao sam mu da mogu i hoću. Ionako mu to dode isto, samo što bokseri nose rukavice. I tako sam krenuo putem svog životnog poziva – vajarstvom.

„Zoran, Prvak Sveta“

*

PROF. DR ZORAN ĆIRKOVIĆ-ĆIZ

Goran Kasum, Zoran Ćirković i Mladen Kecman

Radio je tokom 90-tih godina kao kondicioni trener **Gorana Kasuma** i **Mladena Kecmana**. Kao anegdotu, koja ilustruje njegov stil rada, naveo je dogodovštinu iz iste sale ali sa bokserom „Radničkog“, **Ramadanijem**.

Ćiz je dao Ramadaniju da radi intervalni trening: 10 sekundi brzo, pa 20 sekundi pauze i tako u krug. Bokseru se žurilo, pa je pitao da li može on to nekako odjednom. Trener mu odgovori: „Možeš li da sabiješ doručak, ručak i večeru odjednom?“ Bokser odmahnu glavom: „Pa... ne mogu.“ Ćiz ga potapša po ramenu: „E pa ne može ni trening, no mora u dozama!“

Jedan od najtrofejnijih rvača „Radničkog“ sa dve medalje sa prvenstava sveta i jednom sa Prvenstvom Evrope, seća se osvajanja svoje prve, doduše „neformalne“ medalje:

U biografiji je već rečeno da je prva zvanična medalja koju je Goran Kasum osvojio bila zlatna medalja sa kadetskog prvenstva Srbije 12.06. 1982. godine. Međutim, interesantan je i događaj koji se desio još u vreme dok je Goran bio učenik osnovne škole.

Naime, tada je sa nekolicinom svojih vršnjaka došao da gleda prvenstvo Beograda u rvanju na kojem su učestvovali i drugovi iz njegove osnovne škole „Đuro Strugar“.

Pri kraju tog takmičenja nastavnik fizičkog **Rudić Tomica**, koji je vodio sekeiju rvanja, ponudio je svim prisutnim gledaocima da se bore za tri medalje koje su bile višak u zvaničnoj dodeli medalja sa prvenstva Beograda. Od prijavljenih su na licu mesta napravljena tri para, a takmičar u jednoj od te tri naknadno organizovane borbe bio je Goran. Nakon uspešne borbe i pobede, Goranu je pripala medalja, na koju je kasnije bio jako ponosan.

Goran Kasum u akciji, 1995. godina

GORAN KASUM

1990. godine sam se, sa činom pukovnika policije, penzionisao kao trener reprezentacije Bugarske koju sam vodio od 1980. godine. Moj prijatelj **Kecman Momir** mi je predložio da dodem u Beograd i godinu dana budem trener Rvačkog kluba „Radnički“.

Ova ponuda me je iznenadila, jer sam znao da je Kecman i sam izvanredan poznavalac tehnike i taktike rvanja, da je poznavao veliki broj svetskih takmičara toga vremena i da je većini jugoslovenskih takmičara govorio šta rade njihovi budući protivnici na strunjači. Nekima je asistirao i pripremao takтику za borbe. Pride sam znao da je u Jugoslaviji tada vladala velika inflacija. On mi je obrazložio da ne može više da izdrži fizički i psihički, a ni vreme mu ne dozvoljava da se posveti više trenerskom pozivu. Rekao mi je da je dugo radio u lošim uslovima, vodeći u istom terminu sve uzrasne kategorije i sve koji su dolazili na trening, a bilo ih je pedesetak. Pri tom su svi bili ekstremno različitog obrazovanja (od profesora do predškolskog uzrasta), različitog nivoa poznavanja rvačke veštine (od početnika do petoplasiranog na OI u Seulu), svih težina (od 20 do 150 kg) kao i svih uzrasnih kategorija (od pionira predškolskog uzrasta do seniora i rekreativaca – bivših rvača od preko 50 godina).

Prihvatio sam poziv, iako sam se nerado odvojio od porodice, a bio sam skeptičan i oko toga da li će moći da ispoštuju finansijske uslove. Nismo potpisali bilo kakav ugovor, već smo se sve usmeno dogovorili, a Rvački klub, odnosno Kecman, je sve ispoštovao te sam ostao veliki prijatelj Kecmana i „Radničkog“.

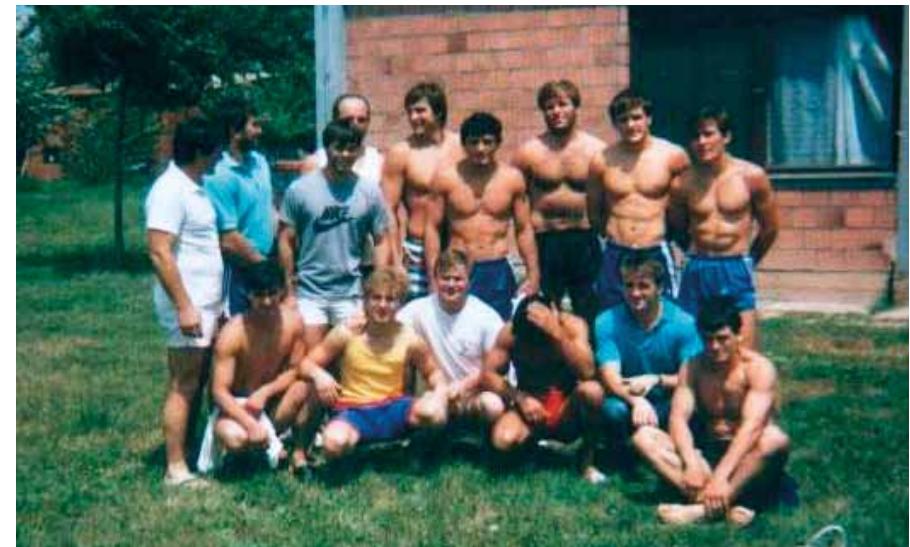
Bio sam zadovoljan kako smo radili te 1991. godine. Bilo je mnogo potencijala, kako za klupske, tako i za reprezentativne potrebe (Kasum, Ban, Podlesek, Sabo, Redžović, Bižić, Mladen Kecman, Ćuković, Tufegdžić i drugi). Kako mi je rekao predsednik Pantić, svi u klubu su bili zadovoljni mojim radom. Sa svima sam dobro saradivao, ali prema meni su se najkorektnije poneli Kecman, Miroslav Čitaković, Ilić, Ž. Pantić i S. Skadrić. Takmičare sam toliko zavoleo, da sam se i kasnije radovao svakom njihovom uspehu kao da su i dalje moji učenici.

U Beogradu sam naučio nešto i o biznisu, pa sam po povratku u Sofiju, sa sredstvima dobijenim od Radničkog, započeo privatni posao. Moj sadašnji materijalni status, na kome mi u Bugarskoj mnogi zavide, sigurno ne bi bio takav da tu 1991. godinu nisam proveo u Beogradu.

Svima vama čestitam veliki jubilej, devedesetogodišnjicu postojanja kluba, sa željom da i dalje, narednih mnogo godina, odgajate rvače poput Čitakovića, Kecmana, Kasuma, Ilića i drugih.

Vaš prijatelj Georgi Mrkov

GRADIMIR DEDIĆ

Reprezentacija Jugoslavije u Somboru na pripremama. Gore: Nenadić, Trauber, Lisjak, Ban, Tertei, Podlesek, Kočović, Kasum, Dedić. Dole: Prečanica, Galović, Frgić, Stepanović, Dukić, Sabo Paloc.

Višestruki prvak države i reprezentativac, ponikao u somborskem „Radničkom“, nekoliko godina član „Spartaka“ iz Subotice. Danas vodi RK „Soko“ iz Sombora, čiji je osnivač.

Sa Goranom Kasumom sam proveo mnogo vremena: zajedno smo trenirali na pripremama, bili smo zajedno na nebrojeno takmičenja, rvali smo u istom klubu, vrlo često smo delili na pripremama istu sobu... Spada u red osoba koje čvrsto stoje iza svoje reči, za koje je pomoći prijatelju obaveza, koji prijatelja ne ostavlja na cedilu.

Goran Kasum je rvanjem počeo da se bavi relativno kasno. Gotovo je nemoguće pronaći vrhunskog rvača bivše Jugoslavije koji u njegovim godinama već nije imao dugogodišnju školu rvanja, pa je već po tome bio pravi izuzetak. Prvi put sam za njega čuo iz lista „Sport“ koji je objavio da se pojavio jedan mladić velikog potencijala i koji je budućnost rvačkog sporta. Bio sam vrlo sumnjičav prema ovom članku, ali sam vrlo brzo shvatio da je procena novinara bila

veoma dobra. Moć uspešnog rasudivanja kako da svojim mogućnostima prilagodi način rvanja i velik rad na tome ga je pomerao napred. Unarednom periodu Kale je iz godine u godinu napredovao i polako utirao put u seniorsku reprezentaciju Jugoslavije.

Zbog specifičnog načina vodenja borbe, znao je da mu fizička priprema mora biti besprekorna – što je i dostigao. Siguran sam da je u godinama kada je osvajao najveće medalje bio u svojoj kategoriji najbolje fizički pripremljeni rvač u svetu. Ono po čemu se isticao u odnosu na ostale reprezentativce je kontinuitet u treningu koga ništa nije moglo da poremeti i trening „do otkaza“. Sećam se da mi je, u više navrata, postavljao pitanje, da li su treninzi koje smo odradivali „do otkaza“ treninzi „do granice bola“ o kojoj je dosta slušao, ili je ta granica negde dalje i treba da je dostignemo. Kale je i među rvačima bio sinonim za upornost i nepopustljivost pa smo ga vrlo često zvali „Kameni“.

Mladić koji je veoma voleo sport uopšte i koji je odlično igrao fudbal, košarku, rukomet..., ostvario je san i izdigao se u rvanju do svetskog vrha. Nakon završene takmičarske karijere i dalje je aktivan i posvećen sportu koji je ostao njegov način života. Kao trener reprezentacije zaslužan je za osvajanje nekoliko veoma značajnih medalja sa najvećih takmičenja. Svoj doprinos sportu krunisao je diplomom „doktora nauka“ i radom na fakultetu где studentima prenosi znanja i iskustva iz oblasti borilačkih sportova. Kao takav, Goran Kasum predstavlja pravu legendu beogradskog „Radničkog“ i svetao primer za mlade koji dolaze.

*

Skidanje kilograma

U bugarskom gradu Varna se održavao turnir „Nikola Petrov“. Stigli smo na trening 3 sata pre zvaničnog merenja, i nakon kontrolnog vaganja Goran je imao 5 kg više. Milan Nenadić, tadašnji trener reprezentacije Jugoslavije ga je ljutito pitao: „Gorane, šta je ovo?“. Kale mu je odgovorio: „Ne brini Neco, biću dobar na vagi!“.

Obukao je 2 trenerke i šuškavac, napravio jak rvački trening u trajanju 2 sata na kome je skinuo 3 kg, a potom je poslednji sat proveo u sauni u kojoj je skinuo i poslednja 2 kg. Zvanično merenje je prošao uspešno jer je imao tačno 84 kg. Nekoliko litara soka je popio odmah posle merenja, a onda smo se uputili na večeru i odmor kako bismo vratili i ostatak izgubljene težine i odmorili se za sutrašnji nastup.

*

Put do Olimpijskih igara

Sombor je bio domaćin završnih priprema za Evropsko prvenstvo u norveškom gradu Kolbotnu 1988. godine. Kale je bio određen za putnika, ali mu je dva dana pred odlazak pukla kost u stopalu prilikom doskoka na „ragbi košarci“, koju su rvači često igrali. Tadašnji lekar reprezentacije Jugoslavije, dr Vučidolov, je pogledao snimak stopala i video što je i svaki laik mogao da vidi – slomljenu kost stopala kojoj su se delovi odvojili oko pola centimetra jedan od drugog. Potom je, ne želeći da Kaletu odluku saopštiti na grub način, zapitao: „Goran, koliko takmičara je određeno da idu na takmičenje?“ Goran je odgovorio: „Šest, doktore“. „To onda praktično znači da će na takmičenje ići pet takmičara“, rekao je doktor. Međutim, na Kaletovo insistiranje, ipak je učestvovao na tom Prvenstvu Evrope, i trpeći veliki bol, osvojio šesto mesto, što je bilo dovoljno da bude uvršten u putnike za Olimpijske igre u Seulu iste godine.

*

Goran skijaš

Na zimskim pripremama reprezentacije Jugoslavije na Igmanu, nedelja je bila dan za slobodne aktivnosti. Pošto smo u hotelu mogli dobiti opremu za skijanje, dogovorili smo se da dan provedemo na ski-stazi. Međutim, Kale do tada nije skijao. Mi smo ga ubedili da to nije teško i odveli smo ga na lakšu stazu gde smo ga za jedan sat obučili tako da je mogao da se spusti sam do kraja staze. Potom smo svi zajedno otišli žičarom na sam vrh skijališta, na prostor gde velike probleme imaju i mnogo bolji skijaši od nas. Počeli smo da se spuštamo i odjednom vidimo prizor: grupa početnika koja je stajala na stazi u koloni i kojoj je instruktor objašnjavao tehniku skijanja je razbijena i leži na snegu. Kale je uteeo u njih i sve ih porušio. Instruktor koji je ustajao sa snega reče: „Pa šta radiš čoveče? Zar nas ne vidiš?“ Kale mu odgovori: „Ma vidim vas još od samog početka staze, ali ništa ne vredi!“

GORAN LJUBOJA-TRUT

Roden 26. VI 1966. godine u Zemunu.

Pohađao OŠ „Radoje Domanović“ na Novom Beogradu, a srednju elektrotehničku školu „Nikola Tesla“ u Beogradu. Po rođenju živeo na Novom Beogradu, Blok 21, potom se preselio u Blok 29 gde i danas živi. Prvi ozbiljniji kontakt sa sportom imao 1980. i 1981. god., trenirajući vaterpolo u VK „Crvena Zvezda“.

Na sugestiju starijeg prijatelja „iz kraja“ (gospodin **Koks**), otišao 1982. god. u Sportsko duštvvo „Radnički“ gde je započeo sa treniranjem rvanja grčko-rimskim stilom. U početku trenirao u školi **Aleksandra Milinkovića**, a zatim kod trenera **Kecmana**. Od navedenih trenera naučio osnove tehnike rvanja grčko-rimskim stilom. Nakon prvih treninga, uvidevši afinitet ka ovoj disciplini, nastavio je sa predanim treniranjem.

Unarednoj fazi treniranja, tehniku boreња je učio od trenera **Popa**, a potom je radio i prve ozbiljne kondicione pripreme kod trenera **Miroslava Čitakovića** koji je to i ostao do kraja rvačke karijere.

Nakon relativno kratkog vremena provedenih u treniranju, počeo da učestvuje na rvačkim takmičenjima, na kojima je postigao solidne rezultate: 4. mesto na juniorskom prvenstvu SFRJ 1983. god., a na prvenstvima SR Srbije i Grada Beograda redovno osvajao jedno od prva tri mesta.

Na osnovu navedenih rezultata su **Goran Kasum** i **Goran Ljuboja** imali epitet „mladih rvačkih neda Srbije“.

Baveći se rvanjem i zavolevši veština, imao je jaku želju da s ovom disciplinom upozna i svoje prijatelje. Veći broj njih je i došao u „Radnički“ i pokušao da se bavi rvanjem. Među njima je bilo i prijatelja koji su se duže bavili ovim sportom, povremeno učestvujući na takmičenjima. Neki od njih su: **Slobodan Goati** (učestvovao na takmičenjima), **Slobodan Bogdanović** (učestvovao na takmičenjima), **Zoran Obrenović** (učestvovao na takmičenjima); kao i **Ivan Lalić**, **Bojan Brus**, **Dragutin Biberović** (učestovao na jednom takmičenju), **Jovan Nikolić** i mnogi drugi koji nisu učestvovali na takmičenjima. Gore navedeno se dešavalo u periodu 1983./1984. godine.

Do odlaska u JNA decembra 1985. god., ušao je u „prvi tim“ Radničkog, nalazeći se na pragu ligaškog takmičenja, tj. profesionalnog bavljenja rvanjem.

Paralelno sa treniranjem rvanja, bavio se i muzikom, tj. sviranjem bubnjeva. Baveći se istim, uvidevši afinitet i talenat za muziku, uz vredno vežbanje bubnjeva za kratko vreme je pokazao vidljive rezultate.

Služeći vojni rok 1985./1986. godine, doneo odluku da se profesionalno bavi muzikom. S obzirom da je mnogo voleo rvanje, u tom trenutku je opredeljenje za muzičku karijeru bila veoma teška odluka. Ispostavilo se da je doneo „pravu odluku“ i da je upravo bavljenje rvanjem u nastupajućoj muzičkoj karijeri imalo najbitniju ulogu. Iako je prestaо da se aktivno bavi rvanjem, nastavio je da posećuje SD „Radnički“ kao i da redovno individualno trenira.

Baveći se ovom plemenitom disciplinom, shvatio koliko je ona bitna za fizičko i mentalno zdravlje čoveka.

Posmatrajući iz današnje perspektive priznatog umetnika i čoveka čiji je životni razvoj bitno obeležen rvanjem, nameće se nedvosmisleni zaključak da je bavljenje ovom plemenitom disciplinom i fizičkom kulturom uopšte, od suštinskog pozitivnog značaja za razvoj svakog mladog pojedinca, a samim tim i društva u celini.

Rvanjem sam se aktivno bavio od 1980. do 1985., prvi trener u omladinskoj školi rvanja je bio **Jefta Delić**, a posle njega je bio **Aca Milinković**, učestvovao sam na prvenstvu Srbije, '82. i bio treći, takode '83. sam bio treći. Ovo takmičenje nije najdraže jer sam u kvalifikacionim borbama pobedio pionirskog prvaka sveta, ne sećam mu se imena. Samo znam da je iz Valjeva. '84. sam na otvorenom prvenstvu Beograda bio treći, a mislim da su na tom takmičenju učestvovali i takmičari iz Poljske. Bio je to turnir povodom proslave 100 godina železnice i organizovao ga je RK „Železničar“. Na Prvenstvu Jugoslavije sam učestvovao '84. i nisam ostvario značajniji rezultat.

Na ovoj slici je poseta japanskog rvača Radničkom. Stoje sa leva na desno: **Boško Kecman**, **Rade Dacijar**, **Popović Slobodan**, **Japanac** i **Profa** (tako smo ga zvali, bio je jedan od trenera). Ovog lika do Profе ne mogu da se setim i poslednji je **Irac** (to mu je bio nadimak). On nije bio rvač već karatista i često je sa nama trenirao. Dole čuće: **Tošić** iz Šapca, **Perica** moј školski drug, koji je nešto malo trenirao, **Sreten Stankov-Komarae** i moja malenkost. Ne mogu da se setim godine kada smo se slikali i ko nas je slikao polaroidom.

Druga slika je pred polazak u Petrinju. U pitanju je prvenstveni meč, a klub je imao običaj da vodi juniore i omladince sa sobom. To je posle ukinuo **Vanja Čupić** kad je bio trener Radničkog. Da se vratim na sliku. **Prvoslav Ilić-Prle** nas je slikao, a tačan datum je 13. III 1982. godine, ispred crkve Svetog Marka na Tašmajdanu.

Ispred **Momir Kecmana** čući **Stanković Mihajlo**. On i ja smo počeli da treniramo istog dana a inače smo drugovi iz kraja i na žalost nemamo više kontakta. Poslednje što znam je da živi u Dizeldorfu. Sa Kecmanove desne strane su vozači autobusa, a sa leve tadašnji predsednik kluba, do njega je **Tošić**, a do njega ovoj dvojici ne mogu da se setim imena. Zatim **Rade Dacijar**, pa iza njega **Dragan Andrejić-Gane**, te iza Ganeta čini mi se **Boško Kecman**, iza njega **Jovo Radakov**, sa njegove desne strane je **Karišik Izet**, ja sam do **Popović Slobodana-Popa**, a tu je i **Sreten Stankov-Komarac**. Ostalih imena ne mogu da se setim, kao ni imena ovog maleckog koji je jedan od Kecmanovih sinova. Na meču smo izgubili od Petrinje 9:1, a samo je Prle pobedio.

KOKAN ĆUKOVIĆ

Safet Redžović i Kokan Ćuković, 1994. godine

Takmičar iz 80-ih godina i osvajač medalja na pionirskim, kadetskim i juniorskim prvenstvima Jugoslavije, navodi anegdote i smicalice u kojima je prednjačio njegov generacijski drug **Vasilije Perić**, kadetski šampion Jugoslavije i petoplasirani na Kadetskom prvenstvu sveta.

Perić je primetio da se teškaš **Mihajlo Stojković**, radeći zgibove posle treninga, posle svake uradene serije ogleda u velikom zidnom ogledalu proveravajući postignuti napredak u mišićnoj masi. Dobio je ideju da iskoristi ovu njegovu opsesiju ponudivši mu čudotvorne tablete koje će za kratko vreme višestruko ubrzati njegov napredak i učiniti čuda za razvoj muskulature. Stojković je oduševljeno prihvatio ponudu, a Perić mu je davao bombone iz obližnje prodavnice i plasirao ih kao magične pilule. Danova bi, posle treninga, Stojković dobijao od Vase isključivo po jednu čudotvornu pilulu a onda sa novim žarom radio zgibove i divio se svom, autosugestijom nametnutom, neslućenom napretku. Ostatak ekipe se, naravno, nasladivao posmatrajući čitav proces.

Drugom prilikom Perić i Ćuković su posle treninga sedeli posle treninga na terenu iza sale sa **Dragoljubom Stoiljkovićem** i otpočeli razgovor o mesari koju je Ćukovićev otac otvorio u to vreme. Međutim, Perić je iznenada počeo da objašnjava Stoiljkoviću da se u toj mesari porodaju isključivo sarme umotane u slonovske uši (!) umesto u kupus, te da iste predstavljaju pravi delikates! Stojković je netremice slušao ovu priču i danima se posle toga raspitivao kod Ćukovića kako da dode do ovog „specijaliteta“.

Ivan Marković – Čili i Nenad Računica – Rača na treningu kod Ćire 2012. godine

Nije se takmičio u rvanju, ali je skoro dvadeset godina redovno vežbao na prepodnevnim treninzima kod **Miroslava Čitakovića**, koji su se održavali na betonskom terenu na mestu gde se danas nalazi velika hala Sportskog društva. Pamti da ga je **Momir Kecman**, pošto je ispoljavao veliku upornost i istrajnost, konstantno nagovarao da počne da se takmičarski bavi rvanjem.

Takođe je zapamatio neke replike Miroslava Čitakovića koje ga i danas nasmeju:

Kada jednom prilikom novi polaznik njegove grupe nije uspeo da podigne iz trzaja predviđenu težinu, Čitaković mu je u svom stilu samo dobacio: „Vidi se da niste igrali lastiš i klikere kao mali...!“

Računica se seća i priče o šaranu „velikom kao delfin“, koji bi se odazivao Čitakoviću na zvižduk dok bi ovaj veslao, kao i one o drugom njegovom „ljubimcu“, džinovskom golubu od šezdeset kilograma. Neki uz ovu priču navode i da je jedan od takmičara iz tog vremena jednom prilikom doneo na trening džak kukuruza za ovog ogromnog goluba!

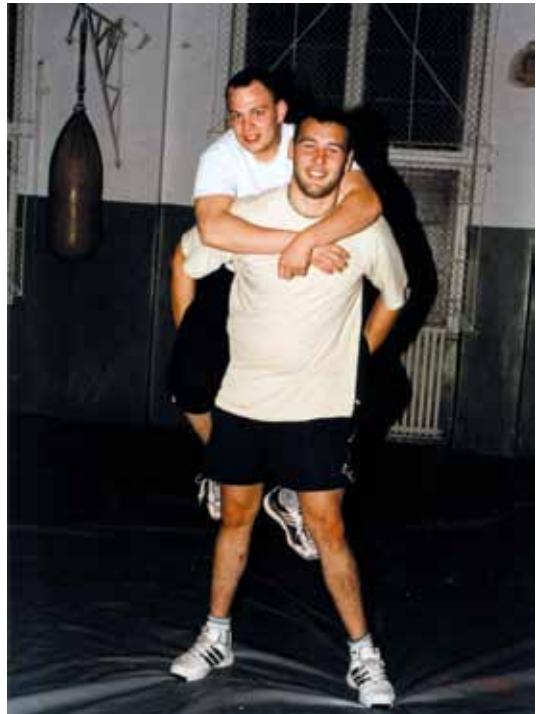
PAJO IVOŠEVIĆ

Bio je takmičar „Gavrilovića“, „Vojvodine“ i „Spartaka“, višestruki šampion države, četvrttoplasirani na Svetskom prvenstvu 1991. godine. Trener seniorske reprezentacije Srbije od 2004. do 2008. godine i nosilac Nacionalnog sportskog priznanja.

Rvački klub „Radnički“ budi u meni veoma lepe emocije na sportska dešavanja i prijatelje koje sam stekao u tom klubu. Dok sam trenirao, sretao sam ljude koji su bili uspešni u različitim oblastima života i kod kojih se osećala jedna neverovatna količina pozitivne energije. No, jedan od dogadaja koji je na mene ostavio dubok utisak je meč sa Prvenstvu države, gde sam rvaо protiv takmičara iz RK „Radnički“. Borba je bila teška i neizvesna, rezultat se menjao malo u korist mene, malo u korist mog protivnika. U jednom trenutku sam osetio oštar bol u ledima i zatražio lekarsku pomoć. Lekar je došao, pregledao me, pružio mi pomoć i meč se nastavio. Rvem se ja, kao ono opet me presekoše leda. Lekar dode, pregleda me, ode, meč se nastavi – kao ono opet bol! Jači nego pre! Trener mi je prišao i rekao: „Bolje da predaš meč nego da trpiš“, a ja sam uzviknuo „Ne!“. Trener taman zausti da mi odgovori kada se iznenada pojavi Ćira (Miroslav Čitaković), koji je izgleda stajao tu sve vreme i nadgledao šta se zbiva, i stade izmedu trenera i mene. Oštro me pogleda a onda uzviknu: „Ne predaj! Ustaj i rvi!“ Malo zbumjen a malo uplašen automatski ga poslušah, nastavih meč i pobedih!

MLADEN KECMAN

Propuzati, pa prohodati strunjačom, malo ko ima tu mogućnost... čast... sreću... ili samo okolnost.

Iako sam u životu imao sreće da oko mene uvek bude kvalitetnih ljudi kojima treba da sam večno zahvalan za put kojim su me vodili, pored mame Branke i oca Momira, tu postoje hronološki treneri koje bi vredelo pomenuti. Od legendarnog Ćitakovića – Ćire, koji me poznaje od kada sam rođen, Jeftе koji me mnogo naučio, olimpijskog, svetskog i evropskog prvaka Mrkova, Miloša Delića, prof. dr Zorana Ćirkovića u koga sam bio kao sportista zaljubljen, Kasuma koji je bio idol mnogim generacijama oko mene i svih ostalih koji su svoje znanje usadili u deo mene. Medutim, ako bih mogao nešto u ovom trenutku da izdvojam, bila bi to želja da bude moj i takmičar i drug od koga sam i ja mnogo toga spoznao i naučio, a nepravedno je nastradao u životnom okrušaju – Marko Vesnić – Buca.

Priča bi bila mnogo zanimljivija kada biste poznavali Bucin karakter i ličnost. Bio je pravedan, principijalan, vredan i hrabar. Imao je veliko srce i nesebično ga je davao, ali je bio i namčorast kada bi mu se javljala njegova glupa principijalnost.

Rvali smo prvu ligu za zrenjaninski Botoš. Dogovor je bio da se nademo u 8h na raskrsnici dve ulice nedaleko od njegove kuće da bih ga pokupio kolima, ali kako sam ja po ko zna koji put kasnio petnestak minuta on me nije čekao već se ljutito vratio kući jer je najviše na svetu mrzeo kašnjenje. Znajući da se naljutio, otisao sam do njegove kuće da ga molim da krene samom. I naravno, vrlo ga je bilo teško ubediti da krene. Ubedivao sam ga da neću više nikada zakasniti i da je važno da odemo na meč, da će se čika Brane ljutiti ako ne dodemo itd, ali on nije htio da popusti. Znao sam da me puno voli i da mi je bio privržen pa sam udario na sentimentalnost i on je jedva pristao. I to samo iz razloga što me je jako poštovao. Mislim da sam bio jedini čovek kome je popustio ikada u svom životu za takvu neku stvar. Obećao sam da više nikada neću kasniti, mada sam već iduće nedelje opet zakasnio. On me je i dalje čekao na raskrsnici i samo se blago nasmešio onako kako je samo on umeo i čuteći ušao u kola. Tada sam znao da sam ja neko poseban u njegovom životu.

SABO PALOC NANDOR

Poštovani!

Dobio sam Vašu informaciju za Monografiju kluba, a ja kao bivši član Rvačkog kluba „Radnički“ iz Beograda (četiri godine, od 1989. do 1992.), spreman sam da moje utiske, doživljaje i kontakte sa ljudima kojima sam saradivao kao takmičar i kasnije kao klupske i savezne trener stavim na papir.

Još kao aktivni takmičar na turnirima i pripremama sam se upoznao sa takmičarima, sportskim radnicima, sudiјama, članovima RK „Radnički“ iz Beograda, kao što su: Radoš Jovanović, Vanja Čupić, Slobodan Đorđević, Mirko Jerković, Ilić Prvoslav, Delić Jefta, Popović Slobodan, Boško i Momir Kecman, Mirko Knežević, Predrag Đurđević, Kasum Goran, Safet Redžović, Mladinko Šumar, Mladen Kecman itd. Ovi ljudi na mene su ostavili jako dobar utisak, te sam možda i zbog njih pristao da obučem dres RK „Radnički“ jer sam u ono vreme imao i druge ponude.

Kad sam potpisao ugovor za RK „Radnički“ već sam bio na zalasku moje takmičarske karijere (29 godina). U sebi sam pomislio (samo na kratko): „Kada dobijem sve ono što je dogovoren i obećano za moj prelazak u RK „Radnički“ više se neću takmičiti ni za koga“.

„Krivac“ što se to nije dogodilo je isključivo Momir Kecman (predsednik RK „Radnički“)! Zašto? Zato što u našoj daljoj saradnji ne da je bio korektan, nego puno više od toga! Ja sebe inače smatram čovekom od reči, izgleda i Momir je sličan tip kao ja. Ubrzo sam shvatio da u našem saradnji problema neće biti, nije ih ni bilo sve dok sam se takmičio za Radnički. Išao sam još više na treninge da bih opravdao svo ukazano poverenje, i mislim da sam postigao dosta lepe rezultate za klub. Smatram da sam morao još više ali... Siguran sam, da sam se rodio u Beogradu, i da sam imao takve ljudе oko sebe sa kojima sam se upoznao i radio u spomenutom periodu, bio bih još uspešniji sportista. Moji tadašnji klupski drugovi i danas su mi prijatelji i to će tako ostati zauvek!

Krivo mi je što je moj grad Senta udaljen od Beograda 200 km, i zbog toga se malo manje vidamo i družimo, ali kada se sretnemo pričamo satima! Voleo bih još jednom podvući da nisam zašalio što sam bio takmičar u trofejnem klubu iz Beograda, jer ja sam dečko sa periferije grada Sente. Puno sam naučio i video u Beogradu, a sve to sam pokušao preneti i takmičarima u mom klubu a

kasnije reprezentaciji. Kasnije kad sam postao klupski trener u ŽRK „Senta“ saradnja između dva kluba ostala je korektna.

Sa Goranom Kasumom, kao saveznim selektorom, i mnoge kao pomoćnim trenerom reprezentacije krenuli smo 2000. godine da vodimo seniorsku i juniorsku reprezentaciju Jugoslavije. Naša saradnja je nažalost bila dosta kratka jer su mi se isprečile obaveze prema matičnom klubu. Suma sumarum kada pogledam u prošlost RK „Radnički“ će zauvek ostati u mom srcu i rado ću se sećati tih lepih vremena!

Na kraju želim da RK „Radnički“ i ubuduće čuva i neguje sportski duh i da bude ponosan na svoju sportsku istoriju, kao i na svoje sportske radnike i šampione!

Pozdrav,
Sabo Paloc Nandor

Nandor Sabo i Dalibor Bušić, obojica svojevremeno članovi „Radničkog“, kao i sudija Danijel Karolj (iza)

VESNA PIPERSKI CUCIĆ

Internacionalni sudija, Vesna Piperski Cucić i Momir Kecman

Trčim uz stepenice „Radničkog“... užurbano otvaram vrata dobro poznate sale. Vidim da je sve spremno za merenje; treneri, rvači, delegat, sudije... „Stigla si, čeri moja mila!“, obrati mi se starac, milog lika, poljubi me u glavu, a u mudrim očima zaiskri mu sva ona „naša“ prošlost.

Davnih sedamdesetih godina još pre mog rođenja, moj otac, Branislav Piperski rvaće u rvačkom klubu „Radnički“ sa kojim je osvojio titulu ekipnog prvaka države.

Iza ove rečenice krije se daleka, bogata i emotivna prošlost dve porodice.

Onaj mudri starac, **Momir Kecman**, i moj dobri, pokojni otac Branislav Piperski, počeli su svoje prijateljstvo još pre očevog odlaska u „Radnički“. Postali su divni i nesebični prijatelji. Mnoge lepe i one manje lepe dane, proveli su zajedno. Radala su im se deca... a rvanje je uvek bilo tu u vreme naših porodičnih ručkova, rodendana, praznika.

Pamtim da su često imali žestoke rasprave u vezi sa rvanjem do kasno u noć. Bili su ostrašeni, a nama, deci je to delovalo smešno. Nismo shvatali da su nas upleli u svoju mrežu.

U jednom od velikih previranja koje je moj otac imao na pretek... izgubila sam brata. Tata je 3. oktobra 1984. godine, poveo mog brata Slobodana na trening u „Radnički“. Dogodila se nesreća i mali rvač nikada nije stigao da odraste.

To je bio veliki udarac za naše porodice, koji je samo učvrstio vezu prijateljstva.

Pored sve te tuge nastavili smo da se družimo i da se borimo. Mada, kako ga je moj taja iz milošte zvao, i ja ostali smo u rvanju. Stigli smo do najviših sudijskih kategorija.

Često ulazimo u žestoke rasprave u vezi sa rvanjem, dok se naša deca igraju...moga oca više nema... ostale su samo one mudre, bistre, stare oči da nas bodre.

Vesna Piperski Cucić

STANKO BOGDAN

ID 5675

Hotel/Sport Code

HIN WRG

Surname: BOGDAN

Name: STANKO

Attribute: COACH

Trenerska akreditacija sa Igara mladih Jugoistočne Evrope 2007. u Solunu

90-tih godina takmičar, a danas trener u klubu, o svojim počecima u „Radničkom“:

Došao sam u klub u avgustu 1991. godine, kao dotadašnji član RK „Ličanin“ iz Gospića. Do tada sam, zahvaljujući urodenom osećaju, osvojio prvenstvo države u uzrastu mladih pionira, ali sam o tehnici rvanja zapravo znao veoma malo. Dolazak u „Radnički“ za mene je bio prelazak na novi nivo kvaliteta i intenziteta treninga.

Na jednom od mojih prvih treninga na Crvenom krstu, koji je vodio Momir Kecman, sparingovao sam sa dečakom mojih godina, tehnički kvalitetnijim, ali slabije konstitucije i lakšim od mene. Kako bih ga savladao, konstantno sam koristio svoju prednost u snazi i težini i „slamao“ ga bez specijalnog rvačkog umeća.

Kecmana je nervirao moj pristup borbi: „Ne radi na silu, rvi se! Ama, ko te tako učio...!“ Pošto ja nisam usvajao savete, već sam uporno terao po svom, Kecman me je u sledeće dve borbe spario sa nekoliko godina starijim i nešto težim rvačima, želeći verovatno da mi praktično pokaže da takav stil rvanja ne prolazi uvek.

Ja sam tada, međutim, potpuno nesvesno iz korena promenio taktiku: Spustio sam gard, prišao protivniku, kretao se oko njega, i zapravo činio sve da izbegnem situaciju gde bi njegova fizička nadmoć došla do izražaja. Uprkos majim naporima, u obe borbe protivnici su bili bolji od mene, ali sam uspeo da pružim sasvim solidan otpor – mnogo bolji nego što bi se očekivalo na osnovu onoga što sam do tada pokazao. Sećam se da mi je posle tog treninga čika Momir prišao sa rečima: „Vidi, sine, ti imaš neke jako lepe karakteristike... Ako budeš trenirao kako treba, potpisujem da ćeš biti reprezentativac!“

To sam, istina, postao samo u uzrastu kadeta i juniora, ali sticajem okolnosti nisam ispunio onaj uslov: „Ako budeš trenirao kako treba...“

U svakom slučaju, ovaj događaj mi je ostao draga uspomena i vredna smernica u kasnijem trenerskom radu.

MILAN JOVANOVIĆ-MIKI

Takmičar iz 90-tih godina XX veka i kadetski prvak države '93. godine je ispričao njegovu omiljenu priču vezanu za RK „Radnički“.

Nekada na raskrsnici Vojvode Šupljikca i Vojvode Petka, gde je sada kafe „Skver“, bila je mala prodavnica. Jedna od onih što su prodavale smoki, pivo i guste sokove sumnjivog porekla. Ponekad, uglavnom posle treninga, trener bi nas okupio i poveo na pola piva. Kako smo svi bili sportisti i takmičari, nismo bili vični piću te nije trebalo mnogo da nas udari u glavu. Tada bi nastajale najsumanutije ideje zabave. Omiljena rekreacija je bila odlaženje na okretnicu trole na Crvenom krstu, gde bismo se peli po autobusima i rekreirali Knjigu o džungli po unutrašnjosti istih. Onda bismo pobegli u Radnički i sačekali da se situacija malo ohladi. Mlados'-ludos'. U početku nas je bila nekolicina koji smo se skupljali ispred prodavnice da bi „na skveru“ vremenom postalo glavno mesto okupljanja. Sticajem bizarnih okolnosti prodavnica je zatvorena a na njenom mestu je sada kafe „Skver“ gde se okupljaju neke nove generacije.

Stoje: Miloš Dejanović, Dalibor Perović, Zoran Ćirković, Mladen Kecman, Milan „Miki“ Jovanović; sede: Boban Živanov, Nenad Vučović, Milovan Lakušić

NEBOJŠA JOVANOVIĆ

ПРИЈАТЕЉ ИЗ ШВЕДСКЕ

На СЕВЕРУ Европе, у Шведској, рођен је великишпорник спорта. На разним међународним првенствима представљао је Шведску и био је члан олимпијске и светске екипе. Десет година касније је остварио успешан тим наступ у Словенији и Шведској је Небојша Јовановић, рођен у Сремској Митровици, даје порекло из Србије. Иако има 29 година, већ је уз пратњу супружнице, са којом је имао и двогодишњег сину, почео да ради у спортском сектору и даје је све чешћи излазак у Хајдусеву и Сремску Митровицу.

— Прославије гајаште, предавајте, изворите сам извођач, али како радиш, да останеш у рокавима, љубитељи спорта, али и људи који су у спорту интересовани, — рекао је Јовановић. Када би смо се сада били у стапању 10 година, али пре тога ипак је тренирао другу 40 година. Јаки тенис је било лакше да га хватим у супротностима — рекао је Јовановић.

Небојша Јовановић био је претпостављен да ће се узимати у складу са прописима, учествовати у међународним такмичењима и у Немачкој, где ће односити се на турнире у Касији, али не тренираше са најбољима и љубитељима спорта.

Од 180 до 3.000 евра

ШВЕДСКА деси да би се бавила спортом користи да плаћају годишњи чланарину по клубовима. О том Јовановић каже:

— У клубу имам од 15 до 20 редовних чланчика узраста од 10 до 15 година. Наравно, имам доста кланица које дођу па оду, прођу па се враћају. То је тако у рокавима. Чланарина је 180 евра годишње, али од тих парова иду и приходи, добијају се итд. Тако да је млади новац, али да ходи на шведске породице мора да одвоји преко 3.050 евра за годину дана, са тим што им је то националне спорте.

Спортист је у Београду

СТАВЛЯЈУЋИ њега у Београду продужио је и спортиста, али и фудбалски савезник на стадиону Црвена звезда у Лутићима Богдана, где ће копље укористити домашњим Црвеним зvezdama и ватичанским Миланом за уласак у Лигу шампиона.

— Стапије девојаку првачим какви су фудбалски спектакли, јер је она Шведица, и вео је љубитељињама прилике да се види симпатична извештача на делу. Надах се да ће Ливада победити росу ивере и побрати вику за европску витлу — закључио је Јовановић.

НОВОНО МА БЕОГРАДСКОМ ЦРВЕНОМ КРСТУ:
Небојша Јовановић и Младен Кецман (десно)

Белгија, Данска 1996. био је члан болнице сајет Радионом и у првом појединству је са њима из „Крстата“ такмичио у Парију (који је и трећи тројнији) чији љубитељи спорта и спортисти, и бројнији храња, ико и љубитељи спорта и љубитељи љубитељи.

У Стокхолму 1998. године, првакија Мартин Лисберг, Ари Абрахамс и Јане Јакобија, али и Јанес Јакобија, и љубитељи спорта и љубитељи љубитељи.

Дана 2000. у Београду Емануел је Младен Касимовић, инструктор Касимовић.

— Јаки се раније пријавио у Београд. Како је он заправо чланочник најбољији, али и љубитељи спорта, и даје је још једну годину у Србији. Напоменују да је овако једно речено да се изјасни првачим да се изјасни првачим из Радионом — подесио је Јовановић.

Пријатељ спортиста Јовановића и Младена Касимовића, директора Радионом, изјавио је у част представљања:

Dnevni list „Sportski Žurnal“

Nekada reprezentativac Шведске, а данас је тренер кадетске репрезентације Шведске и Huddinge BK-a, најуспјенијег шведског клуба. 90-tih је наступао за „Radnički“.

Kad sam prvi put zakoračio u prostorije Radničkog imao sam 15 godina. Tu ljudsku topotu i veliko gostoprимство koje sam osetio su me ubedili da ћу u budućnosti ovde imati velike prijatelje. Pošto sam rođen i živim u Švedskoj, za mene su svi kontakti vezani za Radnički i srpsko rvanje jedno veliko zadovoljstvo. To što su mi vrata ovde uvek otvorena mi pomaže da održavam prijatna sećanja i lepe slike o predivnoj Srbiji.

Izdvojio bih posebno porodicu Kecman, koja značajno doprinosi tome kakva ja osećanja gajim prema Radničkom i srpskom rvanju. Momir Kecman je otac mog velikog i istinitog druga Mladena.

Momir je jedan jako inteligentan čovek, koji kroz svoje ogromno sportsko i ljudsko iskustvo ispunjava sve kriterijume za velikog gospodina. Sva ta iskustva ga čine veoma lakim i intresantnim za komunikaciju i druženje. Momir Kecmanu se zahvaljujem što, kad god sam u Beogradu, nade vremena za druženje. Druženje s njim mi uliva pozitivnu energiju i u tim trenucima me čini srećnjim.

Porodica Kecman je jedan od razloga što ću iz Švedske pre svratiti u Srbiju nego bilo gde na svetu kada mi se ukaže prilika za putovanje.

Hvala vam što zauzimate veliko mesto u mom srcu!

Nebojša Jovanović

ALEKSANDAR GAČANOVIĆ

Aleksandar Gačanović (levo) na treningu RK „Pobednik“, čiji je osnivač, predsednik i trener

Takmičar kluba od 1995. do 2001. godine, danas samostalno vodi Rvački klub „Pobednik“ iz Borče, koji neguje rvanje slobodnim stilom. Ovde prenosi svoje utiske iz vremena provedenog u Radničkom:

Ono što je Radnički uvek bio i što će ostati i za buduće generacije jeste cvet, hram vrhunskih sportista – šampiona, šmekera, šarmera i nadasve velikih i plemenitih ljudi.

Ono što je mene kao dečaka iz tog vremena, a bio sam vezan za rvački klub šest godina, najviše fasciniralo, jeste ta neka povezanost, sportsko-duhovna sa svim tim momcima – rvačima: starijim, mlađim, gradskim vitezovima. Jedan bratski, skoro rodbinski odnos. To nas je strašno vezivalo za salu, strunjajući i beskrajno drugarstvo.

Šta reći o vrednostima našeg kluba, **Momiru**, **Čitakovicu**, **Kasumu**, a bilo ih je još mnogo, ako ne po medaljama, onda po hrabrosti, dobroti koju su delili nesrećno. Sva trojica su mi bili uzori, treneri i od sve trojice sam se trudio da naučim što je više moguće od rvačke veštine, a i samog odnosa prema životu.

Mogu da kažem da sam imao sreće da budem savremenik ovih rvačkih i ljudskih gromada.

ANTONIO AHEL

Antonio Ahel, 2012. godina

„KAKO SAM UPOZNAO RVAČE RADNIČKOG“

Iz mog ugla

Na Crvenom krstу, u Vojvode Šupljikca nalazi se Sportsko društvo Radnički. Iako sam prvi put kročio u prostorije ovog Društva radi plemenite veštine, amaterskog boksa, za oko su mi zapale slike, crno bele i izbledele, ostalih sportova. Imalo je šta da se nauči na tom Krstu. Malo mi je vremena trebalo da provedem u Radničkom i da upoznam, tada još pionire i juniore, rvače Radničkog, današnje momke koji čine okosnicu prvog tima (2012/2013).

Vremenom se odnos novinar – trener i rvači menjao... Nestajala je granica, ne namerno, profesionalizma jer mi je malo trebalo da vidim te momke kako rade i da ih pobeda ili poraz toliko oraspolože ili rastuže. Treba „osetiti“ njihov trud, njihovu borbu za svaku izvedenu akciju jer je lako pričati sa strane a kada se nadeš na strunjači, e to je sasvim druga priča.

Kao neko ko godinama prati rvanje, svi smo rasli i pomerali granice ka rezultatima, jednim i drugim. Sada na Krstu stasava neka nova generacija

momaka koji vredno treniraju na strunjači i „kradu“ tajne „zanata“, žele da zasene rezultate bivših šampiona, bivših omladinaca sa Krsta.

Upoznavši Gorana Kasuma, Prvoslava Ilića, Momira Kecmana, Mladena Kecmana, Stanka Bogdana ali i rvače poput „malog“ Pikule, Pančevca, pokojnog Buce i drugih, strast prema najtrofejnijem srpskom olimpijskom sportu je rasla a momci su izrastali u prave kolose ovoga teškog sporta. Bilo je dana za slavlje ali se i tugovalo. Ne samo na profesionalnom planu već prijateljski i porodično.

Godine su prolazile a Krstaši su išli iz takmičenja u takmičenje, borili se i sa svakom kapi znoja postajali sve bolji i plemenitiji a pored strunjače su ih gledali šampioni koji su pratili svaki njihov korak i prisećali se kako su to oni nekada radili. Neki su savetovali momke a neki su bili zavidni i istovremeno srećni što momci sa Krsta, ekipno i pojedinačno nisu u stanju da pobede, da budu okosnica reprezentacije, najbolji u državi.

Ipak, pobednici su svi oni.... Od direktora do trenera i rvača. Sve je njihova zasluga i uspeh jer suze, krv i znoj, skidanje kilograma pobjede i poraze samo oni znaju koliko su gorki ali istovremeno i slatki. Jer kada posle meča svi zajedno sednu u kafe-restoran „Santo Domingo“ i krenu sa analizom vidi se da su jedna velika porodica, pogotovo kada dodu stariji i krenu, sa puno žara, da im objašnjavaju kako su trebali... Omladinci sve savete upijaju a znam da već na sledećem treningu pokušavaju da isprave svaki zahvat.

Ipak, velika čast se mora priznati Mladenu Kecmanu....

Poslednjih nekoliko godina, od kako se povukao sa strunjače Kecman junior, kako ga po nekada iz milosti zovem, drži sve na okupu. Bori se Mladen kako najbolje zna ali ima i pomoći prijatelja rvanja, državnih institucija, firmi ali i pojedinaca koji, koliko mogu, pokušavaju da finansijski pomognu najtrofejnijem olimpijskom srpskom sportu i beogradskom Radničkom.

Rvanje već godinama nije komercijalni sport a baš su mi stariji iz Radničkog pričali kakvi su bili mečevi na Krstu, gde se tražila karta više, da su Senta i Kanjiža bili u haosu kada su se održavali rvački mečevi, da je bilo rivaliteta ali su stvarana prijateljstva do groba.

Rvanje je sport koji se voli ili mrzi a ova knjiga gde će se naći i ovi redovi samo su deo bogate istorije srpskog i jugoslovenskog rvanja čiji su akteri, sa zapaženim rolama bili i još uvek jesu rvači Radničkog sa Crvenog krsta.

BIOGRAFIJE AUTORA

Mladen Kecman

Roden je 13. VI 1976. godine u Beogradu. Rvanjem se bavi od svoje četvrte godine. Treneri su mu bili istaknuti Olimpijski, Svetski i Evropski šampioni. Sa domaćih takmičenja poseduje devet medalja sa prvenstava države, dok je za osam godina u sastavu Državne Reprezentacije postigao mnogobrojne pobeđe i medalje na Međunarodnim turnirima, kao i deseto mesto na Studentskom Prvenstvu Sveta 2000. godine.

Sa preko 500 borbi na zavničnim takmičenjima, osvojenim ekipnim titulama šampiona Države i nastupom za Radnički, Senu, Partizan, Spartak, Botoš, Šabac, Vojvodinu, Levski, Slavija Litex, CSU, VIF i Madan spada u red vrsnih boraca i sa veoma uspešnom sportskom karijerom koja se završila povredom i bez osvojene mnogo željene medalje sa Svetskog ili Evropskog prvenstva.

Dosadašnje funkcije: Generalni Sekretar Rvačkog Saveza Srbije 2008.-2011., Direktor Rvačkog kluba „Radnički“ iz Beograda od 2001., Generalni Sekretar Rvačkog Saveza Beograda 2001.-2008., Učestvovao u organizaciji Evropskih Prvenstava 2003. i 2009. godine, član Stručne Komisije Rvačkog Saveza Srbije 2002.-2008., Međunarodni sudija od 2004., Predsednik Sudijske Komisije Srbije 2007.-2010., trener u Rvačkom klubu „Radnički“ iz Beograda od 1997., direktor Univerzijade 2009. za rvanje, predsednik Rvačkog saveza Centralne Srbije od 2011., direktor Svetskog Prvenstva u Rvanju 2011., član Predsedništva Rvačkog saveza Srbije od 2011., Olimpijski sudija od 2012., sportski direktor RK „Crvena Zvezda“, član Izvršnog odbora Sportskog saveza Beograda, komesar takmičenja CELA Evropske rvačke federacije za jugo-istočnu Evropu.

Dobitnik je nekoliko opštinskih i granskih gradskih nagrada. Oženjen Dragonom i otac Ivone Kecman. Nakon Sportske gimnazije u Sofiji, završio je Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu. U toku završetak Magistarskog rada iz oblasti rvanja na Fakultetu sporta i fizičkog vaspitanja kod mentora prof. dr Gorana Kasuma.

Stanko Bogdan

Roden 8. II 1978. godine u Gospiću, Hrvatska, gde je počeo da se bavi rvanjem 1988. godine u tamošnjem RK „Ličanin“.

Takmičar beogradskog „Radničkog“ od 1991. do 2001. godine. Juniorski, kadetski i pionirski prvak države, kadetski i juniorski reprezentativac.

Trener Rvačkog kluba „Radnički“ od 2001. godine.

Od 2007. do 2011. trener kadetske reprezentacije Srbije.

Diplomirao na Fakultetu političkih nauka u Beogradu 2006. godine.

Od 2009. godine zaposlen kao generalni sekretar Rvačkog saveza Beograda.

Milan Krunić

Roden 9. II 1981. godine, živi i uglavnom radi u Beogradu. Oduvek želeo da bude egiptolog ili filmadžija a, sticajem bizarnih okolnosti, na kraju završio kao novinar. Nikada se nije ozbiljnije bavio sportom, jer ima dve leve noge, ali je čitavog života okružen sportskim udruženjima za koje mahom i radi. Najviše na svetu voli da filozofira. Filmofil, gik i relativno duhovita persona.

Čime se sve bavio kroz vreme: urednik tv emisije „Hoću Da Znaš“ Kancelarije za Mlade uprave grada Beograda 2011.-2012.; pomoćnik glavnog organizatora Svetskog Prvenstva u Grappling-u, pod okriljem Ministarstva za Sport i Rvačkog saveza Srbije 2011.; generalni sekretar Ujedinjene Sportsko Penjačke Federacije Srbije 2010.-2011.; novinar i urednik filmske strane internet portala www.atastars.rs od 2009.; producent na setu za „Looneyrama“ studio 2009.-2010.; nevoljni saradnik na časopisu „ODBRANA“ Vojske Srbije 2008.-2009.; sekretar Bokserskog saveza Srbije 2008.; spoljni saradnik časopisa „Gameplay“ u ANIME rubrici 2008.; organizator i pomoćnik PR-a izložbe filmskih specijalnih efekata „Iza Magije“ pod okriljem Doma Omladine 2007.; moderator i administrator sajta www.wrestling-serbia.org.yu i www.rkpartizan.org.yu za vreme Juniorskog Evropskog prvenstva u rvanju 2007.; kreirao DVD, fan stranicu na internetu kao i multimedijalni promo materijal za novinare i bio pomoćnik PR-a za film „Šeđtanov Ratnik“ 2006. godine.

Zanimanja koja je imao pre 2006. godine nisu vredna pomena. Ne poseduje medalje, ali ima nekoliko priznanja i zahvalnica za razvoj i popularizaciju sporta.

SADRŽAJ

Predgovor	7
---------------------	---

Rvački klub „Radnički“ u očima Momira Kecmana (od februara 1961. do februara 2013.)	9
Istorija rvanja	15
Legende kao uzor novoj generaciji	34
Prvi reprezentativac	44
Era Momira Kecmana	50
Legendarni Ćira	59
„Radnički“ od 1973. do 1993.	61
Prle – sledeća legenda	69
I Kasum u legendi	77
„Radnički“ tokom 90-tih	79
„Radnički“ u prvoj deceniji XXI veka	84
 Spisak članova	105
 Biografije	135
Momir Kecman	137
Prvoslav Ilić – Prle	142
Goran Kasum	144
 Priče i anegdote	147
Jovan Laka	149
Sreten Damjanović	152
Momir Kecman	154
Boro Antić	156
Mikica Bogosavljević	158
Boško Kecman	162
Milan Zarić – Kinez	163
Miroslav Pravdić	164
Tomislav Milošević - Džimi.	166
Josip Čorak	167
Mališa Radović	169
Slobodan Lakić	172
Dr Milan Stevanović	176
Dr. Savo Bojović	177
Vojislav Tabački	181

Jefta Delić	183
Mirko Jerković	185
Momir Petković	186
Zoran Mojsilov	188
Prof. dr Zoran Ćirković	191
Prof. dr Goran Kasum	192
Georgi Mrkov	193
Gradimir Dedić	195
Goran Ljuboja – Trut	198
Ivan Gegović	200
Kokan Ćuković	202
Nenad Računica – Rača	204
Pajo Ivošević	205
Mladen Kecman	206
Nandor Sabo Paloc	208
Vesna Piperski-Cucić	210
Stanko Bogdan	212
Milan Jovanović – Miki	214
Nebojša Jovanović	215
Aleksandar Gačanović	217
Antonio Ahel	219
Biografije autora	221
Bibliografija	230

Posebno bismo izdvojili sledeće osobe koje su nam ustupile svoje retke arhive, članke i fotografije:

- *Antonio Ahelu, hroničaru borilačkog sporta, na ustupljenim čancima i fotografijama;*
- *Goranu Kasumu na aktivnom radu na prikupljanju podataka i informacija koje su direktno ulazile u Monografiju;*
- *Jeleni Filipov na arhivi izvrsnih fotografija;*
- *Momiru Kecmanu na tekstovima, fotografijama, podacima, statistikama i sećanjima na raznorazne dogodovštine;*
- *Nikoli i Milivoju Žitiću na kolekciji retkih fotografija iz davnijeh dana;*
- *Predragu Jankoviću na jedinstvenim fotografijama;*
- *Sretenu Ražnatoviću na kolekciji retkih fotografija.*

Takode posebnu zahvalnicu zashlužuju i Nandor Sabo, Mirko Jerković, Miroslav Pravdić, Slobodan Lakić, Kokan Ćuković, Jovan Ćuković, Jovan Laka, Miloš Zorić, Dušan Kolundžija, porodica Vesnić, Nenad Računica i Miroslav Vesović; kao i dnevni listovi „Sportski Žurnal“ i „Sport“ na objavljenim čancima, prilozima i najavama.

Zahvaljujemo se i kancelariji Hrvatskog saveza Hrvatske na kontaktima i olakšanoj komunikaciji sa nekadašnjim članovima.

Bibliografija

1. „Radnički 1920-1955”, Beograd, 1955.
2. Antonić Duško: „SD Radnički 90. godina (1920-2010): Korak ispred svakog vremena”, Beograd, 2010.
3. Bojović Savo, Mr sci. med. dr: „Rvanje grčko-rimskim stilom”, Beograd 1978.
4. Bojović Savo, dr. i saradnici: „Rvačke priče“, Beograd, 2003.
5. Ćirković Zoran, Jovanović Srećko i Kasum Goran: „Narodno i sportsko rvanje”, Beograd, 2008.
6. Kasum Goran, Ćirković Zoran, Jovanović Srećko: „Rvanje”, Beograd, 2012.
7. Kolundžija Dušan: „Rvanje u Jugoslaviji”, Beograd, 1998.
8. Stanišić Boško D.: „U korak s partijom: Sportsko društvo Radnički, Beograd 1920-1980”, Beograd, 1980.

web

9. www.wrestling-serbia.org.rs
10. www.rvackiklubradnicki.com

Sponzori

